



STĂPÂNUL INSULEI
KIMBERLY WAGNER

CAPITOLUL 1

Ceața se ridica din mare în aburi încolăciți, atingând cele două contururi de pe feribot. Despărțiți doar de câțiva centimetri, bărbatul și femeia păreau să fie separați de lumi întregi. Urmărindu-i cu privirea, Angus își trase din mâini mănușile de muncă și respiră profund cu o putere care trecea prin el ca un curent. Din copilărie fusese ceea ce scoțienii numeau un *fey* sau unul dintre *vizionari*. Nu se întâmpla întotdeauna la comandă și nici nu stătea departe de el, atunci când dorea. Era ca o sălbăticiune cu o viață proprie. Și pentru cei care credeau, era o mărturisire de credință. *Viziunea* nu făcuse rău nici unui suflet și, cu voia lui Dumnezeu, nu o va face niciodată. Acum, în timpul acesta, în momentul

acesta,trebuia doar să se uite la cei doi de pe punte,ca să fie sigur că o să însemne ceva unul pentru celălalt.Închise ochii,apoi îi deschise.Fața lui,bătută de vânturi,se încreți într-un zâmbet,pe jumătate neterminat:poate mai mult decât ceva.Apoi simți un fulger de primejdie,de eventual dezastru,și clipi repede,încercând să întrevadă.Dar mai multe nu i se dezvoltară.

Tess asculta clipocitul molcom al valurilor care se izbeau de marginile vasului și privi țintă în întuneric.Deși era încă la începutul serii,putea fi foarte bine adâncul nopții,pentru că singura lumină ce se vedea,venea de pe țărmul din față.Se gândi acum că era aproape,așa că ritmul inimii i se accelerează.

Skye!

Se întrebă încă o dată ce era cu insula aceasta care o făcea să fie singurul colț din lume ce părea să-i aducă liniștea.Când era copilă,bunicul îi arătase poze într-o carte cu această insulă,spunându-i povestea fugii dramatice a lui Bonnie Prince Charlie,ajutat de Flora MacDonald.Se tot uitase la fotografiile acelea,ascultându-i vocea gravă.Culorile mării,iarba verde și stâncile de un gri-perlat,căderile masive de zăpadă și cerul gri-albăstriu o atrăseseră într-un fel inexplicabil.În timpul ultimelor luni,gândurile îi reveniseră,iar și iar,la fotografiile acelea.Chiar se dusese la bibliotecă,căutând în cărți acele imagini.

Într-un târziu,nu mai putu ignora chemarea.În ciuda argumentelor prietenilor și a familiei,Tess își făcuse,cu încăpățănare,bagajele și luase primul avion spre Londra.Odată ajunsă acolo,făcuse pregătiri pentru a închiria o căsuță pe insulă,lângă Dunvegan,luase un bilet de tren și începuse călătoria lungă,peste mări.

Știa că insula era populată în timpul verii.Oricum,în timpul lunilor de iarnă,de fapt până în luna mai,era aproape părăsită,în afara câtorva localnici.Sau așa spera.Aruncând o privire la dreapta ei,Tess se liniști,văzând bagajele.Nu departe de stâlpul acela,un bărbat se sprijinea de parapet,privind golful.Având un metru șaptezeci,Tess era înaltă pentru o femeie,dar chiar și ei,bărbatul i se părea gigant.Probabil că avea vreo doi metri.Purta un treni,cu gulerul ridicat,care îi ascundea chipul.Așa cum privea în întuneric,Tess prinse imaginea unui profil colțos,cu o bărbie dur tăiată și o bogăție de păr roșu atârându-i pe umerii largi.Postura lui era imobilă,cu o încordare care se transforma aproape în furie.

Un tip dur,se gândi ea.Totuși,era ceva la el care îi atrăgea privirea.

Câteva minute mai târziu,barcagiul voinic,care o ajutase cu bagajele,se apropie.

Tess simți aroma de mentă.

-Vă așteaptă cineva la Kyleakin,domnișoară? Tess scutură ușurel din cap.

-Dar mi s-a spus c-ar fi un autobuz spre Dunvegan.

-La ora aceasta?Of,dar acesta circulă doar în timpul sezonului,domnișoară.
Bărbatul se încruntă.Părea că vine din vechime,dar avea forța puternică a unui bărbat care făcuse toată viața lui o muncă fizică.De când îl văzuse,Tess avusese instinctiv încredere în el.

-Bineînțeles,poate găsiți pe cineva care să vă conducă.Angus chicoti când îi văzu expresia îngrozită de pe chip.Sigur,ați putea să comandați un taxi să vină din Dunvegan sau din Portree,dar ar însemna să așteptați o oră în vântul acesta.
Privi în spatele ei și se luminează.Așteptați un minut.Ei bine,n-ar fi trebuit să fie surprinsă că se găsea în această încurcătură,se gândi ea.Nimeni nu o lăudase pentru eficiență.Privi cu disperare cum barcagiul se îndreaptă spre bărbatul de lângă parapet.Schimbară câteva cuvinte între ei și văzu cum bărbatul uriaș se crispează.Păru să ezite înainte de a accepta și a da din cap.Barcagiul se grăbi să se întoarcă la Tess.

-Lairdul(Moșier) va fi fericit să vă conducă la Dunvegan.E și destinația lui.

-O,n-aș putea accepta.Scutură din cap și făcu un pas împleticit înapoi.

Barcagiul o sprijini,apucând-o de cot.

-Ei bine,ori lairdul,ori taxiul,domnișoară,și n-aveți nici o garanție în legătură cu taxiul.Chipul arămiu al bărbatului se încreți într-un zâmbet încurajator.N-aveți de ce să vă faceți griji în legătură cu lairdul,domnișoară,cu toată publicitatea din ultimele luni.Îl cunosc de când era un copilaș.O să ajungeți acolo zdravănă și sănătoasă.Noi ne ajutăm unul pe altul,aici pe insulă,o să vedeți.

Când privi în urmă la bărbatul uriaș îl văzu deja încercându-și bagajele în mașină.Își mușcă buza și oftă ușor a cedare.Se părea că într-adevăr nu avea altă alternativă.

Ian MacLeod nu era deloc încântat de a fi obligat să fie șofer pentru un turist neajutorat.Își jură că dacă i se va cere un autograf,o s-o lase pe marginea drumului.Ziua fusese destul de obositoare după ce condusesse atât,după controalele și testele nesfârșite ale doctorului.Apoi condusul,la fel de lung, înapoi,înjurând în surdină,îngrămădi lucrurile femeii în portbagajul mașinii și aruncă o privire spre locul ei de pe punte,înfășurată în haina de ploaie,largă,și pălăria fără formă,care-i acoperea mai toată fața.Împacheta cortul ei și se întrebă dacă femeia avea idee despre cum să-l instaleze.După ce mai îngrămădi niște pânze și un șevalet,știu că trebuia să fie un nou chiriaș,de tip Fergusson.
Spuseseră ei că ea era o artistă,dar părea că este unul din genurile acelea de directoare de școală,îmbrăcată prost,care privea păsările și gândurea la oi,în timp ce picta cu acuarele lacul.Probabil preda sculptura unui grup de adolescente

privilegiate.Spera să nu fie cicălitoare. Nu avea prea mare chef de vorbă.

Tess simți mișcarea feribotului când începu să ancoreze.Legându-și bine eșarfa la gât,își înlătură timiditatea și se îndreptă spre bărbat.

-E amabil din partea dumneavoastră să mă conduceți,îi spuse ea cu o voce bâlbâită,care-i afișa stinghereala.Nu prea știa să accepte favorurile,mai ales din partea străinilor.

-Nu face nimic,spuse el morocănos.Tess îl privi mai atent pe bărbat când își dădu seama că își întorsese pe jumătate fața de la ea.Poate era numai timid,dar știa că scoțienii erau niște oameni prietenoși,care începeau o conversație doar pentru a trece timpul.

-Numele meu e Tess Hartley,se prezentă ea,când el nu mai zise nimic.Ea concluziona:se va urca în mașină cu un străin,căruia nu-i cunoștea numele.

Strângând geanta la piept,se aplecă în față,încercând să-i vadă chipul.

-Ian MacLeod,răspunse el tăios.Și sunt sigur că Angus te-a informat deja că sunt inofensiv,în ciuda...înfățișării mele.

Uimită,Tess îl privi mai de aproape,peutru că,în sfârșit,bărbatul o privea direct.

Mai întâi îi văzu strălucirea ochilor lui verzi,adânci ca smaraldele.Apoi privirea îi căzu asupra pomelului nivelat și a cicatricelor roșii care se întindeau de la tâmplă până la linia maxilarului,pe partea dreaptă.Fără acele răni,ar fi putut fi unul dintre cele mai frumoase chipuri pe care le văzuse vreodată.Avea o sprânceană bine conturată,o linie a nasului perfect romană,iar partea de jos a feței forma un triunghi.În plus,gura lui era o ispită.Plină și bine conturată,era genul de gură care le făcea pe femei să devină ridicole.Pentru că el părea să aștepte o reacție de frică,Tess întinse mâna.

-Încântată de cunoștință.El o privi lung,un moment nevenindu-i să-și creadă ochilor,apoi se întoarse la volan și spuse:

-Mai bine ne vedem de drum.Tess rămase cu mâna întinsă și fără altă alegere decât să meargă mai departe,în ciuda obrăzniciei bărbatului.Ei bine,după o altă oră de mers n-o să-l mai vadă pe acest ticălos niciodată,se gândi ea.

-Căsuța Fergusson? întrebă el aspru,închizând portiera.

-De unde știi? se întoarse Tess spre el uimită.Din acest unghi putea să-și imagineze cum fusese el probabil înainte de incidentul care-i lăsase cicatrice.

-Tim Fergusson i-a spus omului meu că la căsuța lui va veni un artist destul de nătăflet,ca să ajungă pe insulă în timpul iernii.Știu,când rosti cuvintele,că folosise insulta ca să o țină la distanță.Proprietatea lui se învecina cu cea a Fergusson-ilor și ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era un profesor de școală,

înțepat,care să-l invite la ceai după-amiezile.Tess se întoarse spre bărbatul arogant.

-Poate ar fi fost mai bine dacă nu te-aș fi incomodat,lord MacLeod...,începu ea, cu o adresare batjocoritoare asupra titlului.

-Acum ai de gând să te agiți pe treaba asta,nu? spuse el cu o voce scăzută, accentul lui irlandez îngroșându-se de mânie.Oare chipul meu i-a tăiat pofta de mâncare micuței artiste? Asta o făcu să-i sară țandăra.

-Ba din contră,domnule lord,îl apostrofă Tess cu o voce calmă.Ar fi nevoie de mai multe cicatrice roșii ca să-mi taie pofta de mâncare.Totuși,manierele tale lasă mult de dorit și nu sunt deloc dispusă să mă supun lor.

În cei treizeci și nouă de ani ai lui,Ian MacLeod fusese numit în multe feluri: afemeiat,intrigant,pușlama fără inimă și chiar diavol,dar niciodată nu fusese acuzat de lipsă de maniere.Ceva ce aducea a zâmbet,apăru în colțul gurii.

-Poate că ai dreptate,zise Ian în sfârșit.Dar acum ești aici,mormăi el ca o scuză. Schimbă vitezele ca și cum asta ar fi rezolvat problema.Tess privi lung,uimită de confirmarea suplimentară a aroganței bărbatului.Când el nu mai rosti o vorbuliță,înțelese că își încheiase discursul.Ea își înălță o sprânceană și se întoarse spre geam.Curând lăsară în urmă satul,iar drumul începu să se răsucescă și să se întoarcă,după curbura coastei.Cerul era de un negru curat,fără nici o lumină pe drum.Tess își ținea strâns geanta și se uita la luminile farurilor.Încerca să creadă că era încă în tren.Cu fiecare milă care era lăsată în urmă,Ian se simțea mai iritat din cauza obrăzniciei lui.Într-adevăr,mama lui i-ar fi rupt urechile dacă ar fi auzit câtă lipsă de ospitalitate arătase.Dar astăzi trecuse printr-un adevărat iad și dulcea Aileen nu era aici să-l vadă,așa că el acceleră spre Dunvegan.Deodată apăsă pedala frânelor și coborî geamul,ce era pe jumătate deschis.

-Stai pe loc,diavole!

Încercând să oprească mașina printr-o răsucire,el se întinse s-o ferească pe Tess.Mâinile ei se ridicară să-și acopere ochii,prinzând antebrațul lui și ținându-l strâns la pieptul ei plin.Inima îi bătea atât de tare,încât o simțea prin hainele lor.

-Liniștește-te,lass(Fetișcană).Ian se întoarse spre ea,vorbindu-i moale,liniștitor: Ești bine acum.Era doar o javră nemernică,ce gonea prin ținut.

-Îmi...îmi pare rău,se forță Tess să se elibereze din strânsoare.

Încercând să-și potolească tremuratul,își spuse că nu se putea stăpâni.Nimeni nu putea să o ajute.Trecutul nu se putea schimba.Aruncând o ultimă privire asupra femeii ce tremura lângă el,Ian coborî din mașină și se duse spre locul de unde un cățel andru se aruncase în lumina farurilor.Luă câinele în brațe ca pe un miel

neascultător și mișcându-se rapid, deschizând portiera din spate, îl puse ușurel pe banchetă.

-E rănit? întrebă Tess dintr-o răsuflare. Întorcându-se să-l privească, zări un ghemotoc zburlit, cu ochi strălucitori. Ian mormăi și mângâie blana alb-neagră, controlându-i oasele, cercetând dacă are răni. Singura lui mișcare era datul din coadă, înainte și înapoi, într-o mișcare energică. Curând, cățelușul se lăsă pe spate, dând din picioare de nerăbdarea de a fi alintat.

-O, prefăcutule ce ești! îl certă Ian cu blândețe. Te-au dat afară sau tu ai luat-o razna? Tess afișă un zâmbet firav, întinzând mâna, ca mogâldeța nerăbdătoare să-i adulmece degetele. Un hohot de râs îi scăpă, și capul lui Ian zvâcni în sus. Rămase cu privirea pironită, uimit de frumusețea ce o purta acel sunet.

Continuă să privească așa, când câinele înșfacă pălăria fără nici o formă a femeii. Părul lung, lucitor, negru, se răsfiră ca o perdea de satin peste umerii ei și ea chicoti din nou.

-Deci îl cunoști pe micuțul acesta? îl întrebă Tess pe Ian, gândindu-se că cicatricile bărbatului erau abia vizibile în umbrele create, când el se aplecă spre portiera deschisă a mașinii. Ian era uimit de schimbarea pe care o văzuse: de la directoarea de școală, îmbrăcată fără gust, la sirena cu ochi întunecați, cu o haină ca un sac. Părul ei era lung și întins, cu cărare pe mijloc. Ochii erau de un albastru-Închis, cu niște sprâncene ca niște aripi pe frunte, iar gura îi era moale și roșie, chiar fără ajutorul cosmeticelor.

-Da, sigur că da, răspunse el, readus la realitatea propriei lui înfățișări, amintindu-și cum o simțise aproape când ea îi prinsese brațul. Era moale și totuși încordată.

Dregându-și vocea, luă pălăria femeii de pe bancheta din spate și trânti portiera. Când se întoarse pe scaunul șoferului, spuse: Animalul acesta este un rebut al producției de câini ciobănești, care au câștigat premii. Ian își mai îngădui o privire în lateral, la femeia de lângă el, și îi dădu pălăria în mâini, cu o mișcare bruscă. Animalul ăsta n-o să se-nvețe să se țină după cineva.

-Ei, dă-i ceva timp, protestă Tess instinctiv. E încă atât de tânăr...

-Un an de acum încolo și n-o să reușească. Vocea lui gravă, expresivă se calmă.

Tess auzi doar cum se relaxează. Un mic arendaș poate să se ocupe șase sau opt luni de un câine ca să-i cunoască temperamentul. Țuțuia îi place să se joace cu oile, asta când nu aleargă aiurea, făcând ravagii. Tess se întoarse să privească din nou animalul mic, care zvâcnea fericit, apoi spre bărbatul, în mod clar, plin de amărăciune, care stătea lângă ea.

-N-o să-i facă vreun rău?

-Oamenii aceștia trăiesc și ei din ceva muncă, domnișoară, anunță el cu o anumită

amabilitate. Tess se gândi că spusese „domnișoară” când voise să spună „proasto”.

-Sunt mici arendași care depind de istețimea câinilor lor. Nu prea pot să-și permită un câine de joacă prin preajmă, atunci când au nevoie să hrănească și să-și îmbrace copiii. Tess avu nevoie de un moment pentru a înțelege.

Întinzându-și mâna spre ființa mișcătoare, întrebă încetisor:

-Pe cine putem găsi, ca să aibă grijă de el? Ian oftă mânios.

-Mă tem că doar pe mine. Tess nu se gândise că acest bărbat aspru putea fi și milos. Avea ceva care clocotea adânc, ceva ce avea nevoie de vindecare...sau o lovitură dură în partea dorsală. Știa ce variantă ar fi preferat el.

-Și tu ce faci cu niște cățeluși fără valoare...domnule lord MacLeod?

Trecu un moment de tăcere. Apoi, el îi aruncă o privire scurtă și arogantă.

-În Scoția se folosește termenul de laird. Și poate ai vrea să-mi spui și mie ce suspiciuni ai, domnișoară?

-Doamnă Hartley, îi spuse ea din nou. Iar bănuielile mele sunt că un bărbat care vorbește atât de nonșalant despre exterminarea cățelușilor...

Ian se îndreptă din umeri și izbucni indignat:

-N-am zis așa ceva!

-Părea că așa o să faci sau o să dirijezi, înălțimea Voastră! îl privi Tess urât.

”Nu-și prea pot permite prin preajmă un animal de joacă...” sunt cuvintele tale, nu ale mele.

-Nu fac nici una, nici alta, asta pentru informația ta, spuse Ian furios. Femeia făcuse să pară că era un sălbatic sângeros! Și, nici nu-mi amintesc să mai fi întâlnit o femeie mai încrezută și mai necontrolată până acum!

Tess ignoră noua lui obrăznicie și se afundă în scaun.

-Cred că ar trebui să te cheme Duke(Duce). Cu siguranță îl întreci pe un biet laird, din punct de vedere al comportamentului. Tess nu știa ce era cu bărbatul acesta, dar cu siguranță o atrăgea Duke. Îți place?

Îi urmări codița neagră la vârf, trăgându-l de năsucul moale și ascuțit pentru a-i depune un sărut răsunător lângă un ochi de un căprui strălucitor.

-Duke? își întoarse Ian partea sănătoasă spre ea, examinându-și reproșul. Bucățița asta? Un sunet găfâit veni din partea lui. O să-mi răstoarne casa și o să trebuiască să locuiesc cu el cincisprezece ani. Unele animale ajung și la douăzeci și mai mult! Tess zâmbi.

-E câinele tău, zise ea privind-l pe monstrul mic, flocos și zâmbăreț. Numește-l cum vrei. Mă gândeam doar că ar fi destul de apropiat de cum fusese înainte strigat, și ar putea recunoaște. Ian porni mașina din nou și se întoarse la drum,

mormăind fără tragere de inimă:

-E o idee.Până ce Tess se așează în scaunul ei,ajunseră la ceea ce părea un mic sat.Putea observa strălucirea lacului și lumini de la mai multe clădiri din apropierea drumului:

-Dunvegan,o anunță ghidul morocănos.Căsuța Fergusson este în susul drumului.Întoarse la un colț și conduse încă o milă,urcând dealul înainte de a parca în lateral,lângă o căsuță aflată în întuneric.Tess dădu drumul unui oftat,la gândul de a ieși din mașină.Ian se încruntă.

-Ranald trebuia să pregătească niște cărbuni pentru tine.

-Ranald?

-Omul meu,răspunse Ian,dar mai lucrează și pentru alții pe aici.

-Lucrează? Tess scutură din cap și se holbă la strălucirea coamei părului lui.Nu înțeleg!

-Are grijă de una și de alta pentru câțiva dintre proprietarii de terenuri.Probabil c-a fost reținut de vreo altă treabă.Am să mă ocup eu.Tess ridică sprâncenele și fu surprinsă.

-Zău,totul e în regulă,spuse grăbită.Mi s-a spus unde găsesc cheia.Dar bărbatul nu îi acordă nici cea mai mică atenție; îi scotea doar bagajele din mașină,în timp ce Duke executa tumburi,încântat,pe lângă el.Văzându-l cum îngerămădea cortul și șevaletul sub braț,Tess se gândi că lairdul va face după cum îi va fi voia,fără să țină seama de ceva.Apoi,când văzu treptele neregulate,observă deodată că el șchiopăta,așa că se repezi și încercă să apuce mânerul de la valiza ei,șpunând:

-Hai,lasă-mă să te ajut!

Dar propunerea ei îl făcu să se încordeze și scuipe cuvintele:

-Ia cheia femeie,dacă nu dorești să-ți trântesc lucrurile.Tess își retrase mâna de parcă ar fi ars-o,cuprinzând-o încă o dată indignarea.

-Îmi pare rău.

-N-am nevoie de ajutorul tău! îi spuse el,punând ceea ce cărase pe cea dintâi treaptă.Se aplecă să dea la o parte colțul covorașului de la intrare și să găsească cheia.Încă ignorând-o,îi cără lucrurile înăuntru.Tess fu atât de indignată,încât se repezi la mașină,ca să ia și bagajele mai mici.Când păși în holișorul luminat slab,se uită la stânga și-l văzu pe bărbat aplecat lângă șemineu.

-Îți mulțumesc mult că m-ai condus! Trânti valizele pe podea.

-Sunt sigură că mă descurc acum.El abia dacă aruncă o privire peste umăr,cu o scânteiere în ochi.Când rezistase vreodată un MacLeod la o provocare? Era concediat,prin urmare? Nici măcar nu-i oferea o ceașca cu ceai.Se părea că în Statele Unite se exprimau mulțumirile altfel...

-Mă scuzi,răbufni Tess,gândindu-se că bărbatul acesta avea niște nervi de oțel. Dacă ar fi fost de partea cealaltă a ușii,i-ar fi trântit-o bucuroasă în față.În loc de asta,întrebă cu cea mai drăgălașă voce:Ați dori o ceașcă cu ceai înainte de plecare,laird MacLeod? Șmecher,Ian acceptă oferta ei,spunând:

-Da,mi-ar plăcea.Mulțumesc.O făcuse,știind că ea era nerăbdătoare să scape de el,numai să-i vadă izbucnirea din ochii albaștri.

-Am să mai pun niște cărbuni din ladă când o să pui apa să fiarbă.Se ridică în picioare,savurând surpriza de frustrare de pe chipul ei,și spuse: Crezi că poți găsi bucătăria de una singură,domnișoară?

Tess ridică privirea și îi întoarse,cu atenție,zâmbetul batjocoritor.

-E foarte posibil.E doar o casă cu șapte camere,se gândi ea,nu castelul *Edinburgh!* Își atârnă haina în hol,recunoscătoare căldurii puloverului ei gros.

Pentru că el era așa o belea,făcu o mar cantitate de ceai,așezând și prăjiturelele și biscuiții descoperiți în dulap.Când se întoarse cu tava,îl văzu pe MacLeod în flanel,cu Duke dormind la picioarele lui.Pentru un bărbat uriaș,se mișca cu o senzualitate fluidă,care o surprindea.Un alt lucru deranjant,se gândi ea.Apoi îndrăzni să arunce o privire în direcția lui și se încruntă,întrebându-se de ce oare era deranjant? Stând cu el în fața focului și urmărindu-i amuzamentul încrezut, Tess abia se stăpâni să nu arunce cu ceva prin aer când servea.Dar cum voia să arate cât de bine educată era,în comparație cu manierele lui,se controlă.

-Lapte? întrebă.

-Mda.Presupuse că asta însemna da.

-Zahăr? El scutură din cap și îi înmână zaharnița.Când el se asigură că degetele li se întâlniseră,Tess zornăi ceștile,încercând să potolească tremurul.Cu un zvâcnit,își trase mâna și își turnă ceai pentru sine.

Ian sorbi și îi urmări cu privirea felul grațios în care se mișca și roșeața care-i îmbujora obrazii.Era ciudat de atras de această femeie,nu datorită înfățișării ei surprinzătoare ci pentru că-i plăcea temperamentul ei iute.În plus,era intrigat de absența repulsiei sau a milei față de înfățișarea lui.Dar gândurile acestea erau primejdioase și inițiaseră destule jocuri până acum.Nu avea de gând să se mai încurce cu vreo femeie.Avea viața lui,la care trebuia să se întoarcă,hotărî el,ridicându-se în picioare.

-Duke!strigă el și se întoarse spre ea,bucurându-se de expresia ei,uimită.Mii de mulțumiri pentru ceai.Noapte bună.

CAPITOLUL 2

O vedea aproape în fiecare zi. Ea mergea spre mlaștini sau bătea țărugi pe colină pentru cortul aceia fragil al ei, pe jumătate deschis ca un paravânt, atunci când îl desfăcea. Femeia aceasta era tot timpul în picioare.

După prima săptămână observă că Duke mergea deseori cu ea. Părea că altceva, în afară de pulovere, care atârnavă pe ea, pantaloni și, uneori, o haină ca un sac, nu mai știa să poarte. Această deghizare îl făcea din nou să se întrebe de ce sau de cine se ascundea ea? Tess îl vedea și ea. Nu îi spusese că locul lui era chiar peste drum, puțin mai jos. De fapt, era un fel de conac, dar nu așa de frumos cum își închipuise ea că trebuie să arate reședința unui laird.

Pentru un bărbat cu simțul consecințelor, găsea ciudat faptul că el ținea găște și un porc și chiar o turmă mică de oi, pe care Duke o teroriza fericit. Părea că petrece foarte mult timp reparând acareturile și gardurile de pe proprietatea lui.

Se pomenea urmărindu-l, umerii lui încordându-se când căra grăunțe sau bătea pari. Șchiopătatul lui părea că se atenuază câte puțin în fiecare zi.

Exista un obicei prietenesc pe insulă, să saluți trecătorii, dar din partea lui primea din când în când o înclinare țeapănă a capului. Asta nu o deranja deloc pe Tess.

Era mai mult decât obișnuită cu temperamentul artistic și nu găsea nici un interes în compania lui, cu excepția zilelor când îl folosea drept model pentru schițele ei. Cât despre el, Ian era ocupat cu treburile de pe lângă casă ale lui Ranald. Bătrânul își rănise mâna, acoperind cu stuf o casă din Glendale și Ian prefera să facă singur treaba prin preajma propriei proprietăți decât să folosească pe altcineva. Apoi, mai era și terapia lui fizică de făcut, până ce se scurgea timpul pentru noi operații pe față. Nu se gândise niciodată că ar fi un om superficial, dar rănilor, pe care le suferise fața lui, îi schimbaseră viața într-un mod pe care nici nu și-l imaginase. Presa îl hărțuise pe Arătosul laird din Skye săptămâni de zile după accident. Dar, în sfârșit, știrile despre el se perimaseră.

Nici nu mai rătăcea cu prietenii lui bogați în fiecare colț al continentului, fără a manifesta nici cel mai mic interes față de propria proprietate. La început, nu putea suferi mila lor. Pe urmă, nu manifesta răbdare față de absorbirea lor de sine și față de risipa lor de talent. Până la urmă, în izolarea lui, Ian începu să arate interes real față de proprietățile familiei lui, și chiar să pună castelul la dispoziția turiștilor.

Și, deodată, viața lui deveni mai interesantă, mai realizată. Totul se schimbase; singura pată întunecată era contactul uman.

Știa că în cele din urmă, ar putea arăta normal din nou, cu ajutorul operațiilor viitoare. Dar simțul de sine se schimbase pentru totdeauna și ar fi fost afurisit dacă ar fi suportat mila prietenilor sau a cunoștințelor. Mai mult chiar, îi era silă

de umilirea de a fi publicat la loc de frunte în ziarele Europei,ca un obiect al milei.Va fi timp destul să înfrunte lumea și să facă alegeri noi,atunci când va fi întreg din nou.

După două săptămâni de făcut schițe patronilor localului ce servea și ca poștă și ca alimentară,Tess se văzu în poziția de a fi adoptată de proprietari,Janet și Geordie.Abia aștepta tachinele lor drăgăstoase și propriul scaun lângă căldura sobei,în majoritatea după-amiezilor.De data aceasta,primele cuvinte pe care le auzi,atunci când intră în magazin,au fost:

-Când a spus Ranald că va avea loc operația? O să se simtă mai bine după asta. A,ziua bună,Tess.Cum te mai descurci,așa ascunsă după deal?

Tess zâmbi,așa cum făcea întotdeauna la vederea plăcută a doamnei de vârstă mijlocie,cu o fire încântătoare,care ținea magazinul și ale cărei pulovere arătau de parcă ar fi fost scoase din tipare de către mâini fără astâmpăr.

-Foarte bine,mulțumesc de întrebare,Janet.Dar nu vreau să vă întrerup...

-Ei,vorbeam și noi despre el și despre veștile în legătură cu noua lui operație, care o va face.

-Despre el? Tess înghiți momeala.Lui Janet,cea cu obrajii rumeni,nimic nu-i plăcea mai mult decât o bârfă bună,iar în scurtul timp de când se afla pe insulă, Tess învățase mai multe despre genealogiile și scandalurile de aici,decât știa despre propriile ei rude.

-Despre laird,începu Janet,înmânându-i lui Tess o gazetă de scandal din Londra cu o fotografie mărită pe prima pagină a chipului plin de cicatrice al lui Ian.

-Da' nu ne-a spus Angus că ai mers în mașină cu lairdul de la Kyleakin?

-Ei bine,da,dar...

-Și Angus nu ți-a spus povestea lui,ca să nu fii speriată la vederea lui?

-Ei bine,nu,răspunse Tess.

-Să-i fie rușine,atunci,că te-a lăsat să-ți faci griji și să te miri tot drumul,că noi știm că MacLeod nu mai e cum era odată.E o poveste tristă,dar după câte se spune,e un erou.Janet începu s-o lămurească pe Tess,în legătură cu accidentul lui Ian.Se pare că MacLeod s-a repezit cu capul înainte într-o grădină care era în flăcări,a salvat viața unei fetițe și pe cea a mamei ei și a fost rănit,atunci când a sărit de la fereastra etajului al doilea,împreună cu copilul.Apoi a fost ținut de o grindă desprinsă,care căzuse odată cu el,și a fost tăiat de geamul ferestrei.Și-a rupt piciorul în patru locuri,așa a fost,deși fetița Meggie,era nevătămată,afirmă Janet bine informată,primind o mișcare de aprobare din cap din partea lui Geordie,ce stătea în balansoarul lui de lângă sobă.

Prietena apropiată a lui Janet, Elsbeth, se sprijinea de tejgheaua foarte lustruită și li se alătură cu niște sunete de cloșcă. Cu o frântură de memorie, Tess se gândi la tăieturile de pe corpul lui Ben. Avu o reacție de înțelegere și se întinse spre raftul bine ordonat, pentru o cană.

-A stat în spital atât de mult timp și totuși n-au putut să-l vindece din cauza unei infecții din oase. Așa o rușine, pentru un flăcău atât de ales ca el. Toate fetișcanele erau înnebunite după el, continuă Janet. Mai ții minte, Elsbeth, ce scandal a mai fost cu fata aceea, Cameron? Vocea ei se transformă într-o șoaptă înfiorată.

Închipuie-ți cum s-a strecurat în patul lui, goală-goluță ca în ziua în care s-a născut, doar ca să afle că se dăduse pe mâna doamnei musafire din casa lui, nimeni alta decât Fiona Blair! Ce nebunii au mai fost pe treaba asta! Unii spun că el s-a logodit cu Fiona doar ca să oprească mistificările. Janet se întoarse spre Elsbeth cu o sprânceană ridicată. Nepoata lui Daria Ramsey lucrează la spital și i-a spus lui Daria că, după ce i-au scos bandajele, Fiona a rămas în camera lui cinci minute, după care a ieșit ca o furtună, logodna fiind desfăcută. Obrăznicătura răzgâiată! Și el, care nici nu coborâse de pe patul de suferință!

Deci lairdul avea motive pentru amărăciunea lui, se gândi Tess. Dar acum se făceau lucruri uluitoare cu ajutorul chirurgiei plastice. Nu trebuia să-și facă griji prea mult timp, până ce va putea fi din nou atrăgător pentru fete.

-Ți-ar plăcea o bucățică de carne de vită? întrebă Janet. Geordie al meu a găsit niște cotlete grozave azi.

-Ar fi minunat, mulțumesc, spuse Tess, zâmbind. Am să iau două. Janet și Elsbeth păreau așa de surprinse și curioase, încât se trezi bâlbâindu-se: Ca...ca să pun una la înghețat, zise înainte de a se gândi să tacă. Apoi, ca să le distragă atenția, se uită la pătura pe care Janet abia o pusese alături de celelalte, la colecția din raft.

Oh, Janet! Una nouă! E atât de drăguță! Și chiar era. Culorile folosite erau nuanțele cetii blânde ale insulei, verde și gri-albastru. În Statele Unite se caută așa ceva, știi? Chiar ar trebui să te gândești să le exportezi.

-Mda, lassie, râse Janet și se întoarse înapoi spre catastif. De'ndată ce-o să vină pe aici să-mi ceară. Tess își luă la revedere și plecă grăbită, gândindu-se ce bârfe se puteau naște, dacă ar fi scăpat vreo vorbă. Se îndreptă spre căsuță, când îl văzu din nou pe el. O aștepta la poartă, îmbrăcat cu niște blugi strâmți, un pulover gros și având o expresie încruntată pe chip, expresie care ar fi putut înspăimânta și o rocă. Dar Tess Hartley nu era de piatră.

-Laird MacLeod, îl întâmpină ea pe bărbat, deranjată de faptul că o făcea să se simtă atât de incomodată, dorindu-și ca el să dispară din calea ei. În același timp îl studie, privindu-i linia nasului și a sprâncenei.

-Doamnă Hartley,răspunse el acru.Observase că iar își strânsese claia de păr sub pălăria aceea urâtă.Apoi izbucni,mâniat de ultimul motiv de iritare: Te-am văzut rătăcind prin zonă.Nimeni din sat nu s-a gândit să te avertizeze în privința împrejurimilor,sau îți etalezi pur și simplu independența ta de yanchee?

Tess își aplecă într-o parte capul,își încleșta maxilarul și numără până la șapte, înainte de a trece pe lângă el mormăind:

-Ești într-adevăr cel mai nepoliticos bărbat din lume! îl apostrofă ea,în timp ce se întrebă de ce era oare atât de atrasă de el,când,de fapt,ar fi trebuit să-i provoace repulsie?

-N-am terminat cu tine,domnișoară!Glasul veni din spatele ei.Tess își aranja alimentele și deschise ușa,apoi o închise după ea.Din nefericire,bărbatul deschise pur și simplu ușa și intră în casă.Tess se răsuci,gata să-i dea o replică, dar mai înainte de a scoate o vorbă,el continuă:

-Atâta timp cât vei lua câinele meu cu tine,vei avea o grijă,te rog.Când pleci să rătăcești,urmărește te rog drumul.Habar n-ai când poate să se lase ceața.Și ia asta cu tine.Azvârli într-un colț,lângă ușă,un toiag lung,cioplit.Ca să simți pământul când ești în smârcul cu mușchi de turbă.

-Abia mi-ai spus să nu mă abat din drum,protestă Tess,încruntându-se.

-Da,așa am zis.Gigantul necioplit își încrucișa brațele pe pieptul lat.Doar știu prea bine că n-ai simțul rațiunii.Și cu acestea,se întoarse și se îndepărtă, strigându-l de câteva ori pe Duke.

Următoarele zile aduseră pentru Tess un soi de mulțumire,sentiment pe care nu credea că îl va mai simți vreodată.Chihlimbarul ferigilor uscate și galbenul frunzelor era un complement perfect pentru cerul gri de iarnă și pentru iarba deasă și verde.Se plimba cu toiagul,cu Duke și cu suportul pentru schițe, umplând paginile cu descrierea vieții de pe insulă,care o făcea,într-un fel,să se simtă ca fiind iar o parte a lumii.Făcea schițe nenumărate,pierdută în imaginile romantice ale insulei și a oamenilor ei.Zilele ei luară o nouă turnură.Se trezea înainte de răsăritul soarelui,care apărea mult mai târziu iarna.În timpul cât era întuneric,își plănua munca,ce să schițeze,sau făcea un drum până la ruinele vechii mori,sau cerceta pârâiașul care curgea în șuvoi cristalin prin spatele casei.Într-un fel,imaginația îi revenise la viață.Poate era din cauză că o făcea fără interferența amabilă a celor dragi de acasă,poate din cauza izolării din noua viață,sau tentativelor de prietenii pe care le lega în sat,cu oameni care nu știau nimic despre faima sau despre trecutul ei.Putea să schițeze,dar nu putea să picteze.Noapțile de vineri și le petrecea jucând cărți cu Janet și cu prietenii ei; îl

învăța pe Duke niște comenzi de bază și,șocând-o chiar pe ea,învăța să gătească la sfatul proprietarului și șefului hanului din localitate,o englezoaică pe care o chema Betty Doon.Apoi veni data zilei accidentului care îi schimbase pentru totdeauna lumea ei.Doi ani,și încă mai tremura la gândul că trebuia să treacă de ziua aceea plină de amintiri.Nu ațipise până aproape de ora cinci dimineața și,când se trezi,într-un târziu,o făcu cu sentimentul că ceva nu era în regulă. Frecându-și ochii,își dădu seama ce era și mușchii pieptului i se încordară. De dimineață încercă să schițeze,apoi se plimbă prin casă.Începu să simtă sub pleoape lacrimi fierbinți.După-amiază,ieși să se plimbe.Deși,de obicei era însoțită de Duke,azi nu fluieră după el.Nu avea nevoie nici măcar de compania lui.La început,nu se abătu din drum,dar apoi se strecură printr-un gard și hoinări pe o pajiște,mergând pe urmele unei turme de oi.Mintea îi era plină de imagini ale trecutului încât pierdu noțiunea timpului.Apoi auzi un behăit slab.Tess încercă să detecteze de unde venea sunetul.Întorcându-se,văzu un mieluț alb,care se agita în mocirla mlaștinii.Mama lui scotea sunete de disperare și înclina capul.Mergând înainte,Tess descoperi pământul moale sub picioarele ei și ploaia începu să cadă.Înălțându-și privirea,își dădu seama că trebuie să fi trecut de ora patru și era încă departe de drumul spre casă.Și mai rău,uitase de toiagul dat de MacLeod.

Când el o găsi,Tess era inconștientă,prinsă în mlaștină,aproape până la talie,Ian n-ar fi găsit-o niciodată,dacă n-ar fi fost Duke.Nu erau la o distanță mai mare de o jumătate de milă de casă,dar animalul nătâng tot trăgea spre mlaștină,fără a ține seama de comenzile lui Ian.Exasperat,Ian îl urmă.

Când o văzu prima dată,rămase blocat,pentru că era acoperită de noroi,iar chipul îi era palid.Se întinse să-i atingă obrazul și văzu că pielea îi era rece ca gheața. Până ce o trase afară din mlaștină și o duse înapoi acasă,se făcuse întuneric și se pornise o vijelie de iarnă.Ajuns în dormitorul lui,o întinse pe cuvertură și o lăsă acolo,până ce dădu drumul la apă în cadă.Când se întoarse,îi acordă o privire evaluatoare.Părul îi atârna încâlcit pe un umăr.Ochii îi ținea închiși,genele îi erau lungi și înglodate.Pomeții îi erau ieșiți în evidență,pielea pală ca frișca,contrastând cu gura roșie și plină.Era singura pată de culoare de pe chipul ei. Mișcându-se cât putea de repede,Ian o dezbrăcă,fără a ține seama de murmurele ei.Dar când ajunse la sutienul din dantelă roz și la chiloți,mișcarea mâinilor își încetini ritmul.Întins în fața lui,era corpul cel mai frumos pe care-l văzuse vreodată.Voluptos,perfect,părea a fi fantezia oricărui bărbat trecut de vârsta pubertății.Chiar acoperită cu noroi,pielea ei avea strălucirea satinului lucios.

Vizibili prin dantela roz,sânii erau înalți și plini,aproape prea mari pentru talia ei zveltă.Șoldurile duceau spre o talie imposibil de îngustă și,mai era și surpriza oferită de coapsele pline,senzuale.Imaginea ei îl făcea pur și simplu să roșească precum un puștan,excitându-l.O lovitură de fulger îl readuse la realitate.Femeia avea febră mare,iar doctorul Hamish,își petrecea sfârșiturile de săptămână departe de insulă,Ian trebuia să-i mențină starea de sănătate stabilă până dimineața.Hipotermia era cel mai mare inamic al lui.Trebuia să o încălzească,și încă repede.O dezbracă și de restul de lucruri doar ca să fie și mai mult distras de coapsele ei feminine,rotunjite și de triunghiul întunecat de păr creț dintre picioarele ei.Apoi văzu că pielea i se făcuse ca de găină.Ian o ridică în brațe și o duse în baie.Când o lăsă în cadă,ea tremură involuntar și clipi,cu privirea rătăcită.

-Doamnă Hartley? se aplecă spre ea Ian,ca să-i vadă chipul.Tess?

-Mielul e în siguranță cu mama lui,șopti ea.Ochii îi erau atât de dilatați,încât păreau aproape negri-albaștri.O privi cum mai clipește o dată și îi închide.Capul ei se lăsă într-o parte.Asigurându-se că ea nu alunecă,apucă buretele de baie și îl frecă cu săpun.Trebuia să dea jos de pe ea murdăria și să o bage într-un pat cald.Ian îi frecă fața și gâtul,apoi privirea îi alunecă spre sâni.Erau rotunzi și voluptoși,cu bumbișori conici,de o culoare de coral,delicată.Nu mai văzuse sfârcuri așa de frumoase.Gura i se uscă.Aproape simți urma lor pe limbă.

Ignorând durerea arzătoare dintre picioare,îi apucă încheietura mâinii și începu să-i săpunească brațul,cu mișcări repezi,eficiente.Degetul mare înainta și se retrăgea,apoi îi întoarse palma în lumină,întrebându-se ce simțise acolo.

Inima i se opri,într-un șoc puternic,apoi începu din nou să bată într-un ritm neregulat.Timpul își încetini și el mișcarea,când degetul lui cel mare mângâie ușor liniile albe,subțiri.Se întinse după cealaltă încheietură și descoperi aceleași semne.Apoi înghiți cu greutate și îi lăsă atent brațul la loc în apa caldă.

O furie ciudată îi fierbea în vene,întrebându-se ce secrete ar putea aduce o femeie tânără,frumoasă,în pragul sinuciderii.Astăzi voise să se sinucidă? Mersese în mlaștină,sperând să nu se mai întoarcă?

Ei,la naiba,și să fie el afurisit dacă va lăsa ca așa ceva să se întâmple!Nu pe insula lui!Ochii lui verzi erau duri ca și pietrele prețioase.Mai turnă apă pe corpul ei,o săpuni repede și îi clăti părul.Dar trebui să o sprijine de el,ca să nu mai alunecă.Până ce scoase dopul de la cadă,era aproape la fel de ud ca ea.O uscă cu prosopul,apoi o puse în niște cearceafuri și îi uscă părul.

Se îndepărtase de ea doar câteva clipe,cât să-și schimbe hainele,dar când se întoarse lângă ea,constată că deja febra îi crescuse foarte mult.

Înjurând nervos,luă aspirină și apă; ținând-o,o făcu să înghită de două ori.Își dădea seama că era numai pe jumătate conștientă de ceea ce o înconjură.

Gândindu-se că prioritatea lui era s-o scape de febră,umplu cada cu apă rece și apucă buretele de baie.Dând la o parte cuverturile,puse pe lângă ea prosoape.Apoi umezi buretele și îl trecu peste corpul ei,evitând sfârcurile ademenitoare și trecând peste coapse,ocolind curba taliei.

Când ea își mișcă șoldurile inconștient,el îi udă cu buretele coapsele și pulpele.

Ea gemu,aplecându-și genunchiul într-o parte,deschizându-se privirii lui.Își mișcă iar șoldurile,într-o ușoară încercare de a le ridica,murmurând ceva ce el nu înțelese.Șocat,Ian simți picături de transpirație la tâmpile,văzând cum bumbișorii ei frumoși se întăreau și mai mult și pieptul i se ridica în respirații profunde,neregulate.Ochii îi erau tot închiși,doar buzele roșii,pline,erau desfăcute într-un oftat adânc.Ian strânse din dinți și o udă cu buretele până ce corpul începu să aibă o temperatură normală,înghițind cu greu,trase cuvertura la loc,acoperindu-i corpul mult prea tentant.Trebuia să se asigure că motivul stării ei de semiconștiență era extenuarea.Dacă aluneca în stare de comă,nu știa cum să o mai ajute.Luându-i în palmă obrazul moale,Ian o strigă:

-Tess,spuse el cu o voce rugătoare.Cum ea nu-i răspunse,el o scutură ușurel.

Tess! Trezește-te,acum!Oftă de ușurare când o văzu fluturând din gene.Ea murmură:

-Obosită.E cald acum.

-Asta e bine.Poți dormi,dar deschide puțin ochii și spune-mi cum te cheamă.

Aproape îl pufni râsul când ea își strâmbă fața cu o iritare copilărească la auzul comenzii,dar el era hotărât.Haide,te rog,deschideți ochii frumoși.

Într-un târziu,ea îl ascultă.Clipind greu la început,ea încercă să-și ridice mâna la față,dar i se păru grea.

-Cum te cheamă?

-Tess.Hartley.Ea se încruntă iar.Nu mă cunoști? El râse ușurel.

-Da,te cunosc.Cum te simți,lass?

-Fierbinte...somnoroasă.

-Atunci e bine.Poți să dormi acum.

-Bine,răspunse ea simplu.După ce o mai controlă un moment,se duse să-și toarne puțin whisky.Scutură din cap,încercând să îndepărteze din minte imaginea frumuseții care era întinsă în patul lui.De ce oare se ascundea sub pulovere largi și pantaloni bărbătești evazați? își aminti de materialele cusute la talia blugilor cu împunsături dese,de amator.Probabil trebuise să fi făcut asta cu toate hainele ei.Avea vreo legătură cu semnele de la încheietura mâinii?

Oare îi era frică de bărbați? Asta să fi fost? Sau poate îi ura.

La naiba! Nici nu conta ce probleme avea femeia aceasta. Dimineața va pleca, lăsându-l cu amintirea corpului ei delicios. Sarcina lui era să-i scadă febra și, cu o încruntătură pe chip, își dădu seama că era nevoie să-i dea ceva lichide.

În următoarele trei ore, Tess oscilă între o căldură sufocantă și o răceală tremurătoare. O uda cu buretele în mod repetat, întorcând-o pe burtă, pentru a-i răcori spatele și picioarele. Era la fel de încântătoare și din acest unghi, observă el, având un spate lung, curbat și un funduleț în formă de inimioară, pe care-l găsea foarte tentant. O întoarse din nou invers și o acoperi cu cuvertura și cu trei pături. Apoi o forță să mai ia aspirină, cești cu ceai cald și pahar după pahar cu limonada. Uneori, ea părea doar confuză, alteori complet inconștientă de ceea ce se întâmpla. În timpul nopții, ea gemu și oftă, luptându-se împotriva unor lucruri inexistente, strigând pe cineva cu numele de Ben, până ce Ian nu mai putu suporta și o aduse mai aproape de el. O legănă, mângâind-o pe părul încâlcit. Apoi ea începu să tremure și el o înveli mai bine cu păturile. O ținu strâns până ce frigurile trecură. Într-un târziu, Tess se ridică în capul oaselor și dădu la o parte păturile, mișcându-se să pună picioarele pe podea. Clipea din ochi, de parcă ar fi vrut să-și limpezească vederea.

-A, nu, lassie, se repezi Ian din scaunul pe care îl trăsesese lângă pat. Nu trebuie să te dai jos din pat. O împinse de umeri înapoi. Ea părea amețită, dar hotărâtă, și murmură:

-La baie.

-O...da, răspunse el, dându-și seama că trebuie să o ajute. Asta-i destul de ușor, o asigură el, ridicând-o în brațe. La urma urmei, era încă o intimitate între ei.

Când o aduse înapoi în pat, era epuizată și își ținea capul sprijinit de umărul lui.

Dormi timp de două ore. La ivirea zorilor, ea își dădu încă o dată păturile la o parte, Ian se ridică și îi puse o mână pe frunte. Era caldă, dar nu ca înainte. Acum putea doar să o răcorească cu buretele și să-l dea aspirină.

Își afundă degetele în paharul cu apă rece și îi contura buzele cu o bucățică de gheață. Ea oftă și își întoarse capul spre el. Cu ochii închiși, se întinse după mâna lui și gheața îi căzu în păr. Incredibil, începu să-i tragă brațul în jos, spre sâni. Cu un gest moale, îi apăsă palma pe corpul ei. Cu obrajii înflăcărați, cu o expresie torturată pe chip, Ian simți căldura bumbișorilor crescând în palma lui. Închise ochii, în efortul de a-și recâștiga controlul, dar la vederea ei, la auzul respirației ei nerăbdătoare, se trezi în culmea unei stări de excitație, pe care nu o mai simțise de mult, mult timp. Ian rămase dus, apoi închise iar ochii. La naiba, avea nevoie de aer! Hotărât să-și termine sarcina, își smulse mâna, neținând seama de strigătul ei

de pierdere. Cu mișcări repezi, îi umezi cu buretele pielea caldă iar și iar, până-
ce, într-un târziu, ea începu să se răcorească. O uscă cu un prosop aspru, încântat
de culoarea sănătoasă, de nuanța piersicii, care-i revenea tenului. Apoi, uitându-se
la ea, o acoperi cu păturile până la gât și le puse bine în jurul ei, înainte de a intra
în baie pentru un duș înviorător.

Când se întoarse, fruntea ei era rece, iar respirația și pulsul erau, în sfârșit,
normalizate. Cu un scurt mormăit satisfăcut, trase un scaun aproape de pat. Îi privi
chipul pal, până ce începu din nou să murmure în somn:

-Nu... Ben... ajută-mă! scâncea neajutorată, luptându-se cu păturile, Ian stătea pe
marginea patului și îi netezea pe spate părul moale. Cu degetele mari îi masa
obrajii, îndepărtându-i lacrimile.

-Nu mă părăsi. Vocea era agonizantă, zdrobitoare, Ian o luă în brațe, liniștind-o cu
vorbe dulci și cu mâini dezmierdătoare. După câteva minute, ea păru să răspundă,
dar de îndată ce el începu să se retragă, ea se vânzoli până ce-l ținu iar aproape
de ea. Cedând, el veni pe pat lângă ea. Tess se întoarse imediat să-și pună capul pe
umărul lui, cu brațul azvârlit pe pieptul lui.

Vise, vise întunecate o bântuiau. Mai întâi era izbitura care îi luase de lângă ea pe
Ben și pe copilășul lor nenăscut. Cu încetinitorul, revăzu totul întâmplându-se.
Două faruri care cotiră brusc spre ei... fără a-i rămâne timp lui Ben ca să se
ferească, să o protejeze. Mai rămăsese timp doar pentru o ultimă privire torturată
din ochii lui de culoarea coniacului și ea simți toată dragostea lui în acel
moment. Apoi veni ciocnirea metalului de metal, scrâșnetul roților și zgomotul de
sticlă spartă. Tess simțise cum corpul îi era strivit de centura de siguranță și pe
urmă... nimic. După aceea veni un alt vis, unul cu o căldură insuportabilă încât nu
putea nici măcar să strige. Mâini liniștitoare erau urmate de o apă răcoroasă pe
corpul ei. Alteori, mâinile acelea o excitau, scoțând-o din lumea viselor, făcând-o
să ardă din cauza unui alt fel de foc. De ce nu încetau? De ce nu o lăsausă în pace?
Visul revenea iar și iar. Uneori vedea o claie de păr în neorânduială și niște ochi
de culoarea smaraldelor, cu o expresie feroasă, uneori auzea murmure
încurajatoare. Deveni conștientă de mirosul cald de mosc, mirosul de piele de
bărbat. Tess căută să obțină mai mult din bogăția lui, apropiindu-se până ce gura
ei atinse gâtul unui bărbat. Cu un singur braț eliberat, ea se vânzoli în
cearceafurile păturii, simțind nevoia de a fi mai aproape. Sfârșurile i se întăriră de
plăcere și oftă, aproape ațipind la loc. Dar chiar când începu să moțăie, degetele ei
mai trecură o dată prin onduleurile lungi ale părului lui. Lung, moale... lung... în
loc de scurt și creț! Ochii i se deschiseră larg; intră în panică, văzând un gât

puternic și musculos,un piept acoperit cu un păr creț,roșcat-închis,sub o cămașă bleu.Ridicându-și încet privirea,văzu trăsăturile unor fălci bine conturate,un nas puternic,drept,o sprânceană arcuită și gene dese.Îi observă gura plină și senzuală,părul lung,des.O parte a chipului lui era plină de cicatrice.

-O,Doamne! strigă Tess ascuțit.Se sprijini cu palma în pieptul lui,încercând să se ridice.Dar era atât de slăbită,încât căzu la loc pe el.Ian se trezi și o privi în ochii albaștri,adânci,văzând acolo confuzia și stânjeneala.Apoi privirea i se plimbă pe trupul ei,observându-i sfârcul întărit și felul în care șoldul ei îi apăsa bărbăția, prin pătură.

-Te rog,șopti ea răgușit,dă-mi drumul,își deschise brațele și ea se rostogoli pe spate,trăgând în sus de pătură.

-Ce...?! țipă ea uimită.

-Te-am găsit în smârcul mlăștinos.De fapt,câinele te-a găsit,Ian își trecu mâna mare peste chip,într-o mișcare ostentivă.Noaptea ai avut febră mare.Cum te simți?

-Slăbită.Trase de cearceaf,reușind să-l ridice,încercă să zâmbească: Ridicol.

-Da,mormăi Ian,mânia crescându-i,pe măsură ce se trezea.Asta-i destul de adevărat! Ce făceai acolo,la lăsarea întunericului? Nu te-am avertizat că e primejdios? Tess era prea atrăgătoare,așa cum stătea întinsă pe spate pe albeața rigidă a cearceafurilor.Gândul la cât de aproape fusese de o boală serioasă sau de moarte,îl cutremură într-un fel care nu-i plăcu.

-Am pierdut noțiunea timpului,se bâlbâi ea,dându-și la o parte părul din ochi.Și am auzit un sunet...un miel.Își ridică privirea.Trebuia să fac ceva.Era prins în cursă.

-A,da! Grozavă scuză! Ian se ridică.În capul oaselor și dădu la o parte cuverturile.Salvezi un miel și te prinzi tu în cursă! Și dacă n-aș fi venit eu...dacă prostuțul ăla de câine n-ar fi alergat după mirosul tău...De ce naiba te-ai dus acolo? Respira greu,încercâncr să-și controleze emoțiile.Cu dificultate,ea răspunse:

-A fost o aniversare...nefericită pentru mine,spuse ea,întrebându-se de ce avea nevoie ca el să o înțeleagă.Doi ani.Ian stătu nemișcat,apoi se aplecă spre ea și îi apucă cu blândețe încheietura mâinii,întorcând la lumină cicatricile fine.

-Așa de nefericită? întrebă el amabil,înghiți greu,când văzu lacrimile umplându-i ochii albaștri ca marea.Ea clătină din cap și apoi izbucni:

-Am vrut și eu să mor...el m-a părăsit...ei m-au părăsit...atât de -cuvintele îi erau înăbușite de disperare și mânie -...singură.Cu un sunet de nerăbdare,el se aplecă, lungindu-se pentru a o lua în brațe.

-Haide,lassie,îi șopti el în păr.Te rog,spune tot..Era atât de cald,atât de reconfortant.Chiar și mirosul lui era odihnitor și mângâierile brațelor mari îi produceau emoții de o mare intensitate.Plânse în hohote pe umărul lui. Nefiind conștient de fiorul ce-l străbătea,Ian încercă s-o liniștească,depunându-i ușoare sărutări pe tâmpile.Ea se strânse mai aproape dintr-un instinct primar. Când își înălță bărbia,el îi atinse gura aceea ademenitoare și ea suspină. Era un sărut de recunoaștere,nu unul străin.Fierbinte și dulce,buzele i se mișcau încet,dezmiardător și o alină,până ce ea se simți în siguranță.Pentru moment,el o încuraja,lăsând o șansă pentru amândoi.Limba lui căută intrarea și explora, dezmiardând.Respirația i se îngreuna și pulsul ei se accelerează,făcând-o să amețească.Dar după câteva secunde,Ian se retrase: voia mai mult decât sărutări, dar starea de slăbiciune a lui Tess îl opri.Își lăsă privirea asupra ei și ea fu copleșită de frumusețea ochilor lui verzi,limpezi.Un val de slăbiciune o trecu și ea se lăsă în brațele lui.Dacă atunci și-ar fi ridicat privirea,ar fi văzut în ochii lui tandrețea.

Tess dormi cam o oră.Ochii îi erau îngreunați,dar se deschiseră totuși și clipiră, Ian stătea în picioare,în fața ei,ținând în mâini ceva ce părea un tricou de fotbalist,uriaș.

-Ne jucăm de-a îmbrăcatelea pentru domnul doctor? Acum chiar îi zâmbea.Era un zâmbet pe o singură parte și un pic cam nesigur,dar cu certitudine era un zâmbet.Vrei să te ridici în capul oaselor? Mâna lui caldă îi susținea umerii, ajutând-o să se ridice.Simți cum atingerea lui o străbătu ca un curent electric, trezindu-i interesul senzual,pe care credea că nu mai e în stare să-l simtă.

Tess continua să-și țină privirea coborită,verificând dacă mai ținea pătura în locurile strategice.Ian îi conduse o mână,apoi pe cealaltă prin mânecile largi și Tess tremură când degetele lui o atinseră.Îi privi fluturarea ușoară a coamei de păr roșu,când se aplecă să înfoaie pernele.Mirosul lui era masculin.Umplea aerul din jurul ei.Degetele lui atinseră în treacăt ceafa când îi scoase părul prins sub gulerul tricoului.Nu se putu abține să nu îl frece puțin între degete,așa mătăsos cum era.Doctorul MacInnes era un bărbat amabil,cam grasuț,cu o claie de păr argintiu și cu sprâncene cărunte.La fiecare stadiu al examinării scotea sunete grave din gât și,într-un târziu,tuși puțin ca să arate că a terminat.

Ian se plimbuse nerăbdător în hol,cât doctorul o examina pe Tess.Când ușa îi fu deschisă,el intră,cu o privire întrebătoare pe chip.

-Cum te mai simți acum? MacInnes își plimbă privirea lui de doctor asupra obrazului lui Ian.

-Nu te îngrijora de mine, Hamish, spuse Ian. Intră nerăbdător în cameră și se așează la capătul patului. Cum se simte Iass?

Hamish MacInnes își îngădui un zâmbet. Observă că Ian era interesat de altceva decât de propriile necazuri. Asta era destul.

-Febra a fost rezultatul hipotermiei, așa cum te-ai gândit, afirmă doctorul. Acum o să-i dăm tratamentul obișnuit. Ai îngrijit-o de minune, Ian. O licărire îi aprinse ochii. Poate am să te recomand în consiliul pentru urgențe. Tess auzi schimbul de replici dintre cei doi bărbați și își dădu seama că îi lega o lungă prietenie.

-Poate o să căutăm un doctor care să stea weekend-urile pe insulă, amenință Ian grav, deși Hamish fusese medicul familiei de patruzeci de ani și ar fi fost nevoie de ceva mai mult decât o armată pentru a-l muta din loc. Hamish îl privi pe bărbatul pe care-l cunoștea de o viață și văzu că într-un fel mersese prea departe. Era aici ceva mai mult decât bănuise el. Atunci redeveni omul-doctor.

-Odihnă la pat, trei-patru zile. Starea aceasta o să se transforme într-un gât inflammat și o congestie, deși am să-ți las un antibiotic. Dacă va apărea și o tuse puternică sau o respirație grea, trebuie să mă sunați imediat. La început o să fie cam slăbită, din cauza febrei. Multe lichide. Leag-o de pat dacă e nevoie, dar ține-o acolo. Dacă revine febra, chemați-mă.

-Doctore! Tess fu scandalizată de tratamentul de care beneficia, de parcă ar fi fost invizibilă; ura ideea de a i se încredința lui MacLeod răspunderea pentru ea. Aș vrea să merg acasă. Stau vizavi și mă simt bine. Cu siguranță pot să am grijă de mine. Doctorul MacInnes se încruntă la ea și își aminti de cicatricile de la încheieturile mâinilor.

-Lassie, ai auzit vreodată de hipotermie? Știi că ai trecut pe lângă moarte? întrebă el sec. Dacă nu ai fi fost găsită la timp și dacă Ian nu ar fi știut cum să te îngrijească și cum să-ți scadă febra nu știu, zău, cum ai fi supraviețuit. O privi cum absoarbe informațiile și răsuflă ușurat, văzând că înțelegea, îi luă palma.

Împinge, îi ceru el.

-Ce...ce? Era uimită, încă șocată de ce i se spusese.

-Vreau să mă împingi cu forță, mână în mână. Când ea ezită, el îi ceru: Fă-o!

Sprâncenele lui stufoase se împreunară. Așa că o făcu. Chiar și Tess putea recunoaște că nu avea forță în mâini. Încercă din nou, cu un efort agonizant, dar nu putu mai mult.

-Trei sau patru zile la pat, diagnostică doctorul cu hotărâre. Îl privi pe Ian. Dacă ai vreo problemă cu acomodarea fetei, voi solicita o soră medicală. Ian se ridică în picioare.

-Nu, nu poate fi vorba de așa ceva, Hamish. Am să am eu grijă de ea, fără nici o

discuție.Ai priceput?

-Da,răspunse Hamish fericit.Am priceput.

CAPITOLUL 3

În secunda în care Ian se întoarse,după ce îl condusesese pe doctor,Tess începu să protesteze.

-Mă duc acasă!

-Nu,răspunse el.Ea se luptă să se ridice într-un cot.

-Vorbesc serios,laird MacLeod...

-Ian,o întrerupse el cu o înclinare a capului.

-Ian,se corectă ea.Mă duc acasă.

-Ai auzit ce-a spus doctorul.În câteva zile ai să fii în putere să ai grijă singură de tine.Ian adună prosoapele umede și murdare,răspândite pe podea,ca o cameristă îndatoritoare,păși în baie și le îngrămădi în coșul pentru rufe murdare.

-Nu pot să deranjez.Dacă mă ajuți să ajung acasă,voi aranja să chem o soră medicală,spuse Tess cu hotărâre,încleștându-și pumnii și dorindu-și să aibă mai multă putere.

-Nu înțelegi.Ian se înapoie în dormitor.O privi direct în ochi,punându-și mâinile în șolduri.Dacă ziarele dau de afacerea asta,n-o să ne lase în pace săptămâni de zile.N-ai idee despre ce fel de lucruri pot să scrie,despre tine,despre mine,despre noi împreună.Singura cale de a salva situația este să prevenim bârfa.Nu ești bolnavă.Niciodată n-ai fost bolnavă.N-ai fost niciodată în casa mea noaptea.

Callie,femeia care face curat pentru mine,vine în weekend.Deși e discretă,nu e nevoie să o amestecăm.Până atunci o să fii acasă.Ea își ridică privirea,uimită de hotărârea lui fermă.Dacă vrei să mă răsplătești pentru că ți-am salvat viața,făcu el o pauză,mânios pe sine,pentru că știa că ăsta era șantaj,atunci ești invitata mea.În câteva zile ai să uiți de asta.Dar acum,dacă chemi o soră medicală,o să iasă prea multe vorbe.Adăugă cu un glas monoton,obraznic: Eu sunt subiectul favorit de bârfă zilele astea.Am avut parte de reporteri și de șoapte tot anul trecut,ca să nu mai spunem că ești prea slăbită,ca să faci față unui personal medical.Deci,ai să stai aici până ce doctorul ne spune că ești bine și amândoi suntem protejați.Hamish știe și el asta.N-avem de ales,lass.Tess îl privi cu neîncredere.Era atât de obișnuită ca să aibă propriul control asupra vieții ei.

-Vrei să spui că,efectiv,ai încerca să mă oprești să mă întorc acasă?

-Da,răspunse el.Așa e mai bine.Apoi clipi din ochi spre ea: Și fac o supă de pui și orz grozavă!

Tess nu era fericită. Niciodată nu se mai simțise atât de neajutorată și singurul lucru pe care-l putea face pentru a remedia situația era să doarmă, Ian își făcea apariția cu o regularitate stânjenitoare, atunci când avea nevoie de ajutor la baie, sau să mănânce. Tremura la gândul că el o cronometra, căci de îndată ce îndepărta cuverturile, el apărea să o ajute. Și își asumase într-un fel sarcina de a fi un servitor favorit, purtându-se de parcă rostul vieții lui ar fi fost să-i îndeplinească toate dorințele. O înnebunea. Ura ideea de a nu mai avea control asupra vieții ei și, mai ales, ca acesta să-i fie încredințat altcuiva, adică lui Ian MacLeod. Era furios, impunător, hotărât și se implica. Dar se comporta și într-un fel în care o uimea total. Devenise un înger, era sigură. Un înger deghizat, pentru că nu scăpase de metodele lui îndrăznețe, dar acum le folosea ca să se asigure că ea își bea sucul, că își termina mâncarea și își lua medicamentele. O aprovizionă cu cutii de pânze și o distra noaptea, jucând cărți sau privind împreună la televizor, mângâindu-i blana moale a lui Duke. De ce? se întrebă ea.

Intimitatea deplină o enerva, deși el o trata atât de impersonal, încât ea abia dacă avea motiv să se supere din cauza atențiilor lui, totul fiind îndeplinit pentru confortul și bunăstarea ei. Nu era vina lui că, cu cât se simțea ea mai bine, cu atât începea să se gândească la trupul lui puternic, frumos.

În casă, el purta cămăși flanelate sau maiouri moi, cu mâneci lungi. Pe sub ele, mușchii lui se contractau la fiecare mișcare. Ea părea că așteaptă aceste momente, ca un copil o prăjiturică. Corpul ei reacționa într-un fel în care nu era obișnuită și nu-i plăcea. Ce prostie, se gândi ea. Era doar din cauză că era prea slăbită. Ian îi susținea ceafa când ea sorbea pahare nenumărate de apă. Se obișnuise cu atingerea lui. Îi verifica pulsul și temperatura, o ducea până la ușa băii și aștepta afară ca un gentleman, cum nu pretinsese că este. Când Tess se văzu schițându-i portretul cu degetul pe cuvertură, știu că era în bucluc.

-Ai familie sau prieteni pe care vrei să-i anunțăm? o întrebă el odată. Ea păru uluită. Ca să-i anunțăm că te simți bine, încheie el. Răspunsul ei fu o licărire de zâmbet.

-Nu. Știu că mă descurc singură.

-Nu cred că am mai cunoscut un pictor vreodată, îi spuse el. Tess făcu o grimasă.

-Unul care nu pictează... momentan.

-Nu? întrebă el, încercând să nu insiste prea mult, deși dorea să știe totul despre ea.

-Nu.

-Nu prea mi-ai povestit despre asta. Ochii lui verzi o priveau tandru. Când ai fost bolnavă, tot strigai pe cineva cu numele de Ben. Tess își feră privirea, cu o

expresie de tristețe pe chip și Ian se urî că a făcut-o să-și amintească. Abia deschisese gura să-i spună că nu era treaba lui, când se întoarse spre el.

-Ben a fost soțul meu, spuse ea încet. A fost omorât, împreună cu copilul nostru, într-un accident de mașină.

-Doamne sfinte! spuse Ian, cu ochii plini de compasiune. Îmi pare rău, Tess. Nu trebuia să fi întrebă.

-Nu, e în regulă. Ea își șterse o lacrimă. Au trecut doi ani. N-am mai vorbit de asta.

-Ce vârstă avea copilul? întrebă el blând, gândindu-se cât de dificil trebuie să-i fi fost după aceea să trăiască. Tess îl privi și clipi.

-Nu era născut încă. Avea doar șase luni. Ian își pierdu răsufierea, îi căută mâna și o strânse tare.

-Rănille mele par așa de mici, în comparație cu ale tale. Tess îi zâmbi trist și dădu din umeri.

-Rana e rană. Își aplecă puțin capul: Te deranjează rău cicatricile tale, nu?

Măinile lui alunecară într-o parte și Tess regretă că-l întrebăse.

-Nu semnele, sau obrazul. Știu că se va repara. Își întoarse fața. Nu puteam suporta mila, când oamenii mă vedeau prima dată. Am avut o femeie... dar nu și după asta. Trebuie să recunosc că până și familia mea se simte stânjenită. Se lăsă pe spate și o privi apreciativ. Dar tu nu m-ai privit în felul ăsta. De ce?

-Școala de artă, bănuiesc. Toți suntem doar niște forme și figuri fizice, Ian.

Variațiile ne fac interesante, ne arată pe unde am fost. Nu e nici o rușine în cicatricile alea. Le-ai câștigat, salvând două vieți. Ian o privi uimit, gândindu-se la iadul prin care trecuse ea, la cicatricile de la încheieturile mâinilor.

-Ești o femeie remarcabilă, Tess Hartley. Mă întreb dacă știi lucrul acesta.

Tess roși și-și plecă privirea pe tabla de șah, simțindu-se stânjenită de compliment. Părea foarte... personal, sau poate era doar expresia de pe chipul lui când o spusese. În final mută calul și își ridică capul, zâmbind.

-Șah, Prea înălțimea Voastră. El ridică o sprânceană și studie tabla, gândindu-se la sânii ei frumoși, liberi, subliniați de fiecare mișcare prin jerseul pe care-l purta. Își făcu mutarea.

-Și mat... cred, yankeule.

-Drace, mormăi ea, zâmbetul pierindu-i.

-Da... și mai mult chiar.

Când ea se mută acasă, lui Ian începuse să-i fie dor de ea. Devenise deja o parte din viața lui cea nouă. Se trezise că era nerăbdător să o vadă în fiecare dimineață, s-o atingă așa cum avea nevoie ea.

Tess robotea în căsuța ei, ridicând și punând la loc lucruri, revăzând de nenumărate ori schițe, apoi ducându-se la fereastră, ca să se uite pe geam. Sfârșitul unei alte sâmbete, se gândi ea, urmărind postura înaltă, subțirică a menajerei lui Ian, care mergea pe cărarea ce ducea la drum, în lumina albastră a apusului. Nu încetase să se gândească la el de când se întorsese acasă. Un bărbat atât de puternic, de mare și totuși atât de sensibil. Își aminti noaptea în care o sărutase și dorise mai mult. Aprinzând o lampă veche, o puse pe pervaz, dorindu-și ca lumina să-l atenționeze. Ei, se gândi ea, întorcându-se să urce treptele, unele lucruri erau menite să se întâmple, iar altele nu.

Când Ian văzu lumina în fereastra de vizavi aruncă furca și începu să alerge într-o cursă nebunească. Inima îi zvâcnea în piept și își spuse că nu putea să fi fost acolo de mult timp, fără să o fi văzut. Ușa din față se deschise, trântindu-se de perete și închizându-se în urma lui, dar el trecuse deja de bucătăria goală, strigându-i numele. Cum nu o văzu, alergă înapoi la scări, pe care le urcă câte trei. Pe palier văzu ușa deschisă a dormitorului ei. Fără a se opri, trecu în câteva secunde și de acea ușă. Cum stătea lângă pat, Tess se răsuci la auzul pașilor lui. Avea un prosop legat la cap și un capot lung, de mătase, de culoarea piersicii. Gura i se rotunjise într-un „o” de surpriză și obrajii îi erau îmbujorați.

-Tess... Îi rosti Ian numele dezmiertător. Ce este? Care-i problema?

-Ce problemă? întrebă ea plina de confuzie.

-Lampa, lass! Se încruntă exasperat. Lampa de la fereastră.

-Da, spuse ea, căutând o scuză, stânjenită să-i spună că fusese doar un gest romantic.

-E semnalul când pe insulă e vreun pericol. Nu ți-a spus nimeni?

Tess clătină din cap și prosopul începu să alunece. Când își ridică mâinile să-l prindă, cordonul de la halat se desfăcu îndeajuns ca să dezvăluie decolteul adânc. Ochii lui Ian erau ațintiți pe corpul ei. Tess simți căldura acestei priviri de-a curmezișul camerei și îngheță. După un moment începu să tremure.

-Nu e... nici o problemă? întrebă el precaut, așteptând ca ea să scuture a doua oară din cap. Ian înainta până ce fu la numai câțiva centimetri distanță de ea. O privi în ochi cu o intensitate arzătoare. Se întinse după eșarfa ei și o trase ușurel.

Tess fu uimită, dar nu-l opri. Marginile de mătase se desfăcură, lăsându-i expus corpul. Ochii lui mai clipiră o dată și cu degetul schiță o linie, încetinel, de la umăr spre buric. Acolo, privirea lui se topi. Ea respiră întretăiat, nemișcată. Era atât de atent. Circular, se afundă și alunecă mai jos, în timp ce respirația ei devenea mai grăbită. Fascinat, el urmări tremurăturile care se creau la suprafața pielii, cu fiecare mângâiere a degetelor lui. În final, el atinse triunghiul negru de cărlionți

pufoși dintre coapse. Abia crezându-și îndrăzneala, se apropie mai mult, așa încât hainele lui se freacă de goliciunea ei. Degetele lui lungi se strecurară prin părul ondulat de jos, înainte de a o desface, descoperind o umiditate care îl făcu să aibă a respirație neregulată. Pe deasupra cămășii simți cum sfârcurile ei se întăresc și își băgă cealaltă mână pe dedesubtul rochiei, cuprinzând-o de mijloc.

Totuși, nu schimbaseră nici un cuvânt, nici un sărut... doar zgomotul respirațiilor lor agitate în liniștea camerei. Când limba ei roz năvăli afară din gură pentru a-și umezi buzele pline, când își lăsă capul pe spate, abandonată, Ian știu că trebuia să o guste. Dar, mai întâi, el dorea să obțină mai mult din răspunsul ei seducător.

Iubea simțirea fierbințelii ei, umidității ei. Iubea faptul că putea obține de la ea un astfel de răspuns, indiferent de felul în care arăta chipul lui și, chiar fără sărutări sau mângâieri preliminare. Simțea dorința ei prin fiecare por al pielii lui, în aerul pe care-l respira. De când nu mai fusese cu un bărbat?

Tess nu putea crede ce se întâmpla! Se simțea expusă într-un fel care nu avea nimic de-a face cu îmbrăcămintea. Foamea îi aprindea sângele și urla pe dinăuntru ei. De ce oare nu-i păsa?

Deși ochii îi erau închiși, expresia de pe chipul ei era blândă și visătoare. O urmări cum e cuprinsă de o îmbujorare de dorință de la sâni în sus, până spre obraji. Degetele lui conturază forma feminității ei, aflându-i mugurul umflat, care o făcu să scoată un geamăt de dorință. Cu blândețe, cu atenție, mângâie circular locul de acolo, dezmierdând ușurel, până ce ea se împinse spre el. Zâmbi de satisfacție când ea închise ochii și respiră întretăiat.

O, Doamne! Ce plăcere îi făcea și de ce oare îl lăsa? Niciodată nu mai fusese atât de eliberată, atât de în afara propriului control. Să se rețină din a-și striga dorința era tot ceea ce putea face. Ian își strecură un deget adânc în lăuntru ei, cu degetul mare frecând în sus și în jos. O privi în ochi când ea strigă, convulsionându-se lângă el. Mișcărilor lui își încetini ritmul, dar nu încetară, iar ochii ei se închiseră iar, sâni ei frecându-se de cămașa lui, cu fiecare respirație dând naștere unei atingeri torturante. Într-un târziu, el se aplecă spre buzele ei pline, ușor deschise.

Mai întâi limba lui trasă o linie delicată pe buza de deasupra și ea începu să tremure. Apoi gura lui o cuprinse pe a ei, cu o foame reținută, așteptând doar răspunsul ei. Acesta veni cu un alt geamăt și se apropie și mai mult, până ce nu mai există nici un centimetru care să-i despartă. Pumnii ei se desfăcură și palmele îi înlănțuiră ceafa, cutreierând prin părul lui des.

-Tess, ai gust de mere proaspete și de miere, murmură Ian. Gura lui moale și plină, plimbându-se înfometată pe a ei, o aduse pe Tess pe punctul de a-și pierde cunoștința. Era uluită de amplexarea dorinței ei, amețită din cauza senzațiilor pe

care buzele lui le trezeau în sufletul ei.

-Voiam să văd cum arată gura ta după ce e bine sărutată,zise el.Tot timpul cât ai fost bolnavă m-am gândit la asta.Vrei asta? șopti el.Vrei să...? Nu putea s-o spună,nu putea să găsească curajul s-o întrebe dacă pe el îl voia.

Cu privirea ferită și cu obrajii,arzând de sfială,imprimă capului o mișcare de aprobare repezită.

-Nu așa,lass,spuse el,cuprinzându-i tandru obrazul în palmă.Amândoi suntem oameni.Ești încântătoare și pătimasă.Nu regret lucrurile acestea.

Tess privi lung în ochii lui strălucitori,până ce o lacrimă i se prelinse pe obraz.

-Atunci vrei să plec? întrebă el.Ochii ei se măriră de spaimă.Timp de un minut scutură din cap și inspiră profund.

-Atunci cum să fie,lass? Trebuia să fie sigur.

-Pe tine te vreau,veni un răspuns șoptit.Când își mai dorise oare ceva mai mult?

Respirația lui năvăli ca o ușurare și doar atunci își dădu seama că și-o reținuse.

Bărbăția lui întărită îi apăsă stomăcelul moale.

-Îmi spui numele,Tess?

-Da,îl imită ea cu un zâmbet ușor.Inspiră profund și oftă încet.Ian.

-N-am fost de mult timp cu o femeie.Dar mai știu să mă port cu blândețe.Nu trebuie să te temi,nu am să-ți fac vreun rău.

-Și tu? întrebă ea hotărâtă.Dacă el putea fi atât de direct,și ea putea să fie.Sunt locuri sau anumite feluri în care să nu te ating?

El își plecă într-o parte capul și îi zâmbi.

-Îți încredințez acest corp,așa cum e el.Sunt cicatrice multe,mai multe decât cele de pe față.Osul de la pometul obrazului e încă sensibil.Am avut o infecție prelungită.Dar dacă am să strig,îți promit că o să fie din pură plăcere.Lucrurile acestea o făcu să roșească din nou și fierbințeala i se adânci,când el continuă:

N-am mai cunoscut o femeie care să se coloreze așa frumos în obraji.Apoi el zâmbi și,dacă mai înainte nu fusese pierdută,acum era.Te-am dorit din momentul în care părul tău s-a revărsat de sub pălăria aceea smulsă de Duke.Pe tine,Tess,cu ochii tăi triști ca ceața mării.Emoționată profund,ea îl privi.Când deschise gura,vocea parcă nu era a ei.

-Acum înțeleg reputația ta,larg răspândită,în legătură cu femeile de pe insulă, laird-ule.Ești chiar irezistibil,nu-i așa?

-Irezistibil nu,răspunse el și chipul lui exprima o amărăciune pe care rareori permitea celorlalți să o observe.Tess se simți de parcă ar fi rămas fără inimă.Îl rănise.

-Ian,la un bărbat găsești mai multe decât un chip cu cicatrice.

Eu sunt un artist.Poate sunt deosebită.O privi îndelung.

-Tremuri,spuse el.

-Și tu.

-Da,răspunse el cu un zâmbet stângaci.Și eu tremur.

-Ă...,făcu o pauză un moment și își aruncă o privire peste trăsăturile chipului lui. El îi ținea șoldurile în mâini,degetele mângâind cu mișcări circulare,mici.Dar în secunda următoare,Ian îi trase de pe umeri capotul și cu mâinile înainta spre torsul ei.Lasă să fie străbătut de un val de excitație,pe care nu-l mai putu reține și inspiră scurt când îi văzu privirea vulnerabilă din ochi.Își trase puloverul gros peste cap.Purta un maiou pe dedesubt,mulat pe contururile pieptului lui.O pernuță de păr,roșcat-Închis,se ivea pe deasupra tivului de la guler.

Tess nu putu să reziste să nu-și apese palmele pe mușchii vizibili pe sub bumbacul alb.Cald.Puternic,înțelegător.Mâinile lui se deplasară pe trupul ei, trimitând scânteieri de senzații prin abdomen,până la locul de unde porneau fiorii.Inima lui bătea sub palma ei.Tess se aplecă în față,respirând profund.Mai întâi bumbac proaspăt și săpun.Ritmul inimii se accelerează și mai mult.Mirosea a multe lucruri: a mare și a fire de iarbă,a bărbat și a mosc.Era chiar și un fin miros de piele.Cu ochii închiși,scoase limba afară pentru a-și umezi buzele care i se uscaseră brusc.Ea oftă în semn de bun-venit plăcerii pure a momentului,Ian râse,ca răspuns.

-Ce sunet dulce! spuse ea în maioul lui,cu capul încă aplecat.Palma ei apăsa ușor.Ce bine se simte la pipăit.

-Hmm,fu el de acord printr-un mormăit grav.Degetele ei se curbară ușurel când alunecă spreabdomenul lui tare.După o ezitare,înaintară spre blugi,pentru a-i descoperi forma bărbăției.

-O,Doamne! gemu Ian în părul ei.Mâna lui îi presa degetele puternic.Un alt geamăt și gura lui o prinse pe a ei cu o nerăbdare,la care ea îi răspunse imediat.Brațele ei se ridicară spre umerii lui largi și strânsură până ce se potrivi mai bine conturilor lui dure.Ea nu mai cunoscuse o asemenea excitație.

Un strigăt de plăcere și frustrare se eliberă,pentru a fi înăbușit de sărutul lui Ian care se lipea strâns de ea,frecându-se înainte și înapoi.Degetele ei traseră de maioul lui în sus până ce intră în contact cu pielea lui.Buricele degetelor păreau electrizate în mișcarea de conturare a mușchilor și a coastelor.Ian îi sărută buzele umflate,obrajii și ochii cu mișcări circulare,leneșe.Gura și limba lui descoperiră ritmul inimii ei la baza gâtului și desenară clavicula,în același timp cuprinzându-i sânii și oftând ușor.Începu un masaj ritmic.Când gura lui fu atrasă de sfârcul ei,Tess simți cum genunchii i se înmoaie și pulsația devine

înnebunitor în zona de la furca picioarelor.

-Da,șopti el înfierbântat.Gura lui cuprinse miezul ei sensibil și ea strigă din nou. Retrăgându-se ușor,își scoase maioul cu o mișcare bruscă.Era un bărbat magnific,cu un piept lat și cu o talie îngustă.Ochii ei se măriră la vederea mușchilor de pe piept și de pe brațe.În secunda următoare,Ian o luă blând de umeri și o împinse spre pat,culcând-o pe spate.El își scoase blugii,etalându-și bărbăția în toată splendoarea ei.Ca și fața lui,partea stângă a corpului era perfectă,dar piciorul drept era brăzdat de multe cicatrice urâte,de la șold la gleznă.Două dintre ele erau liniile făcute de scalpel de la operațiile de refacere, dar majoritatea erau arsuri.Totuși,avea picioare lungi și musculoase,frumos modelate.Dori să-și plimbe mâna pe ele.

-Deci,vezi,o țintui tot timpul cu privirea îngrijorată Ian.Te-am avertizat că sunt cicatrice.Tess se ridică în coate și cu privirea îl măsură de sus până jos.

Dar,pentru ea,cicatricile acelea întunecate reprezentau un moment în care Ian alesese să pună totul în balanță,pentru a salva pe cineva.Fiecare semn îl făcea mai atrăgător pentru ea,o femeie care învăța iar să iubească viața.

Tess se întinse spre șoldurile lui și depuse un sărut cald,ușor,pe vârful bărbăției lui întărite,obținând un geamăt lung din partea lui.Nu mai fusese de mult cu un bărbat,dar nu însemna că nu are experiență în ceea ce-i făcea plăcere unui bărbat.Zâmbind,îl linse o dată cu îndrăzneală,mai înainte de a depune sărutări de o parte și de cealaltă.Îl cuprinse cu buzele și frecarea îi produse lui un tremur puternic.Alte momente de încântare trecură la atingerea buzelor ei,a dinților și a limbii,prețuind fiecare sunet torturat scos de el.La sfârșit,ea se trase înapoi pentru a presăra sărutări pe șoldul drept,atingând fiecare cicatrice ce o întâlnește.

Erau încă roșii,dar le alină pe fiecare.

-Ah,Tess.Încă o dată.Verdele lucitor al ochilor lui era intensificat de tandrețe,când o mână îi coborî între coapsele ei albe.Îi sărută gâtul și șopti răgușit: încă o dată...Degetele lui se mișcă înnebunitor pe carnea moale,umedă,înfierbântată și ea se convulsiona.El îi desfăcu coapsele și în momentul următor fu adânc în interiorul ei,mușchii ei mișcându-se în jurul lui ca o catifea topită,strângând,dezmierdând.El gemu de extaz și împinse,afundându-se mai mult în ea.Era atât de strâmtă,atât de fierbinte!Gura lui o căută pe a ei cu un sărut nesfârșit și ea se întinse,dorindu-l și mai mult.Ascultând,cu ochii închiși,se desfăta cu sunetele respirației lui grăbite.Începu să se miște încet,retrăgându-se până la limita unei simple atingeri,umplând-o apoi.Fiecare punct de contact era electrizant,fiecare părticică a frecării o trimitea pe o treaptă mai sus a excitației.Tremurând,gemând ușor,ea își încolăci picioarele în jurul taliei lui și îl prinse strâns,limbile lor

duelându-se.El se mișcă mai repede,mai repede,mai adânc decât credea că e posibil.Se roti până ce ea ajunsese deasupra,depărtându-i picioarele în lateral.

Nu este un puștan,se gândi Tess cu uimire,răsufând greu.El zâmbi șiret, transpirația curgându-i pe la tâmples.Era prima dată când vedea un zâmbet adevărat luminându-i chipul,un zâmbet plin și larg,fără gândul de cum i-ar putea afecta înfățișarea.Dinții se zăriră albi într-o străfulgerare.

O făcu să-i răspundă cu un zâmbet și Ian se întrebă dacă mai văzuse vreo femeie mai frumoasă.Era îmbujorată,iar părul lung,întunecat îi cădea umed pe gât și pe umeri.Ochii ei erau niște ochiuri de apă adânci,iar gura tândră,mărită,cerea sărutări.Măinile lui se ridicară după sânul ei și se arcui în sus până ce ea oftă de mirare.

-Oh,Ian! Atât de...plin...atât de adânc!Măinile ei îi apăsau pieptul,alunecând peste sfârcurile sensibile.Apoi ea flexă șoldurile și suspină de parcă emoțiile ar fi fost dintr-o dată prea puternice.Neajutorată,ea se mișcă încă o dată și încă o dată,găsind un ritm care îi mulțumea pe amândoi,până ce el gemu,strângându-i picioarele și rostogolindu-se încă o dată.De data aceasta era în punctul limită al controlului,dându-i genunchii în lateral și împingând mai repede,până ce Tess își suspină tare plăcerea.La sfârșit,Ian strigă ca un sălbatic și se cutremură de parcă ar fi ajuns în raiul dulce.

Tess se trezi în noapte și descoperi brațe calde,reconfortante în jurul ei și fu cuprinsă de o asemenea emoție,încât fu speriată.Groaznic de speriată.

Și ce daruri îi făcuse,se gândi ea,când i se dăruise!O făcuse să se simtă iubită,dorită atât de mult,când nu se gândea să mai cunoască o astfel de experiență.Și știa cât de dificil trebuie să fi fost pentru el să se lase cercetat.Era prea conștient de chipul lui,de cicatricele lui.Totuși,își împărțise cu ea vulnerabilitatea.

Îl iubise pe Ben intens și devotat.Dar niciodată nu simțise sălbăticia pasiunii pe care o stârnise Ian în ea.O asemenea plăcere rară și exotică la o simplă atingere.

Focuri sălbatice.O copleșea.Mișcându-se încet,atent,ea își ridică de pe umărul lui capul și își întoarse fața spre curbura făcută de braț și de corp,umplându-și plămâni cu mirosul lui.Transpirație și bărbat...era atât de excitantă combinația,încât o trecu un mic fior.Ochii verzi,strălucitori,o cercetau de pe un chip fără nici o expresie și ea roși stânjenită.Cu buzele desfăcute,deși n-avea idee ce avea să spună,se trezi cu buzele lui apăsând,lăsându-i doar timp să mai scoată un sunet grav,murmurat.Trăgându-i corpul deasupra lui,Ian își prinse sexul între picioarele ei.Cu un oftat abia rostit,îi apăsă coapsele cu mâinile,pătrunzând.Se lipiră unul de altul,împărțind sărut după sărut,limbile lor explorând,încântând,

măinile dezmierdând. Tess flexă coapsele, incapabilă să stea liniștită. Se agită până ce simți cum bărbăția lui întărită se instalează acolo unde avea nevoie. El începu să o muște de buze și de gât, coapsele ei moi torturându-l în tot acest timp cu fiecare mișcare.

-Știi cum îmi apari tu mie? o întrebă el abia respirând, trecându-și obrazul aspru, cu cicatrice, de moliciunea corpului ei. Știi cât de încântătoare?

-Ian, îi oftă ea numele, lacrimile arzând sub pleoape. Îi era recunoscătoare pentru aceste momente. Se simțea vie, așa cum nu se mai simțise

În acești doi ani interminabili și această nouă viață o făcea să se simtă fericită și fără griji. Cu un zâmbet abia schițat, el confirmă ceea ce văzu în ochii ei: foame, dulceață. Într-o bruscă mișcare de rostogolire, ea fu sub el cu fața în jos. El îi trase mâinile deasupra capului și le ținu pe amândouă. I le întinse până la tăblia patului și îi încolăci degetele într-o strânsoare fermă.

-Nu te desprinde, îi șopti el, trasând cu limba cercuri, trimițând valuri de senzații în josul șirei spinării, în centrul palmelor ei, chiar și în arcurile tălpilor. Apucând o pernă, o împinse sub abdomenul ei, pentru a-i ridica șoldurile mai sus.

Îi ridică părul de la ceafă și așezându-se între picioarele ei, își apăsă sexul de coapsa ei. Apoi sărută linia părului, mozolind, mușcând încetișor.

Coborându-și corpul în V-ul format de coapse, Ian o mângâie cu degetele. Era de parcă ar fi numărat fiecare vertebră. Când ajunse la gropițele perfecte din fesele rotunde, petrecu mult timp să le sărute. Însemnă carnea dulce cu mușcături mici, seducătoare și sărutări moi, înainte de a ajunge mai jos, Explora în continuare, până ce găsi locul cald care se topea sub atingerea lui...

CAPITOLUL 4

Dimineața veni prea curând. Tess stătuse întinsă, trează, în brațele lui Ian, aproape, o jumătate de oră. Deși savura fiecare moment în care era aproape de el, se forța să fie realistă. Într-un moment de slăbiciune se abandonase singurătății și dorinței fizice. Întreaga săptămână, cât fusese acasă, el ocupase toate gândurile ei. Era într-adevăr un bărbat gentil și amabil. Dar de când se întorsese, ascultase mai atent poveștile spuse de localnici, Ian MacLeod era unul dintre răsfățații britanici, un intim al familiei regale, petrecându-și majoritatea timpului dintr-un an în străinătate, jucând polo, na-vigând, pescuind somon și distrându-se în mijlocul aristocrației bogate. Era dificil să ți-l imaginezi pe Ian, cu manierele lui grosolane, încântându-i pe bogați și pe cunoscuți. Asta, mai mult ca orice, o făcu să-și dea seama că perioada asta era doar un interludiu nefericit pentru laird-ul MacLeod.

-Tess?Coborându-și privirea,el putu să vadă cum îi clipeșc genele lungi.

-Da? răspunse ea,într-un fel fără nici o corelație cu sunetul.

-E trecut de nouă,lass,e vremea ca eu să plec.

-Să pleci? șopti ea.

-Mda,trebuie să prind un tren la Edinburgh.Își trecu mâna prin părul ei,dându-i-l pe spate,admirându-i imaginea de văduvă.Mâine mi se face o operație.

-Ian? Se ridică deasupra lui și își coborî privirea.Cât de periculoasă?

-Nici un pic,răspunse el,stăpânind efectul pe care grija ei o avea asupra lui.E în scop reconstrucitiv.

-Oh,spuse ea gânditoare,ridicând cearceafurile odată cu ea,așa cum se așeză rezemată de perne.Așadar,o ieșire comodă pentru amândoi.

-E un proces cam lung,șase sau opt săptămâni,continuă el grijuliu.Expresia de pe chipul ei îl îngrijora.Dar,aș vrea să te văd mai des când mă întorc.

Ce frază frumoasă,rutinată,se gândi Tess în timp ce se întorcea și privea la fereastră și afară,pe pajiște...,oriunde,dar nu la el.

Ea,timida,excentrica artistă americană,el,băiatul de bani gata,european,dintr-o familie bogată.Nu fusese niciodată o femeie fatală și nici el moșierul de țară.Iar acum el,destul de firesc,va presupune că ea era gata să devină una dintre femeile care-l urmăreau pentru a avea ocazia de a împărți cu el farmecul misterios.Va face operația,va fi gata să-și reia vechiul fel de viață.Dar avuseseră o noapte de neuitat și ea va prețui amintirea ei.

-O...se vede că vom fi amândoi destul de ocupați.Se concentra să oprească tremurul din glas.Și ca să-ți spun adevărul,nici nu știu dacă peste două luni voi mai fi aici.Ian n-ar fi fost mai surprins nici dacă ea l-ar fi lovit cu ceva.Pieptul i se strânse de uluială și fixă lung profilul ei.Oare nu simțise? Participase doar el? Cum era treaba asta?

Se coloră în obraji și își înăbuși un zâmbet.Își spunea că o merită.Abordase femeile în mod neglijent, chiar și pe Fiona,gândindu-se că riscul și plăcerea fizică erau de-ajuns.Sincer crezuse așa.Acum,când în sfârșit făcuse o legătură cu o femeie atât de puternică,atât de potrivită din toate punctele de vedere,se întrebă dacă și gândurile li se împreunaseră: ea se purta cu el,așa cum și el se purtase cu altele.Trebuia să scape de acolo imediat,se gândi el,aruncând o privire prin cameră,ca să-și vadă hainele.

-Ei,atunci,își menținu vocea fără accente,dacă ai nevoie de ceva,Ranald e peste drum.Își trase pe el blugii.O să-i dea de mâncare lui Duke.

Cămașa,cizmele,mișcările îi erau mecanice.Ai grijă pe unde mergi.

Tess își reținu lacrimile cu o hotărâre disperată când auzi zgomotul făcut de pat

la ridicarea lui și își dădu seama că el stătea chiar în fața ei.Privirea ei poposi pe cămașa lui descheiată.Nu putea vorbi,dar cuvintele i se tot învârteau în cap.
Spune-mi că a fost altfel pentru tine,că a contat,că eu înseamnă ceva și că n-o să mă lași să plec!Oprește-mă! striga inima lui Ian.Dar ea nici nu se uita la el.
Inspiră profund și își încleșta falca.*Așa să fie.*O prinse într-o îmbrățișare, cuprinzând-o în brațele lui puternice,copleșind-o.Ochii lui o priveau cu o intensitate înspăimântătoare.Apoi îi prădă gura cu limba până ce,într-un sfârșit, ea își fremăta dorința de buzele lui și își înălță mâna spre obrazul aspru,pentru o mângâiere tremurătoare.Asta aștepta el,de asta avea nevoie mândria lui.
-Mulțumesc,yankeu mic.Noaptea asta a fost afurisit de bine!
Cu aceste cuvinte plecă,călcând puternic pe scări,trântind ușa în spatele lui.

În primele două săptămâni,Tess își spuse că lucrurile ieșiseră cum era mai bine. În mod sigur nu era făcută să fie amanta unui vântură-lume.Și dacă mai vărsa lacrimi,își spunea că e doar din cauză că emoțiile ei fuseseră îngropate atât de mult timp,încât trebuia să se adapteze.Totuși,retrăia orele petrecute cu Ian.Chiar se trezea că îl așteaptă,de parcă ar fi putut să apară în mod misterios de după colț sau din ceață.Se întrebă cum reușise operația,deși Ian îi spusese că nu avea de ce să-și facă griji.Nu auzise nici o vorbă despre asta și își dorea să aibă curajul să întrebe pe cineva de numele spitalului,dar Ian îi spusese ce simțăminte avea față de bârfeli. Așa că încercă să se mulțumească cu orice auzea din întâmplare.
La o săptămână după plecarea lui,Ranald veni să-l ia pe Duke și Tess simți că nu mai poate aștepta.
-Pot să-ți ofer o ceașcă cu ceai,Ranald? întrebă ea.Nervozitatea ei îl făcu să dea repede din cap în semn de aprobare.
-S-a întâmplat ceva,domnișoară? întrebă el.
-Nu,mă întrebam doar cum a reușit operația laird-ului.Ranald nu era prost.Văzu pe chipul ei că fetișcana asta americană avea un interes deosebit față de laird.Și se gândise că și laird-ul era la fel de interesat de ea.
-Ei,flăcăul a trecut destul de bine de primele.Dar,în următoarele două luni,o să mai treacă de câteva.Ranald sorbi un pic de ceai și o urmări cu privirea.Acum începe,se gândi el.
-Mă gândeam,începu Tess,dacă aș putea să-ți cer o favoare.
-Sigur că da,domnișoară.Își răsuci mâinile în poală,dar se forță să continue:
-Aș vrea să rămână între noi.El vedea cât îi era de greu și îi fu milă de ea.
-Orice stă în puterea mea,domnișoară,și o să rămână doar între noi doi.Apoi văzu cum se îmbujorează.

-Mulțumesc,Ranald.Ești foarte amabil.Respiră adânc.E doar...Aș vrea să știu ce mai face...Iaird-ul.Dar n-aș vrea să fac vâlvă cu asta...ca să vorbească lumea.

-N-o să fie nici un necaz,domnișoară,răspunse Ranald,bucuros că era ceva ce-i stătea în puteri să ducă la bun sfârșit.Și n-am să scap un cuvântel,doar lui!

-O,nu! Ceașca ei zăngăni pe farfurioară.Nimănui.Ranald o cercetă încă o dată. Bănuia că avea motivele ei.

-Cum ziceți,domnișoară.După asta se simți mult mai bine.Ranald își va ține cuvântul.Iar când Tess făcu prima încercare de a picta din nou,o făcu pentru a immortaliza portretul bărbatului minunat...Începu cu o serie de schițe pe care le făcuse de pe dealul care dădea spre lac.Nu conta cu ce începea,imaginea lui era foarte clară în mintea ei.Într-o noapte se așeză în fața unei pânze albe și începu. Și când începu,nu mai există oprire.Odată cu întoarcerea la pictat,o stare de bine îi încălzi viața.Tess începu să înflorească.Asculta vorbele femeilor,care veneau la magazinul lui Janet,plângându-se de' nevoile lor legate de grija zilei,de industria pe timp de iarnă,de traiul bărbaților în afara sezonului; unii nu se mai întorceau,alții veneau schimbați.

Cei care rămâneau,depindeau de economii sau de munci ocazionale,pe când femeile coseau sau își foloseau gherghefe ca să facă rost de bani.Unii căutau melci mici,negri,după care pofteau francezii,care îi numeau winkies,deși,nici un om de pe insulă n-ar fi mâncat așa ceva.Dar era și asta un fel de muncă,săpatul pe țarm ore întregi,apoi strângerea recoltei și aducerea ei până la drum după o jumătate de milă de urcat pe deal.Tess le schița chipurile,plătind o taxă de ședere mică și le asculta poveștile,necazurile.Și,pe urmașii ei,era o americană cu un temperament nestăpânit,începu să discute despre o idee pe care i-o dăduse țesăturile lui Janet,cu ceva timp în urmă.În săptămânile care urmau,puse în aplicare un sistem de export al produselor de pe insulă,spre New York,prin magazinul lui Janet,cu ajutorul unui vechi prieten din Statele Unite.

Era o afacere de nivel mic,dar aducea beneficii oricărei persoane care dorea ca obiectele rezultate dintr-o activitate să fie exportate,în câteva săptămâni,Tess deveni un fel de eroină locală,mai ales că făcuse astfel încât un procent din beneficii să fie alocat fondurilor pentru centrul comunității,dedicat activităților zilnice.Nici o afacere nu era sacră acolo,iar Janet și Elsbeth supravegheau acest lucru cu o energie pasionantă.

Apoi,Tess înregistra ajutorul lui Ranald și căutară împreună până ce găsiră cea mai mare clădire din oraș,un hotel disponibil,pe care vreun englez îl abandonase,și putea fi închiriat pentru puțini bani.Avea nevoie numai de câteva reparații,pe care bărbații le puteau face fără prea mare osteneală.

Exista o fundație de bazin și o câmpie largă fie pentru jocul de shinty, fie pentru fotbal. Geordie se oferă voluntar să învețe să sculpteze pe oricine dorea să învețe, iar Ranald spusese că va învăța băieții și fetele cum să-și dresseze câinii tineri, folosiți pe lângă turmele de oi. Janet și Elsbeth organizaseră un comitet care să se ocupe pe rând cu gustările, iar Betty Doon dădea lecții de gătit. O molipsire veselă cuprinse întreg satul.

Tess trebuia numai să aducă vorba despre noile programe care erau puse în practică în Statele Unite, programe care combinau activitățile zilnice pentru îngrijirea atât a persoanelor în vârstă, cât și a copilașilor, cu avantaje pentru ambele categorii, că imediat ideea era însușită. Când împrumută de la Ranald seria de pisoiși și cățeluși nou-născuți și îi duse la centru pentru a încuraja generațiile să comunice, Elsbeth rămase uimită de bucuria de pe chipul mamei ei, care cuibărea în brațele ei o fetiță de patru ani, învățând-o cum să țină, prima dată în viața ei, un cățeluș.

-Dar n-a scos o vorbă de la moartea tatei, acum zece luni! șoptea Elsbeth uimită, tamponându-și ușor ochii cu șorțul. Janet aprobă dând din cap și îi strânse mâna ușor lui Tess. Din acea zi, Tess se regăsi cu adevărat ca o parte a lumii lor, pentru că Janet și Elsbeth se hotărâseră să o ia sub aripa lor.

Îi urmăreau programul și stăteau de vorbă. De la șapte dimineața până la amiază, picta. Până la ora unu făcea drumul până la centrul comunității, unde măgulea, convingea prin lingușiri și se târguia, ca oamenii de pe insulă să-i pozeze. În fața șemineului, cu Duke la picioarele ei, făcea schițe după placul inimii. Așa începură orele ei de artă. Serile strângea atât de multe invitații la cină, încât trebuia să refuze vreo șase în fiecare noapte din săptămână.

De mult timp Janet pătrunsese în fiecare colțișor al trecutului ei, în afara timpului petrecut cu Ian, așa că Tess era destul de sigură că jumătate din pețitoarele de pe insulă o aveau în vedere ca pe o țintă. Elsbeth avea răspunderea hainelor ei. La orele ei de croitorie, îi pusese pe elevi să facă tipare după măsurătorile ei exacte, obligând-o pe Tess să -suporte probe la nesfârșit. Astfel că Tess trebui să insiste să li se mai furnizeze materiale și, bineînțeles, să poarte rezultatele eforturilor lor, de dragul mândriei lor. Viața ei era plină, deși tot se mai gândea la Ian. Într-una din zile, când Elsbeth îi făcea o probă la o cămașă din catifea roșie, fața rotundă a bătrânei se încreți și se umflă în timp ce netezea și ajusta materialul moale pe stomacul lui Tess. Mișcările ei își încetiniră ritmul și își înălță ochii spre Tess, clipind într-un fel atotștiutor.

-Ce este Elsbeth? întrebă Tess. Expresia de pe chipul bătrânei era una necunoscută de Tess.

-Mă gândesc că trebuie să mai punem niște material la rochia asta,drăguță.

-Cum? întrebă Tess uimită.Elsbeth se ridică în picioare și luând-o de braț o duse în bucătărie.Acolo,mai clipi o dată din ochii ei căprui și o împinse pe Tess pe un scaun.Așezându-se și ea la masă,se întinse după mâna lui Tess,ținând-o strâns între mâinile ei moi,cu pete cafenii,spunându-i:

-Nu știai? Își trecu degetul cel mare peste degetele delicate ale lui Tess.O tăcere de uimire urmă și ea oftă adânc.

-Eu cred că ești însărcinată,lassie.Tess simți cum vederea i se întunecă pentru un moment amețitor și scutură din cap,trăgând o gură plină de aer.Deodată,un zâmbet cald înflori și creșcu.Mâna ei liberă alunecă spre stomăcelul ei de curând rotunjit.

-Chiar așa crezi? șopti ea într-un fel înfrigurată de teamă.Știam că am mai luat ceva în greutate.Dar mi-e foame mai tot timpul și...sunt...somnoroasă.Chiar crezi...? Fericirea radia din ea ca o lumină.Ar putea fi așa?

Elsbeth era încântată să vadă fericire pe chipul lui Tess.

-Nu sunt eu moașă la tot Dunvegan-ul? Tess simți cum o inundă un sentiment ciudat,misterios,și o strânse în brațe pe femeia rotofeie.

-Îți mulțumesc,Elsbeth,oftă ea.Nu știi cât de mult...îți mulțumesc! șopti ea.

De emoție de-abia se putu îmbrăca și traversă drumul care o despărțea de casa ei,fără să-și dea seama că Elsbeth îl trimisese pe Ranald după ea,ca să se asigure că ajunsese cu bine.Încă nevenindu-i să creadă,sună la cabinetul doctorului MacInnes,din Portree,pentru o consultație în ziua următoare.

Dimineața,inopinant,Elsbeth își făcu apariția la ușa ei cu un camion.Dând la o parte perdeluța de la geamul din față,Tess îi adresă un zâmbet ascuns, întrebându-se dacă noutățile privind starea ei erau deja răspândite pe insulă.Asta ar fi fost cu siguranță o adăugire interesantă la povestea americancei de pe deal.. Grăbindu-se din cauza răcorii aduse de vânturile de dimineață,Tess descuie ușa și se urcă în camion,de parcă toate ar fi fost aranjate dinainte.

-Gata,acum,chicoti Elsbeth când Tess își punea centura de siguranță.Ne-am instalat.Am să conduc încet,avem timp suficient.

-Deci ești în tovărășie cu doctorul,o acuză Tess încet,întrebându-se cu ce o mituise Elsbeth pe Janet ca să nu se amestece în acest mic episod.

-A,Hamish e finul meu,nu știai? Și un mare doctor.S-a întâmplat să dau un telefon,ca să aranjez o consultație,dar am descoperit că tu deja făcuse! pregătirile.

-Aș...dori...să păstrez secret asta,Elsbeth,spuse Tess,ferindu-și privirea.

-Asta,acum,își drese Elsbeth glasul și privi într-un colț.

Toți avem grijă unul de altul,aici pe insulă,lass...

-Vrei să spui că deja i-ai spus lui Janet?

-Nu mi-ai spus că vrei să ții secret.Și aici ai să găsești numai prieteni de care ai nevoie.Ne-ai adus și tu atât de multe,vorbi repede Elsbeth în apărare.Îi adresă lui Tess o privire vicleană și oftă înainte de a continua: Ai luat legătura cu tatăl,lass?

-Te cam întreci cu gluma,nu crezi,Elsbeth? o avertiză Tess și cealaltă femeie oftă,apoi se concentra asupra șofatului.Elsbeth ridică bărbia și zâmbi.Va trebui totuși să schimbe o vorbă cu dragul de Angus.Îi plăcea mult plăcinta cu carne pregătită de ea,își aminti ea.

CAPITOLUL 5

Laird-ul se întorsese.Și centrul și magazinul zumzăiau de noutăți.

Elsbeth,emoționată de ceea ce îi spusese Angus,își făcuse un obicei de a se opri pe la casa lui la vremea ceaiului,ca să-l invite pe laird la balul de vineri noaptea. Continuă apoi cu centrul,Tess fiind forța directoare acolo,cu schimbările pe care le făcuse în comunitate.Ian ascultă,încercând să nu pară prea interesat,dar sorbi fiecare cuvânt.Și când ea plecă,bău infuzia pregătită de Ranald,încercând să-și Abată gândurile de la fetișcana care locuia peste drum.

Sosi și vineri.Tess știi că Janet și Elsbeth bănuiau că Ian era tatăl copilului ei, atunci când apărură amândouă în casa ei s-o ajute să se îmbrace și să o conducă. Reușiseră să aducă vorba în conversație despre întoarcerea lui,despre operațiile estetice reușite.Când începură cu povestiri despre poznele lui amuzante din timpul copilăriei,era sigură.Tess se purta intenționat ca de obicei,întrebându-se dacă avea să fie distracția serii.Nu văzuse privirile schimbate de cele două nașezâne.

El păși în sala de bal și stătu în cadrul ușii largi,inspirând mirosul de lămâie și de ceară,de lemn vechi și de piele,parfumul femeilor.Era o cameră mare,din lemn închis,plină de oglinzi.O formație cânta pe o scenă improvizată,iar podeaua era aglomerată de dansatori.Ian respiră adânc și își îndreptă umerii.Aceasta ar fi fost prima confruntare cu oamenii lui.Apoi o văzu pe micuța Meggie făcându-i semn cu mâna din brațele zâmbitoarei ei mămici și auzi cum cimpoaiele începeau să cânte imnul lui de familie.Privi spre scenă,iar acolo îl văzu pe Angus,cu obrazii trași,cum cânta,cu ochii licărind.Muzica răsuna în ecou în capul lui Ian și îi dădea putere.Se întoarse spre stânga,apoi spre dreapta.Camera era plină de oameni pe care-i cunoscuse și pe care-i evitase în ultimele luni.

Se uitau la el în semn de acceptare, de afecțiune. Inima începu să-i bată tare în piept. Tess simți cum inima i se înveseleşte la vederea lui. Strălucirea palidă a lămpilor vechi, plasate în jurul camerei, îi înfrumusețau profilul incisiv. Purta o jachetă de velur, de culoare galben-închis, peste un pulover pal.

-Ssstt! se auzi deodată din mulțime.

Dus era Heathcliff al ei, cel aspru și amărât. În locul lui era bărbatul care aparținea aristocrației britanice, arogant și amăgitor de frumos. Laird-ul lor stătea în picioare, înalt, dezinvolt privindu-i pe cei veniți, direct în ochi. Cicatricele lui erau acum aproape de neobservat. Ochii de smarald licăreau amuzați și coama de păr roșcat-castaniu i se mișca pe umeri, accentuându-le lățimea.

Iată-l pe cuceritorul îndrăzneț, ucigașul de inimi feminine, ale cărui isprăvi erau deliciul presei britanice și a tavernelor. Și Tess simți cum zâmbetul ei de întâmpinare tremură, pentru că nu-l mai cunoștea deloc.

El o văzu de departe, în încăpere. Nu credea că ea îl văzuse. Arăta minunat... dar altfel. Poate din cauza rochiei pe care o purta sau datorită faptului că purta o rochie. Radia și cunoscuse atunci o nevoie stringentă de a ajunge alături de ea.

Elsbeth alese acel moment pentru a se urca pe scenă. Făcu o reverență scurtă pe lângă microfon și se aplecă în față:

-Îmi dați voie...hm...vă rog să-mi acordați puțină atenție doamnelor și domnilor.

Cum zgomotul nu se potoli atât de repede cât ar fi vrut ea, micuța femeie durdulie își dresă glasul cu putere. Apoi, bătut darabana cu degetele pe microfon și în sfârșit spuse:

-Bună seara doamnelor și domnilor. Bine ați venit la *Centrul Comunității Dunvegan*. Ne aflăm aici ca să sărbătorim inaugurarea centrului...și să urăm fondatoarei un bun-venit în comunitatea noastră, domnișoara Tess Hartley. Ea a adus pe insulă o viață nouă și niște idei mărețe și, pentru aceasta îi mulțumim.

Se auzi un ropot de aplauze, al cărui ecou ajunse până la acoperiș.

Tess roși și zâmbi, privind în jur neajutorată. Se scurseră câteva momente și Ian făcu un semn discret cu mâna către Angus. Mica formație de muzicanți începu un cântec popular binecunoscut. El păși de-a curmezișul încăperii și apoi, pur și simplu, întinse brațele spre ea. Încă o dată, Tess roși și privi în jur conștientă. Își dădea seama de onoarea pe care i-o făcea el, în fața tuturor sătenilor și se lăsă cuprinsă de brațele lui. Dansară minute în șir, fără a scoate un cuvânt.

-Îmi pare bine că te văd, lass, se aplecă Ian și îi murmură cuvintele în așa fel, încât numai urechile ei să le audă. Mi-era teamă că ai plecat în Statele Unite. Cum ea nu răspunse, el spuse: Ai făcut câteva schimbări în micul meu sat. Centrul acesta... Am auzit și despre cum te ocupi de afacerile cu produse și despre grija pentru

activitățile zilnice. Ai adus o parte din prosperitatea americană cu tine, Tess.

-Ai fost plecat mult timp, răspunse ea inexpresiv, deși inima îi bătea tare în piept, iar obrajii îi erau în flăcări. Se întreba dacă îl deranjau schimbările, remarcă lui cu „*micul meu sat*” suna destul de posesiv.

-Da. Mă bucur că mai ești aici. Ar fi trebuit să-ți dau de urmă...

Tess se trase înapoi cu o smucitură, pe când melodia se termina.

-Te rog, Ian. Nu îmi datorezi nici o explicație. Ian se încruntă și începu să vorbească, dar ea scutură din cap.

-Nu, vorbesc serios. Părea atât de liniștită, cu ochii ei albaștri ca marea și cu părul ei mătășos. Eram amândoi singuri. Ce-a fost, a fost. Apoi își ridică privirea spre el și zâmbi, iar el nu se putu gândi decât la cât de frumoasă era. Nici nu știi ce mi-ai dăruit în noaptea aceea. N-am să fiu niciodată în stare să te răsplătesc pentru asta. Ian părea încurcat, o roșeață urcând ușor de pe gât spre obraji. Presupunea că ea se referea la cum trecuse peste durere. Nu-i plăcea să se gândească la asta.

Tess se îmbujora și ea, atentă să nu fi dezvăluit prea mult.

-Am început să pictez din nou, deși nu mă gândisem că o să mai pot vreodată. Ea zâmbi trist și îl privi drept în ochi. Îmi pare bine că ți-a reușit operația. Știu că pentru tine era important lucrul acesta. Ian nu avea de gând să lase lucrurile așa, dar tânărul Jaimie Blair veni în fața lor și, într-o secundă, o luă pe Tess în brațe și se îndepărtară dansând. Ian percepu o atingere pe braț și simți mirosul de mentă în timp ce privea în jur, văzându-l pe Angus stând lângă el.

-Aș vrea să vă spun o vorbă, spuse el încet.

-Da, Angus. Ian era uimit. Ca fiu al insulei, el n-ar fi nesocotit un avertisment din partea lui Angus MacCrimmon, cimpoierul clanului, pentru că familia MacCrimmon exista din timpuri străvechi. Angus îl conduse spre intrare și o expedie pe fata care era aplecată spre masă, după niște gustări.

-Ian, Ian, începu Angus. Pe chipul ridat, apărură o expresie secretoasă.

Ian își aplecă privirea asupra lui, știind că secretele erau pentru el.

-Da. Ce se întâmplă, Angus? întrebă el prudent, cunoscând loialitatea bătrânului.

-Sunteți laird-ul meu și vă sunt cu totul devotat, începu el, clanul a rezistat bine timp de sute de ani și întotdeauna l-a ajutat pe al nostru în vremuri grele. Îi aruncă lui Ian o privire dură. Afacerile clanului m-au adus aici. Mai întâi, în privința focului care a distrus terenul de lângă casa familiei MacGregor și aproape le-a luat viața familiei lui și a voastră. Ian se îndreptă cu îndârjire.

-Atunci, a fost mai multă vâlvă?

-La asta mă aștept. Deși în ajunul incendiului de la familia MacGregor se presupunea că familia e în Glasgow cu părinții lui Lucy.

-Știi de ce n-au mai plecat acolo? îl întrebă Ian,privindu-l intens.

-Copilașul lor avea febră.

-Ai avut o „viziune” în această privință,prietene? întrebă Ian încetișor.

-Nu,deși aș fi vrut să o fi avut.,L-aș cunoaște astfel pe diavol.

-Dar de ce oare un asemenea act absurd,de distrugere? întrebă Ian.Despre ce este vorba Angus?

-E din cauza podului,Ian,și a banilor care i-ar aduce insulei.MacGregor e în urcare,mare și tare.Proprietarii de cârciumi,ca a lui,și negustorii din oraș cunosc valoarea în plus pe care o va aduce.Dar proprietarii de pământuri,micii arendași și conservatorii nu vor să își vadă pământul călcat de prea mulți turiști.Am auzit o poveste,cum că sunt la mijloc chiar și interese străine,care încearcă să cumpere proprietăți în Portree, pentru un hotel mare.Oamenii se tem de schimbări,Ian.

Ultima ședință a consiliului s-a închis asupra noastră și mă tem de violență.

-Nu te îngrijora,vere,puse Ian o mână pe umărul lui Angus.Vom împărștia discret un zvon și vom vedea dacă putem pune mâna pe cei ce caută necazuri.

Dar să vii imediat la mine,dacă ai și alte informații.E o minune că acel copilaș al familiei MacGregor nu a murit din cauza arsurilor.Nu vrem răzmeriță pe insulă.

Angus aprobă din cap,dar când Ian se întoarse spre ușă,îl opri cu o licărire ciudată în priviri.

-Nu e numai asta.Ceva în glasul lui trimitea fiori prin corpul lui Ian,iar sprânceana i se încrâncenă de grijă.N-am să mai țin ascuns ceea ce ai tot dreptul să știi.Așteptă un moment,de parcă ar fi fost vorba despre o decizie pe care nu o lua cu tragere de inimă.Simțurile lui Ian se ascuțiră,așteptând.Hotărât,Angus anunță:Fetișcana americană poartă în pântec urmașul tău.Angus lăasă timp ca informația să fie receptată,văzând confuzia,apoi o ușoară bucurie,înainte de a continua:Și dacă nu te îngrijești de lucrul acesta,s-ar putea să-i pierzi pe amândoi.Pe replica aceasta își făcu intrarea Fiona,cu zâmbetul ei felin,șiret și îl trase pe Ian înapoi în hol,sporovăind întruna.Uimit,Ian o urmă,deși abia dacă era conștient de ea sau de muzică.Fiona era într-adevăr o frumusețe,de la părul moale,blond-argintiu,la picioarele lungi,zvelte; dar Ian observă ce femeie lipsită de spirit devenise.Nu observase până ce nu ajunsese la spital.Atunci,Fiona afișase un zâmbet forțat când intrase pentru prima dată în cameră.Dar când văzuse cât de multe erau rănilor,se dăduse înapoi cu groază.Nu-și închipuise ce schimbări s-au produs în înfățișarea lui.Era un moment pe care nu-l va uita.Ea nici nu reușise să ajungă să-i atingă mâna.Cuvintele ce-i fuseseră adresate erau dulci,dar contaminate de repulsia evidentă.Când ea plecă,își înăbușise lacrimile de umilință și revăzuse perioada pe care o împărșise cu ea.Dar,la capătul unei

nopti fără somn,ajunsesese să o vadă așa cum era: o femeie superficială,care căuta numai plăcerea și care manipula.Își mai amintise de asemenea și pasiunea ei pentru banii lui.Ce ciudat,se gândi el,cum aceste gânduri îl împiedicau să se simtă atras sexual,cu toată greutatea sânilor ei fermi ce îi împungeau brațul. Poate că de vină era părul negru,mătășos al lui Tess strălucindu-i pe spate în lumina galbenă a lămpii.

-Danseză cu mine,Ian,îi ceru Fiona drăgălaș.Când îi zări ezitarea,îl fulgeră cu ochii ei mari,căprui și continuă:

-Sau o să mi se spună sărmana Fiona și vor ieși vorbe despre cum m-ai lăsat.

Apoi îi urmări privirea,care se furișa spre fata aceea americană cu rochia ei de catifea roșie.Numai un singur dans,Ian,zise ea,strunindu-și ranchiuna cu hățuri strânse.Ian oftă ușor și o luă în brațe,pentru că știa că Fiona avea dreptate și alte bârfeli ar răni-o și mai mult.Dar,la jumătatea unei rotiri,ea îl șfîcui neiertătoare:

-Arăți grozav.Cicatricele aproape...

-Nu,o întrerupse el aspru,sunt tot acolo,fiecare dintre ele,așa mari și urâte.

-Acum,Ian...Fiona își strânse buzele și îl văzu din nou aruncând o privire fugitivă la fata cu părul întunecat.Își ținu dreaptă bărbia și spuse obraznică: E cu burta la gură,știi...Brațele lui Ian o strânseseră dureros.

-Ce spui tu? Fiona zâmbi cuprinsă de mulțumire.

-Americana.Borțoasă și singurică,după cât se aude.Pentru ce ar mai fi venit iarna pe insulă? Bănuiesc că încearcă să ascundă micul bastard aici.Dar,în curând,o să se întoarcă în Statele Unite.Toți fac așa.Cât timp Fiona zumzăi despre cât de neciopliți și de gălăgioși erau americanii,Ian își ținu privirea ațintită drept înainte.Bârfă de doi bani! Dar de ce nu-i spusese Tess? Ce-o fi avut de gând?

Tess era destul de ocupată,fie pe ringul de dans,fie în bucătărie.Deși Ian îi simțea mintea agitată,nu era pregătit să vorbească cu ea.Se tot gândea la ultimele cuvinte pe care ea i le spusese și la cum arăta în rochia aceea roșie...și cum mirosul ei îl urmărea.Se gândea cum o simțise în brațe,atunci când dansaseră.

Moliciunea îmbătătoare a sânilor ei și apăsarea stomăcelului ei tare.Avea să vină pe lume un copilăș al lui.Și,ce-ar spune despre asta dulcea de Aileen?

O văzu pe Tess dansând cu Douglas Firth și descoperi că nu-i păsa cât de aproape o ținea pescarul sau cum îi zâmbea ea.Ian dădu pe gât un whisky când îl văzu pe Colin MacDonald cum o luă la un alt dans scoțian,vioi.Tot restul serii o urmări cu privirea pe Tess,așteptând ca ea să vină la el,să-i spună că trebuiau să discute...orice.Dar ea abia dacă se uita la el,chiar atunci când dansa lângă ea cu frumoasa Kitty Firth în brațe.Totuși veni și momentul în care Angus o încolți în bucătărie.

-Sunt bucuros să văd cum înflorești în felul acesta printre noi,lassie,spuse el,luându-și un sandviș cu multe straturi,măsurând cu privirea rochia roșie și rotunjimile femeii.

-Mulțumesc,Angus,îi răspunse Tess,turnându-și un pahar cu apă minerală.Ai fost primul meu prieten adevărat de pe insulă.N-am mai auzit înainte cimpoaiele cântând.Au un sunet minunat.Zâmbi și surâsul i se mări,atunci când îi acordă o înclinare respectuoasă.Apoi îi clipi șiret din ochi și îi înmână un sfert din sandvișul lui.Tess zâmbi și mușcă din el.În acel moment,cu un ton dulce,inocent și cu o grijă amabilă,îi spuse:

-Da,vreau să fii în putere.Urmașii familiei MacLeod au dimensiuni gigantice la naștere.Tess se înecă,așa că bătrânul trebui să o bată pe spate.

-De ce...cum...hm...scuză-mă.Apoi roși și se retrase,împingând ușa,ce se balansa,cu șoldurile,răsucindu-se în grabă spre garderobă.

Avea să o omoare pe Elsbeth!Se făcuse târziu,atunci când se furișă singură afară.Ian știa că ea avea de gând să meargă acasă pe jos.El avea alte planuri.

Fiona îl urmări cu privirea pe Ian,care se ducea după yankey-ul cu păr întunecat, și se mânie.Plecând după Tess,Ian o găsi la o depărtare de vreo șaizeci de metri de sat.Se răsuci pe loc din cauza luminii bruște a farurilor și îl recunoscă pe șofer,înainte de a-și ridica în sus gulerul.El opri cu un scrâșnet al frânelor și coborî geamul aproape de ea.

-Ce-ți închipui că faci aici afară de una singură,la ora asta din noapte? întrebă el înfuriat.

-Mă duc acasă,îi răspunse pe un ton iritat.Fără îndoială,mult prea mulți oameni erau interesați de viața ei,zilele acestea,își spuse ea în gând.

-Oricine vrea,ar putea să te atace!

-E caraghios ce spui!

-Intră în mașină,Tess,nu mă obliga să te forțez eu!Îl privi țintă un moment, întrebându-se cum de îndrăznea.Apoi cedă,gândindu-se că omul acesta putea îndrăzni orice.Merseră restul drumului în liniște.Atunci când opri în fața casei ei,coborî și ocoli mașina pentru a o ajuta să coboare,cu un aer vădit îngrijorat.

Când ajunseră la ușa din față,o urmă înăuntru,punându-și o mână pe mijlocul spatelui ei,ca să o împingă ușor înainte,în sufragerie.Acolo,îi luă haina și,împreună cu a lui,le atâră lângă ușă.Când se întoarse,Tess își reaminti cum forțase el intrarea în casa ei și îl întrebă cu un ton prefăcut:

-Ai dori un ceai? Ian se întoarse spre ea,cu genele lui dese și întunecate,coborâte pe jumătate.

-Umblă vorbe prin sat.

Vorbea nefiresc de monoton, într-un fel în care nu-l mai auzise până atunci. Privirea lui fierbinte trecu peste ea, căutând ceva schimbări. O privi lung în ochii albaștri și zări acolo confirmarea.

-Am venit să mă conving singur, îi spuse, cu o voce gravă și răgușită.

Înaintarea lui, care îl aducea atât de aproape de ea, o uimi pe Tess, mai ales când el atinse primul dintre nasturii roșii de catifea care coborau pe partea din față a rochiei ei. Îi desfăcu unul după altul, cu mișcări încete, voite și îngenunche în fața ei. Respirația ei se accelerează și inima începu să-i bată cu putere. N-ar mai fi putut să îl oprească, așa cum nu putea să înceteze să respire.

Ochii lui mângâiau noua plinătate a sânilor pe care îi dezvelea. Aproape izbucneau din dantela neagră, diafană, vârfulurile întărindu-se sub privirea lui.

Auzise că sânii unei femei erau extraordinari de sensibili în timpul sarcinii.

Cu degetele mângâia ușor pielea ei netedă și văzu cum ochii ei se dilată. Ai lui erau ațintiți și hotărâți. Coborându-și privirea, talia îi părea chiar mai mică, având în vedere și șoldurile. Apoi, zări mica umflătură a stomacului ei; își așeză mâna caldă acolo și apăsă ușor.

-Mi-ai spus...că...ce ți-am dat eu, nu va fi răsplătit niciodată, șopti el, iar când privirile li se întâlneau, lacrimi nedorite alunecară pe obraji ei.

-Da, expiră profund.

-Oh, oftă el ușor. Coborându-și privirea asupra lui, ea clipi repede și se întrebă dacă el cerceta acest lucru.

-Da, răspunse ea, atingerea mâinii lui pe abdomenul ei, făcând-o să vrea să strige.

O căldură năvăli în venele ei, lăsându-i o durere arzătoare în locul dintre coapse.

Ian îi mai privi un timp abdomenul zvelt, apoi se ridică în picioare cu încetineală și îi încheie nasturii.

-Trebuia să te fi protejat. Se îndreptă spre fereastră și rămase cu privirea pierdută în întuneric.

-A fost și răspunderea mea, nu numai a ta, spuse ea, deranjată de atitudinea lui.

El se răsuci cu fața la ea și întrebă aspru:

-Atunci a fost ceva intenționat? Ea îl privi mult timp. În ochii ei nu exista nici un reproș pentru acuzația adusă, doar sinceritate profundă.

-Nu, Ian. Dar nici nu îmi pare rău că s-a întâmplat. Atunci el o șocă. Zâmbise. Un fel de zâmbet dulce, încântat, posesiv, care o determină să-i răspundă la fel.

-Deci, o să...vrei să te căsătorești, lass, spuse Ian încet, întorcându-se încă o dată spre fereastră. Pot să convoc o adunare specială mâine dimineață.

-Cum? îngheță Tess; abia își putea crede urechilor.

-Chiar dacă nu vrei să rămâi măritată, anunță laird-ul, întorcându-se și

apropriindu-se destul pentru a o putea privi. Datorăm asta micuțului, pentru a avea un nume. Tess îl înfruntă, dându-și părul de pe umăr pe spate, cu o zvâcnire hotărâtă..

-Copilul meu va avea un nume. Numele meu. El se coloră în obraji și deschise gura, dar ea vorbi înainte ca el să aibă ocazia de a o face. Nu e nici o pușcă de vânătoare pe aici, Ian, pentru nici unul din noi. Lui îi trebui un moment pentru a-și cântări cuvintele înainte de a vorbi, încercând să rămână rațional și să-și potolească panica: O să fugă de el în Statele Unite?

-Măcar aveai de gând să-mi spui și mie? întrebă el răgușit.

-Desigur, răspunse ea șocată de întrebare. Își coborî privirea. Poate... doar că mi-ar fi trebuit... ceva mai mult timp să o fac. Chiar și în mijlocul acestei situații, Ian era captivat. Își așeză palma caldă pe obrazul ei.

-E și copilașul meu. Ea își ridică bărbia și îl privi intens în ochii lui verzi.

-Și vei avea toate drepturile să-l vizitezi, Ian. Nu ți-aș refuza niciodată asta. N-ar fi cinstit față de tine sau față de copil. Dar, căsătoria... Ian, abia dacă ne cunoaștem.

Tu nu mă cunoști. Nu mă cunoști deloc. Eu pictez ore întregi, fără să-mi pese de timpul care trece. Sunt timidă și... mai degrabă mi-aș pierde vremea într-o grădină decât să merg să fac cumpărături într-un magazin. Când păru că el ar fi vrut s-o întrerupă, ea continuă: îmi place ca lucrurile să se întâmple după cum zic eu, iar din punct de vedere al modului de comportare sunt liberală. M-aș certa cu toți prietenii tăi și te-ai plictisi de mine în câteva săptămâni.

Chiar rostind aceste cuvinte, inima ei protesta. Nu putea privi posibilitatea de a se căsători cu acest bărbat. Era laird-ul familiei MacLeod, dragul insulei, și nu avea nevoie de o căsătorie de ochii lumii, chiar pentru copilașul ei. Simți un fior trecându-i pe șira spinării. Copilul ei va fi întotdeauna legat de această insulă și de familia MacLeod. El o lăsa să-și spună discursul, cu umerii largi deveniți rigizi, apoi întrebă:

-Deci, nu mergi pe mâna mea?

-Hai să vorbim despre altceva...

-Și n-ai să dispari în Statele Unite? o întrerupse dur Ian.

-Dar cum o să fie cu presa, cu bârfa? El se încruntă.

-Mă crezi atât de josnic, încât să nu-mi recunosc propriul copil de teama bârfei sau a presei de scandal? Tess se întinse după mâna lui mare și o cuprinse într-a ei.

-Nu, Ian. Oftă și privindu-l în ochi, îi spuse: Am să rămân până se va naște copilul. Îți promit. O să decidem ce e mai bine pentru noi, după aceea. Dar trebuie să știi ceva. Nu mi-e rușine cu acest copil, sunt bucuroasă și n-am să permit

nimănui,nici ție,să mă facă să regret miracolul acestui copil.Îi mai privi o dată talia delicată și curba șoldurilor și își imaginează felul în care va arăta în următoarele luni,purtându-i copilul.

-Destul de corect,spuse el într-un târziu,nefiind sigur ce altceva ar trebui să spună.Acum,problema lui era să o convingă cum să împartă acele momente prețioase cu el.Dintr-o dată fu îngrijorat: Te simți bine?

Tess aprobă din cap,cu un zâmbet larg și frumos pe chip.

-Voi naște pe la începutul lui iunie,Ian.El o privi îndelung și spuse:

-E minunat aici în iunie.Vremea e caldă și blândă,iar atmosfera e mai parfumată ca oriunde pe pământ.Oftând,își trecu o mână prin vâlvătaia de păr și se întoarse să plece.

-Ei bine,atunci...Avea nevoie de mai mult timp,ca să se gândească.Avea atât de multe lucruri la care să se gândească.Am să te las să te odihnești acum.Dar mâine voi reveni.Mâna lui se înălță,de parcă ar fi vrut să-i mângâie obrazul,dar se răzgândi și spuse un simplu: Noapte bună!

Tremurând la apropierea lui,Tess rămase dezamăgită,în mijlocul camerei.

CAPITOLUL 6

În ziua următoare,pe la prânz,Ian,ținând o sacoșă mare,maro,în mână,stătea pe treptele de la ușa ei,împreună cu femeia care vedea de casa lui.

-Ea este Callie.Se întoarse spre femeia înaltă,sfrijită,care arăta de parcă ar fi supt lămâi și ar fi sorbit oțet.Iar ea este domnișoara Hartley.

-Sunt bucuroasă să vă cunosc,domnișoară.Deși v-am văzut și înainte în sat.

Femeia își aplecă repezit capul și încercă să zâmbească,lucru care o făcu pe Tess să își dea seama că nu se putea îndrepta nimic în expresia chipului lui Callie.Era o grimasă naturală,împietrită.Uimită,Tess înclină din cap și se dădu la o parte ca să o lase să intre în casuță.Callie mai aplecă o dată capul și se îndreptă glonț spre bucătărie.Brațul lui Tess se întinse imediat după ea și o privi lung,uimită înainte să se-ntoarcă spre Ian:

-Unde se...ce face?

-Ceea ce știe mai bine,preia comanda,răspunse el,uitându-se cu drag după silueta agitată,în timp ce pășea în hol.

-Despre ce vorbești? se miră Tess.

-Despre sănătatea ta și a copilului nostru.Callie o să aibă grijă de voi amândoi.

-Ce vrei să spui cu o să aibă grijă? se întoarse spre el,cu mânia pe punctul de a izbucni.

-Orice ai nevoie,o anunți pe Callie.Ian îi întâlnește privirea.

-Deci sunt un cățeluș de care te îngrijești? întrebă ea cu o furie pe care nu o mai simțise până atunci.Asta vrei să spui? Sau poate îmi spui că acum răspunzi de mine?

-Și dacă-i așa? întrebă el,aplecându-și asupra ei chipul lui mândru.Nu e și copilașul meu?

-Te anunț laird MacLeod că sunt capabilă să mă îngrijesc de acest copil...

-Copilul nostru! interveni el indignat.

-Copilul nostru.Ea se calmă și adoptă un ton uimitor de rezonabil.Ai toate drepturile să fii îngrijorat în privința copilului,Ian.Dar după ce s-a născut,nu te gândești? Pot să mă descurec singură acum.

-Nu,dacă ascuți la ce se vorbește în sat,începu el cu o voce frustrată.Părea mândros,încăpățânat și sigur.Se spune că lucrezi prea mult și prea intens! Și aici și la centru.În zori,pictând două ore,apoi organizarea,învățatul și altele până târziu în noapte.Acum nu trebuie să te gândești numai la tine.

-Ai pus spioni pe urmele mele? întrebă ea înfuriată.Îndrăznești?

-De ce aș avea nevoie de spioni? E bârfa obișnuită.Se încruntă.Apoi pe chip îi apăru o umbră de relaxare:Nu ești de capul tău,lass.Cu toată munca ta, gospodăria și gătitul ar fi mult prea mult pentru o singură persoană.Când văzu că Tess era pe cale să argumenteze,continuă: Te rog,Tess,îți cer să mă lași să am un rol în viața copilașului nostru,să mă lași să te ajut!

Omul acesta avea un talent să determine ca lucrurile să meargă în direcția dorită de el,dar când le prezenta așa,se topeau pur și simplu...mânie,orgoliu și toată urma de rațiune.Ea își coborî privirea și schimbă subiectul,ca să-i distragă atenția de la cedarea ei ușoară:

-Ce e în pungă? Urmă o tăcere,până ce ea își ridică privirile spre el.Vai,uriașul roșise! Asta era ceva interesant! El întinse săculețul cu un cot rigid și ea îl luă cu o grijă atentă.Hârtia foșni cu zgomot când ea o desfăcu,Ian se întrebă dacă va uita vreodată expresia de pe chipul ei când scosese ursulețul lui maroniu, vechi,cu o labă cusută.

-Al tău?îl privi lung,mirată.Cum el nu-i răspunse,îl privi intens.Într-un târziu, aprobă din cap.Nu se așteptase la un asemenea sentiment din partea lui.E în bună stare.

-Mama l-a reparat o dată sau de două ori,cred,spuse el misterios.Și asta îmi amintește de ceva ce voiam să-ți spun.Picioarele ursulețului se mișcau puțin,îl trase de o ureche'și pleda: Crezi că putem merge în salonaș,lass?

-Sigur,Ian,răspunse ea,gândindu-se că nu-l mai văzuse așa de melancolic.Părea un băiețel care se îndrăgostise pentru prima oară de o fată.Era atât de incomodat.

Stătură unul lângă altul pe canapea,iar el își frecă mâinile una de alta cu prudență înainte de a rosti:

-A trebuit să mă duc în camera copiilor de la castel,ca să găsesc...hm...ursulețul.

-Da...îl îndemnă ea.

-Mi-e teamă că mama m-a prins acolo.Tess zâmbi.Descoperea o nouă fațetă a caracterului lui.

-Ți-e teamă de mama ta? O sprânceană roșcată,arogantă,se înalță pe chipul lui.

-Nu! Vreau să spun,ei bine,nu! Totuși...Făcu o pauză cu subânteles înainte de a anunța: Am fost rugat să aduc o invitație la ceai.

-Ce drăguț! Tess întoarse o tentativă de zâmbet și spuse: Nu știam că mama ta se află pe insulă.Probabil vrea să discute despre centru.

Ian se ridică repede în picioare și se îndreptă spre un perete,unde se afla un bar.

-Îmi dai voie? o întrebă peste umăr.Când ea aprobă din cap,el își turnă o înghițitură de whisky.Apoi inspiră adânc și se întoarse să dea ochii cu ea: Lady Aileen locuiește în Edinburgh sau prin sud în timpul iernii.A fost o surpriză că s-a întors...și asta pentru că în mod special vrea să te cunoască,lass.

Tess era uluită și împietrită.

-Bârfa lui Elsbeth a ajuns până la Edinburgh? Ian afișă un rânjat atotștiutor.

-Nu poți fi niciodată sigur de unde obține un scoțian vreo informație,lass.Dar mi-a explicat clar că ne așteaptă pe amândoi duminică.

-Pentru un interogatoriu? Ian nu știa ce să răspundă.

-Dacă ai să refuzi invitația,Tess,o să vină ea aici.Nu putem servi o ceașcă cu ceai și să-i satisfacem puțin curiozitatea?

Tess se ridică și se îndreptă spre șemineu,ținând încă ursulețul.

-Ce idee! Da,sunt sigură că mă va distra să fiu o curiozitate.

-Ei acum,Tess,spuse el calm.Cumva,ajunsesese chiar în spatele ei,punându-și mâinile pe umerii ei.Aileen nu e un dragon,te asigur.E doar o mamă care a aflat că va fi bunică în scurt timp.E emoționată.

-Hmm! Tess nu credea.Chiar și ție ți-e teamă de ea.Callie alege acel moment pentru a apărea în cadrul ușii.

-Acum am lista,stăpâne.Doamna ar putea să-mi spună la ce oră dorește să servească masa de seară?...

-Tess,Callie,o întrerupse Tess.Ian își zâmbi sieși,gândindu-se că americana lui n-ar putea s-o schimbe pe Callie dintr-ale ei.Dar Tess continuă:

-Și mulțumesc,dar în seara aceasta voi mânca doar o salată.Oftă,când Callie își arătă dezacordul.Apoi încercă un zâmbet.Mâine o să fie destul timp pentru toate acele schimbări.

-Cum doriți,domnișoară Tess,își înclină Callie capul.Stăpâne,atunci am să-mi văd de drum.

-O să-mi dai voie să te însoțesc la ceai,la castel? întrebă Ian.

-Duminică? întrebă Tess,gândindu-se că va trebui să o întrebe pe Elsbeth cu ce să se îmbrace,Ian se înclină.În regulă.Apoi capul ei se prăbuși.

-Dar te avertizez de acum,Ian.Dacă spune ceva de rău despre copilul acesta...

-Nu te neliniști,iubire,o asigură el repede,asta n-o să se întâmple niciodată.Mai întâi,doamna nu are prejudecăți.Apoi,o lady este o lady.Și dacă,în cel mai rău caz ar face un astfel de comentariu,aș pleca cu tine.Drăgălășenia.o șocă atât de mult,încât restul îl auzi doar ca un ecou.Dar când cuvintele fură absorbite,îi întoarse un zâmbet timid.Se apropie de ea și întrebă:

-Și cu noi cum rămâne? Ea se îndreptă spre foc,dar el o opri.

-E ceva între noi,Tess,ceva puternic. Poți să negi asta? Îi răspunse cu greu:

-Știi că există o...atracție.Dar e un simplu joc.Inima ei îi nega cuvintele, bătându-i cu putere în piept,în timp ce el se apropia.

-O atracție,spui? Ochii lui verzi aruncară fulgere de mânie.Da,aș fi de acord cu asta.Dar,e ceva mai mult.Și știi că e adevărat.

-Nu cred că ar fi în avantajul meu să recunosc asta.Lucrul acesta îl zăpăci.

-De ce?

-Și cu Fiona? El arăta buimac.

-Asta a trecut demult.Cum ea păru neîncrezătoare,el spuse: Un bărbat dorește o femeie care vede dincolo de fața lui sau de cicatricele lui,lass.Am învățat deja lucrul acesta.

-Încă te mai dorește,spuse Tess cu ochii într-o parte.Palma lui mare,caldă, apucă bărbia.

-Dar eu nu o doresc.Pe tine te vreau.

-Mă vrei? Tremuratul buzelor o trăda.Lucrul acesta îl încântă și prelungi momentul cu un sărut înfometat,murmurându-i pe buze:

-Da.Sunt obsedat -îi cuprinse cu gura buza de jos și o mușcă ușurel -de amintirea nopții pe care am petrecut-o împreună.O trecu un fior,iar mâinile lui urcară spre obraji,adârlcind sărutul.Apoi se trase în spate.Și am de gând să obțin și mai mult.Cu ochii plini de încântare,Ian îngenunchie în fața ei,așa cum făcuse și în noaptea precedentă.Degetele lui îl strâneau șoldurile.Ea purta un halat care se încheia în față ca și rochia roșie.Îi descheie nasture după nasture și îi trase în jos partea de sus a ciorapilor.Încet,îi sărută pielea catifelată,caldă a stomacului și simți un imbold de a răspunde excitării puternice.

-Ah,parfumul tău,-iubito.Cuvintele lui ardeau la fiece cuvânt.

Tess își pierdu respirația la atingerea buzelor.El își înalță privirile și știi că și ea simțea aceeași dorință sălbatică,copleșitoare.Era întruchiparea senzualității.

Măinile lui înaintară spre curbura sânilor,ochii lui înfruntând-o să-i spună nu.Își coborî privirea și dădu la o parte dantela fină a sutienului,privindu-i bumbii colorați întărindu-se și mai tare.Capul i se lăsă pe spate,predându-se când mâinile lui îi-cuprinseseră sâni.Se cutremură înfiorată.

-Ești atât de minunată!Ea îl privi cu ochii ei întunecați și plini de o dulce dorință,întipărindu-și imaginea acestui bărbat puternic,senzual,îngenuncheat în fața ei.Gura lui era o ispită.Ochii lui -cel mai pur verde -statura musculoasă.Era atrăgător din cap până-n picioare.

-Atenție,spuse el repede,luptându-se să-și păstreze controlul dorinței,gândindu-se că mai rămăseseră atâtea lucruri nelămurite între ei:

-La ce? răspunse ea răgușită,fiecare nerv din corpul ei fiind trezit de excitație.

-Dacă mi te oferi așa,am să răspund.Respiră iritat.N-am să fiu în stare să rezist.

Tess îl privi îndelung; el îi amintea că mai putea spune încă nu.Zâmbetul ei se lărgi.Vocea îi era răgușită când ea spuse pur și simplu:

-Nu rezista!Îi părea o încununare perfectă a vieții pe care o creaseră și nu mai putea aștepta ca să simtă căldura lui înăuntrul ei.

-Mai avem încă multe de discutat,începu el să protesteze,deși toate simțurile strigau după ea.Își apăsă buzele pe pielea ei parfumată,limba lui descoperind buricul,afundându-se în curbura sensibilă,până ce ea scoase sunete ce exprimau dorința crescândă.Mâna ei tremură când îi mângâie părul des,ondulat și îl apropie de ea.

-Mai târziu.Ea oftă.Tess își spuse că nici nu-și dorea ceva mai mult.În fiecare zi accepta doritoare toate bucuriile pe care viața le avea de oferit.Ian nu avea nevoie de altă permisiune.Cu o mișcare fluidă îi lăsă să cadă sutienul în jos pe umeri.Ciorapii alunecară spre glezne și ea îi îndepărtă.Când ea începu să tremure,el își înalță privirea.

-E frig? o întrebă el tandru.Cu genunchii moi,Tess apucă umerii largi ai lui Ian.Îi răsuci între degete cămașa,nerăbdătoare că materialul o împiedica să simtă pielea lui înfierbântată.Aici,se gândi el,desfăcând petalele' de cărniță caldă și umedă și suflă ușor.Tess își pierdu respirația și mușchii i se încordară din cauza șocului.

-Ușurel,lass.O mângâie cu un sărut și șopti gâtuit:

-Dulce,lass,dulce Tess.Limba lui fierbinte o dezmierdă,apoi se afundă adânc,gemând."Aici" fusese locul în care pătrunsese,risipindu-și forța vieții,în dulce împreunare.Era cuprins de încântare la auzul ofaturilor repezi și a respirațiilor

întretăiate,de felul în care ea izbucnea în valuri înalte de senzații fericite.

Când el se ridică în picioare și o cuprinse în brațe,Tess își îngropa fața în curbura caldă a gâtului,tremurând din nou și inspirând profund mirosul lui.În timpul în care el urcă scările și traversă holul pentru a ajunge în dormitorul ei,ea îi dezmierdă curbele urechii lui cu limbuța ei ascuțită,șoptindu-i numele,transmițându-i fulgerări de senzații.El se așeză pe pat,fără a dori să-i dea drumul.Dar continuă să o mângâie din priviri,trimițându-i un zâmbet ușor,sexy,de promisiuni.Tess ridică o mână într-un gest stăruitor,feminin,în momentul următor fu alături de ea,acoperind-o cu căldura lui,căutându-i buzele cu ale lui.Apoi urmă un interludiu de sărutări aprinse,care explorau gusturile și căldura.Tess tremură acum.

-Te rog...

-Șssttt,scumpo!Ian o pătrunse și îi privi chipul,împingând adânc,încontinuu,intensificând plăcerea.O secundă mai târziu se retrăgea și împingea mai adânc,iar și iar.Cu mâinile sprijinindu-se pe fesele ei delicate,o trase într-o poziție șezândă.Acum putea s-o privească în ochii ei albaștri,adânci,să-i sărute buzele pline până la o simplă atingere și să-și lase degetele să alunece peste sânii seducători.Tess se aplecă pe spate până ce își sprijini greutatea pe mâinile așezate în spatele ei.Ca un arc suspendat,ea îl îndemnă prin sunete slabe,abandonate,Ian o ținu de șaolduri și o penetra mai adânc,într-un ritm care făcu să treacă fulgerări de plăcere prin amândoi.Cât dor îi fusese de el,cât îl dorise! Și acum,iată-l,pătrunzând-o adânc,bucurându-se de plăcerea pe care și-o oferiseră unul altuia și în conceperea copilului lor.Mai simțise oare o asemenea fericire?Cu acest gând cunosc eliberarea cutremurătoare.El o urmă cu un strigăt răgușit.Fericită să stea în brațele lui puternice,Tess se relaxa.Una din mâinile lui încă îi mai cuprindea un sân și ea se vânzoli de plăcerea atingerii.Apoi,cu degetele,îi contura linia încheieturii mâinii,urcând cu mișcări ușoare în sus,pe braț.

-Dulce,îi murmură el în păr.Trecu ceva timp până când Tess întrebă:

-A fost greu pentru tine în spital? întrebă ea grijulie,trecându-și privirea asupra obrazului refăcut și a cicatricelor abia vizibile.

-Nu.Oftă și își lăsă mâna să alunece ușor pe curba rotundă a spatelui ei.O îmbrățișa strâns,desfătându-se cu ceea ce descoperi.Nu prea suportam patul.Nu sunt un bărbat foarte răbdător,lassie.

-Nu este nevoie să-mi spui,râse ea.Spune-mi cum e să crești aici.

Cerința asta îl surprinse.

-Am și n-am prea crescut aici.Eram plecat la școală în Edinburgh în timpul iernilor,aici în timpul câtorva veri,altele la petreceam cu familia în vacanță,în

străinătate. Dar o dată la patru ani există o reuniune a celor ce aparțin familiei MacLeod. Ne adunăm întotdeauna pe insulă, pentru acest moment.

Degetele ei treceau leneș peste părul roșu, des, de pe pieptul lui.

-Parcă te văd la școală, un altoi scoțian, înalt de un metru douăzeci, cu pantaloni scurți, negri, însoțit de prietenii tăi de școală, cu aroganță medievală! râse ea încetișor. La acest afront, Ian își înălță capul pentru a o privi de sus.

-Nu sunt arogant! anunță el. Tess râse iar și spuse:

-Atunci spune-mi despre familia ta.

-Ce dorești să știi? Tatăl meu a murit când eram mic. Pe mama ai s-o cunoști destul de curând. Am -un frate și o soră. El e doctor în Statele Unite, căsătorit cu o femeie jockey. Ea e un spiriduș sălbatic de femeie, care-l ține cu picioarele pe pământ. Sora mea scrie cărți pentru copii și se amestecă în treburile tuturor. Își folosește ca scuză „previziunea”.

-Ce? întrebă Tess absentă. Ian își trecu mâna prin părul ei întunecat, răspunzând cu o indignare batjocoritoare:

-Dar trebuie să fi auzit de „harul” pe care anumiți scoțieni îl posedă! Putea să-și dea seama că ea nu știa nimic despre asta și nu rezistă s-o tachineze. E capacitatea de a vedea viitorul, americană ignorantă ce ești, și este o trăsătură a scoțienilor, așa cum sunt și legăturile cu Irlanda. Tess zâmbi și mâna îi încremeni. Își aplecă capul într-o parte, de parcă ar fi avut o noțiune vagă.

-Crezi în asta?

-Îhî, răspunse el convins.

-Asta ce înseamnă? zâmbi ea subțire, apăsându-l. El înălță din umeri. Ridicându-și privirea spre chipul lui puternic, ea îi observă stinghereala și fu încântată.

-Chiar crezi! Expresia de pe fața lui trăda un amestec de stânjenezală, uimire și resemnare.

-A...s-a dovedit...mai înainte că are dreptate și mai sunt și altele.

-Spune-mi, spuse ea, ochii strălucindu-i. Sună interesant! Gura lui frumoasă abia rosti cuvintele..

-Sună aiurea, știu. N-am nici o explicație. Ea înălță din sprâncene și el continuă: Când eram copii...Kyra întotdeauna...găsea lucruri...lucruri pierdute. Și odată, când Angus MacCrimmon și fiul lui erau pe mare, la voia întâmplării, pe o ceață groasă, Kyra a insistat ca să o iau cu luntrea noastră pentru a-i găsi. Și i-am găsit. Ea mi-a spus că Angus o chemase.

-Angus? întrebă ea. E un mediu...Într-adevăr?

-Mda, îi zâmbi Ian atotcunoscător. Omului i s-a dus vestea prin toate *Insulele Hebride*.

Ea clipi o dată,de două ori,apoi își propti bărbia într-un cot și privi în spate.

-Și întotdeauna are dreptate?

-Ei bine,nu știu să se fi înșelat vreodată.

-Aha zâmbi Tess șocată,trecându-și mâna subțire peste covorașul roșu-închis de pe pieptul lui.

-În cazul acesta,laird-ul meu,cred că tu și cu mine...vom avea un fiu.

-Mda,îi zâmbi și el superior.Așa mi s-a spus.Râsul ei brusc îl făcu să închidă ochii de plăcere și o strânse mai tare în brațe.

CAPITOLUL 7

Primul lucru pe care-l făcu în dimineața următoare,fu să coboare la Janet și la Elsbeth,la magazin.Intră și se îndreptă spre teighea,țintuindu-le pe cele două nașe-vrăjitoare cu o privire plină de subânțeles.Două perechi de sprâncene dese se înălțară a surpriză.Fără a-și lua ochii de la ele,Tess întrebă:

-Geordie,te superi dacă ai puțin grijă de magazin,cât schimb eu două vorbe cu Janet și Elsbeth în spate? Se auzi fâșiind un 'ziar,o voce masculină dregându-se,de parcă ar fi avertizat sosirea unei furtuni,apoi Geordie spuse:

-Cum să mă supăr,Tess? Cât timp dorești.Când ea auzi scârțâitul scaunului lui,ea le îndemnă din cap pe cele două femei,deodată nervoase,spre camera din spate.

Acolo,Tess le înfruntă.

-Vreau să știu adevărul,spuse ea.Ele clipiră,drept răspuns.

-Ce-ați mai pus voi două la cale,de data aceasta?

Janet și Elsbeth schimbară priviri scurte,vinovate,iar Janet se bâlbâi:

-Ce...ce...vrei să...spui,Tess?

-Vreau să spun,zise ea încrucișându-și brațele pe piept,că mai întâi e vorba de treaba asta cu Angus care face anunțuri despre un moștenitor al familiei MacLeod...și acum o invitație la castel pentru ceaiul de sâmbătă cu marea doamnă.

-Vei lua ceaiul cu Lady Aileen? Agitându-și nervoasă mâinile,Elsbeth se întoarse încântată spre prietena ei cea mai bună.

-Ai auzit așa ceva,Janet? Ceai!

-E un fel minunat de a onora tot ceea ce ai făcut tu aici,lassie,își înălță Janet capul,dând la iveală un zâmbet larg,ușurat.

-Asta-i foarte frumos,zise Tess,dar cum se face că a aflat Lady Aileen despre starea mea...tocmai din Edinburgh? Și,de ce,după cum credeți voi,ar presupune ea că acest copil a fost conceput de fiul ei?

Acuzatele se uitară una la cealaltă -uluite.Și atunci,Tess își dădu seama că ele nu

aveau nimic de-a face cu întoarcerea grăbită a mării doamne.

-Dar cum altfel să fi aflat? Janet și Elsbeth mai schimbă o dată niște priviri și vorbiră în același timp. Janet oftă:

-Kyra.

-Angus!

-Și? le îndemnă Tess.

-Ei bine, dragă, în legătură cu Kyra...are „viziuni”, știi tu! încep grijulie Elsbeth.

-Hai, Elsbeth, continuă. N-ai de gând să-mi spui că Angus i-a telegrafiat vestea lui Kyra și ea i-a transmis la rândul ei totul mamei ei, care și-a luat picioarele la spinare până aici?

-Ei bine, spuse Elsbeth, scuturând din cap.

-S-au întâmplat și lucruri mai ciudate, se amestecă și Janet, aici pe Insula Ceții.

Tess renunță și flutură mâinile în aer, râzând:

-Deci, cu ce să mă îmbrac la întâlnirea cu marea doamnă?

Când Tess se trezi, era târziu. Cândva, în timpul nopții, Ian o părăsise. Ea bănuia că el încerca să cruțe ceea ce mai rămăsese din reputația ei...deși ei i-ar fi plăcut să-i explice cineva marea diferență între o indiscreție și interferență.

Numai un scoțian putea înțelege asta. Tess se întinse, aducându-și aminte de câte ori pe noapte fusese trezită de mângâierile lui tandre. Ultima dată fusese în apropierea zorilor. Îl visa pe Ian când se trezise descoperindu-l înăuntrul ei, degetele lui dezmiardând-o, masând-o, excitând-o. Îi îndepărtase părul de pe gât, ca să, poată mușca ușurel fiecare părticică ce despărțea un umăr de celălalt. Doar la a doua mușcătură tremura deja de dorință, arcuindu-se ca să-l poată întâlni, disperată nevoie de a-l simți adânc, înăuntru. Tess fu smulsă din dulcea amintire de gândul că azi era duminică. *Ziua ceaiului. Ziua castelului, Ziua mamei plină de reproșuri.* Își îngropa capul în pernă și mormăi.

Când Ian își făcu apariția la ușa ei, era îmbrăcat cu toate însemnele clanului: părul îi flutura dezordonat, stofa ecosez, ridicată de vânt, fiind prinsă pe un umăr cu o agrafă. Ochii lui străluceau când o văzu. Tess îl privi din cap până-n picioare, de la părul ondulat, de culoarea vinului rubiniu-închis, la jacheta de vânătoare de deasupra kilt-ului, de culoarea verdei de pădure, liniat cu roșu și galben, apoi la șosetele lungi, împodobite cu ciucuri.

Drăguți ciorapi, se gândi ea cu impertinență. Cu mâinile în șolduri, își înălță bărbia și îi adresă un rânjet de nestăpânit când anunță, cu un pronunțat accent irlandez:

-Ooo! Da” ce picioare faine avem aici!El simți cum ghemul din măruntaie se încordează.

-Și tu ești o fetișcană frumușică,Tess a mea.Ea își privi rochia de mătase verde pe care o purta.

-Merge?

-Da,răspunse el încet,studiind cu atenție fiecare curbă dulce.Obrajii i se rumeniră.

-Se vede că sunt însărcinată?

-Ei,ai o anume strălucire și...plinătate.Apoi îi cuprinse talia cu amândouă mâinile.Dar aici ești mai îngustă ca prima dată când te-am cunoscut.

Ea se înroși puternic.

-Atunci,s-o pornim la drum.El o privi drept în ochi,întrebător.Într-un târziu murmură:

-Mda.Și o eliberă.Am să conduc încet ca o broască țestoasă,îți promit,Tess.

Ea îl răsplăti cu un zâmbet amabil.Deși era doar o distanță de două mile,Tess privi peisajul ce-i înconjura,dându-și seama cât de mult ajunsese să iubească această insulă.Ce diferit era de iarna cenușie din New York,cu aglomerația și oboseala lui.Aici,iarba se unduia de vânt și ceața împodobește ținutul ca o atingere trecătoare a unui iubit.Marea era o imagine frumoasă,vie,iar fiecare lac și sătuc avea un caracter propriu,doar al lui.Turme de oi treceau peste drumurile înguste și șerpuite,conduse de berbeci cu clopot la gât,mergând la voia întâmplării.O făceau să râdă.În Skye,poveștile nu erau despre oameni necunoscuți,fără chip,ci despre oameni pe care-i vedea în fiecare zi.Aceste chipuri îi deveniseră foarte dragi.Umorul și grija unuia față de celălalt o emoționau profund.

Ciudat,se gândi ea,pe pentru cineva care cu bună știință se izolase singură,acum să fie atât de implicată într-o comunitate.Castelul constituia o imagine impunătoare.Porțile deschise aveau pe ele un semn celtic antic,într-un cerc de aur cu bare de oțel negru la mijloc.Cărarea șerpuită a grădinii ducea spre una din părțile laterale ale castelului.Ian încetini și coborî.O ușă masivă de lemn era deschisă.Tess coborî din mașină și aruncă o privire în jur,la turnulețele înalte și la lacul din spate.Era o priveliște chiar romantică.

-Ce frumos.Oftă.Tu nu vrei să locuiești aici,Ian?

-E rezidența familiei și casa mamei mele.Când am terminat universitatea și am simțit că aveam nevoie de un loc al meu,Aileen mi-a dat un împrumut pentru căsuța mea.Într-o zi voi locui aici.Va fi destul de curând,încheie el cu o voce liniștită,uitându-se în sus,la castel.Tess înțelese implicația și îi urmări privirea.

-Acum simt răspunderea pe care o ai față de familia ta și față de insulă.

Aici umple aerul,ca niște secole de tradiție.Zâmbi ireverențioasă și spuse: O mică nicovală deasupra capului tău.

-Mda,răspunse simplu Ian,expresia chipului lui îmblânzindu-se când privi în jur mândru, cu un simț al posesiunii.Privirile li se întâlneau.Dar sunt și compensații.

Și această legătură se întinde la toată familia,inclusiv la micuțul care crește sub inima ta.Îi adresă o privire fixă, care o scutură, chiar mai înainte de a continua: Inclusiv tu.Cuvintele îi provocară un alt val de îmbujorare în obraji.Îi demola, cu fiecare zi ce trecea,convingerile despre independență.Trebuia să învețe să țină garda,ori,altfel,s-ar fi putut să se trezească învelită în acea stofă ecosez, cu viața programată într-o lume de datorii și de doici,de-signeri de pălării,polo și petreceri plicticoase cu conversații forțate.Ian simți retragerea ei și îi puse o mână pe spate.Chiar prin haină putea să-i simtă căldura.

-Hai,vino,pe aici.Fură întâmpinați de un bărbat care semăna atât de mult cu Ranald,încât Tess nu se putu stăpâni să-și arate surpriza:

-Laird Ian,domnișoară,înclină ușor capul bărbatul.Ian zâmbi.

-Doamnă Tess Hartley,acesta este Andrew,un alt MacLeod,fratele lui Ranald, care are grijă de toți de la castelul Dunvegan.Tess zâmbi ușor.

-Sunt încântată să te cunosc,Andrew.Îl apreciez mult pe fratele tău.Face atât de mult pentru centrul nostru!Andrew lăsă ca o scânteie să lumineze ochii lui de chihlimbar.

-Și Ranald vorbește foarte respectuos despre dumneavoastră,domnișoară.Mai ales despre ultimele încercări de a juca shinty.Tess râse încântată.

-Lui Ranald îi plăcea să mă vadă cum mă agit,asta-i tot.Poate ai să ne însoțești într-o seară la centru.Avem șah,chiar și jocuri de cărți,Apoi își coborî glasul și privi spre Ian,de parcă ar fi fost un secret.Deși nu jucăm pe bani,bineînțeles.

-Bineînțeles,domnișoară.

-Ce e cu nebunia asta nouă? îi certă Ian.Shinty și toate celelalte! E un sport dur, de cârciumă,Tess! Ar putea să ți se facă rău!Andrew urmări cu mare interes cum Tess își punea mâna pe brațul laird-ului și îi adresă un zâmbet încântător.

-L-am implorat pe Ranald să îmi arate regulile de bază și am ajuns să distrez ambele echipe cu greșelile mele.Asta a fost cu luni în urmă,Ian.Serios,acum sunt foarte atentă.Dar Ian era ocupat cu mormăitul.

-Mă întreb la ce s-o fi gândit Ranald? Și ce alte povestiri care îmi fac părul măciucă au fost ascunse de mine? Asta o să merite ceva cercetări.Făcu o grimasă și arătă cu degetul spre Andrew, pentru a-i conduce spre holul de intrare.

Tess chicoti doar și își urmă călăuza.

-Ei,aproape m-a străpuns o dată cu o suliță,îl tachina ea incapabilă să se

stăpânească. Dar ceea ce mor de nerăbdare să învăț este dansul săbiilor. O să mă înveți? Andrew își reținu o izbucnire în răs când Ian eliberă un mormăit de frustrare și urcă bocănind pe scări.

Ian o prezentă oficial pe Tess doamnelor Aileen și Kyra MacLeod, care stăteau în spatele unui șemineu masiv din piatră. Tess clipi de surpriză, pentru că asemănarea familială era foarte puternică, deși părul blond-roșcat al doamnei Aileen și trăsăturile delicate se transformaseră într-un roșcat puternic și niște contururi mai hotărâte la copiii ei. Ochii verzi, de culoarea pietrelor prețioase, străluceau pe fața fiecărui membru al familiei MacLeod.

Lady Aileen îi adresă lui Tess un zâmbet cuceritor, remarcând:

-Știi că ți-am văzut unele dintre lucrări în casele unor prieteni de-ai mei din Paris, doamnă Hartley? Eu zic că ești foarte talentată.

Tess fu surprinsă atât de compliment, cât și de căldura cu care fusese transmis, într-un moment în care aștepta provocare. Îi trimise lui Ian, care radia, o privire scurtă, timidă, când Aileen menționa cunoștințe din lumea artei din New York. Între timp, Ian se aplecă pentru un sărut de salut, pe obrazul lui Kyra și îi șopti:

-Ție trebuie să-ți mulțumesc pentru această ocazie, draguță?

Kyra îi șopti ca răspuns:

-Să-ți fie rușine, Ian. Știi că niciodată nu mă amestec. Privirea pe care i-o întoarse fu un reproș mut, dar Kyra abia de clipi, modestă, și continuă cu voce tare:

-Mairie ți-a pregătit biscuiții tăi cu stafide, Ian.

-Sunt favoriții lui? Întrebă Tess zâmbind.

-Mda, răsese Kyra. Când era băiețel, buzunarele lui erau tot timpul pline cu biscuiți pe care-i șterpelea de la bucătărie, când Maifie gătea și se făcea că nu-l observă. Întotdeauna era favoritul ei, bestia, chiar când puneia pietre în budincă și nisip în sos.

-Ai grijă, Kyra, o avertiză Ian întunecat, dar cu afecțiune în glas. Știu și eu ceva isprăvi făcute de tine în copilărie.

-Ian al nostru trebuie să fie foarte atent cu demnitatea lui, în zilele astea, își ridică Kyra năsucul simpatic, aplecându-se în față și șoptind cam tare, cu o voce afectată, obișnuită: El e laird-ul, știi. Comentariul le aminti la toți motivul întâlnirii și dădu naștere la o tăcere bruscă, până ce Aileen turnă ceaiul.

Camera era imensă, cu grinzi întunecate, înalte, pe deasupra și cu vedere spre lac. Strălucirea lemnului, a antichităților tapisate în stil victorian, și vasele mari cu flori, făceau încăperea să fie primitoare.

-Înțeleg că ai făcut îmbunătățiri uimitoare în viețile sătenilor noștri, doamnă

Hartley, începu într-un sfârșit Aileen.

-Vă rog să-mi spuneți Tess, doamnă MacLeod.

-Și eu sunt Aileen, zâmbi mama lui Ian și puse mai multe întrebări despre centru. Tess răspunse cu plăcere. Totuși, fiecare moment făcea ca subiectul pe care-l evitase, sarcina, să devină mai apăsător. Mama lui Ian era mult prea amabilă pentru a i se spune să-și vadă de treburile ei. Totuși, Tess nu-și putea imagina un alt răspuns dacă Aileen i-ar fi cerut să participe la decizia ei.

Doamna se întoarse spre Ian și spuse:

-Dragă Ian, sunt niște...hârtii în birou, care trebuiesc studiate de tine. Kyra, vrei să-i arăți coletul din Edinburgh? Ian ridică o sprânceană.

-Oricât de mult te-aș iubi, dulce Aileen, nu plec de aici ca să-i faci rău fetei mele.

-Te rog, Ian, spuse moale Tess, doar câteva minute. Aș vrea să vorbesc cu mama ta singură. El o privi lung și, într-un târziu, consimți, dând din cap. Întorcându-se spre sora lui, spuse:

-Hai, vino surioară și plecă grăbit din cameră.

-Fiul meu ține la tine, spuse Aileen încet, luându-i mâna lui Tess într-a ei. Asta e clar.

-A fost foarte bun cu mine, o întoarse Tess. Aileen ridică o sprânceană.

-Bun?

-Și...avem...o relație care e foarte specială, se bâlbâi Tess.

Aileen se încruntă ușor.

-Dar...nu dorești un aranjament permanent cu Ian, în ciuda relației voastre?

Ochii ei verzi erau blânzi, dar foarte perceptivi.

-Am fost căsătorită, doamnă MacLeod!

-Aileen.

-Da, scuze, Aileen. Tess își dorea să știe cum să continue.

-Și eu sunt văduvă, Tess. Știu ce înseamnă să jelești bărbatul pe care-l iubești. Dar am văzut cum îl privești pe fiul meu și văd o afecțiune nețărnută pentru el în ochii tăi.

-Abia dacă ne cunoaștem și...suntem...diferiți.

-Poate pentru început ai consimți la o logodnă. Tess scutură violent din cap și își privi fix mâinile, răsucindu-le în poală. Mama lui Ian sorbi o gură de ceai și puse ceașca jos. Apoi se întoarse s-o privească pe Tess.

-Știi ce-o să tipărească presa britanică despre fiul meu și despre copilul lui? Glasul i se înăspri un pic și Tess putu să vadă că femela aceasta avea tăria să fie un inamic formidabil. O să scormonească povestea corpului și a feței lui mutilate. Pagina întâi o să aibă imagini senzaționale despre voi doi și o să publice

povești despre „*copilul vostru din flori*”. Reporterii vor năvăli pe insulă. Apoi, când copilul se va naște, o să înceapă din nou. Tess înghiți cu greu.

-Dacă trebuie, eu pot să plec, să mă întorc în America.

-Și să-i iei copilul? Aileen se ridică și merse spre ferestrele largi. Mâna ei delicată netezi draperiile de brocart și apoi veni să se odihnească pe cadrul mobil de fereastră. Lui Ian nu-i place să vorbească despre asta, dar a fost cu tatăl lui în ziua în care a murit. Era foarte tânăr și aproape și-a pierdut viața în mare, încercând să-l salveze pe Lackie, când a fost aruncat peste bord. Bineînțeles, Ian s-a învinovățit pe el. Tatăl lui îl învățase că a fi un urmaș al familiei MacLeod însemna să aibă răspunderea pentru orice și oricine făcea parte din familie. Când Lackie a murit, Ian a crezut că ne-a dezamăgit pe toți. Atunci a devenit o altă persoană, sălbatică, de neatins, amărâtă într-un fel. Aileen ținea capul plecat, iar spatele ei zvelt era drept. Statura ei reliefa o mare durere. Și-a cheltuit banii în vânt: petreceri, femei, aventuri nebunești. Apoi, când a fost atât de rău rănit, s-a proclamat proscris, deși ceilalți îl numeau erou. Nici familiei nu-i permitea să fie aproape. Se opri un moment, glasul devenindu-i un pic instabil.

Tess simți cum și gâtul ei nu mai lăsa respirația să se desfășoare normal și își dori să fi știut ce să răspundă, Ian nu-i spusese nimic din toate astea și o durea acest lucru. Aileen inspiră adânc.

-Acelea au fost niște vremuri foarte întunecate. Dar au trecut... Ian e alt om acum. Mi-am recăpătat fiul, Tess. Ea se întoarse și îi adresă lui Tess o privire care păru să o taie ca un cuțit. A devenit bărbatul pe care-l admir și-l iubesc. Chiar de la spitalul din Edinburgh conducea afacerile clanului: treburi financiare, gestiunea proprietății, donații în scop caritabil. Mă întreb, draga mea, cât din această schimbare se datorează accidentului și cât ție. Doamna zâmbi: Acum Ian a conceput un copil și... acum acest lucru de mare bucurie poate deveni o altă pricină de supărare pentru băiatul meu. Cu lacrimile scânteind în adâncimile ochilor, ea șopti încetișor, punându-și inima în fiecare cuvânt: Aș face orice ca să împiedic asta, Tess. Orice.

Ceața învălui mașina în întunericul abia lăsat, ca o mângâiere dulce. Culorile erau șterse, griuri senine și negru îmbinate cu vălătuci de ceață. Mirosul de mare era puternic.

-Te simți bine, Tess? întrebă Ian când castelul dispăru în spatele lor, în întunericul serii. De când am plecat pari palidă.

-Mă simt bine. Dar răspunsul veni atât de slab, încât Ian trase mașina pe margine și îi luă bărbia în palmă.

-Acum,lacrimi? Respiră grăbită.

-Zău,Ian.Mama ta a fost minunată.Eu...plâng mai tot timpul zilele astea...N-are legătură cu nimic.El zâmbi blând,trist.

-Ah,nu plânge,lass a mea.Îi ținu fața și îi îndepărtă lacrimile cu sărutări.O să găsim o cale să rezolvăm lucrurile cum trebuie.Și o cuprinse în brațe.

Zilele treceau fericite pentru Tess.Mai era doar o săptămână până la Crăciun și centrul zumzăia de pregătiri.Propriul ei lucru mergea bine.Reușise să termine trei picturi,deși tot mai era reținută de portretul lui Ian,pe care într-un fel nu putea să-l ducă la bun sfârșit.Tess nu era o femeie care să stea în casă și erau niște momente când îl simțea pe Ian cum o urmărește lucrând.Putea să stea în fața șevaletului și să-i ridice părul sau să-i încline capul.Ea îi simțea prezența și își ridica privirea ca să-l descopere stând în cadrul ușii,cu o expresie intensă,de nedescifrat pe chip.Totuși,când privirile li se întâlneau,el înclina capul de parcă ar fi trecut pe la căsuță doar să o salute.Dacă ea nu se oferea să-l oprească pentru un ceai sau la masă,el se strecura plecând.Era tot timpul prin preajmă,deși niciodată nu o deranja din muncă sau nu-i cerea să vadă ce pictează.Ea se gândea că e foarte drăguț din partea lui.Nu putea crede că un bărbat atât de impunător putea fi și intuitiv.Nici nu știa că majoritatea timpului ei era ocupat cu portretul lui.Continuase cu insistență ca bucătăreasa să vină cinci zile pe săptămână să gătească și să facă curățenie,astfel încât Tess să fie liberă să-și facă treaba.Și Tess era recunoscătoare,deși nu știa cum să i-o arate lui Ian.

Părea că este prea des obosită,pictând doar trei sau patru ore și având nevoie să așipească.Când se trezea,se grăbea la centru,unde mai petrecea trei ore înainte de a se întoarce acasă,Ian se oferise să o conducă acasă cu mașina de nenumărate ori,dar ea insistase că ea și copilul aveau nevoie de un exercițiu.Odată ajunsă acasă,așeza măsuta ei și Ian apărea ca să împartă cina pregătită de Callie.

Mâncau împreună în majoritatea noptilor și învățau mai multe unul despre celălalt,vorbind despre activitatea de peste zi.Deși nu vorbea despre pictură,Tess îi spuse despre demersurile de la centru,cum orele de gătit ale lui Betty atrăseseră cursanți din ținuturi mai îndepărtate,chiar din Kyleakin,și cum Andrew consimțise într-un final să predea galeza la un curs.La rândul lui,Ian îi povestea despre circuitul de arendași pe care-l vizitase.Le explicase problema în privința podului și încercările lui de a minimiza relele presimțiri în timp ce făcea investigații pe cont propriu.Sub formă prietenească,el îi dădea sfaturi în privința gospodăriei și a vitaminelor pentru oi și,uneori,îi dădea o mână de ajutor la reparațiile fermei sau stătea ceva timp ca să discute problema podului sau ce

însemnătate ar avea pentru insulă. Unii comentau împotriva necesității podului și a unui comerț suplimentar, iar alții își înăbușeau teama că va transforma Skye-ul într-un Disneyland scoțian, unde turiștii vor năvăli pe pământurile lor și o să-i forțeze să-și transforme propriile case în căsuțe de vară.

Apoi se întâmplă două incidente. Un magazin din Portree fusese prădat și fusese împrăștiat grafiti pe teșghele și bunuri. Și, adânc în noapte, mașina tânărului Blair luase foc. Unii spuneau că era o răzbunare.

În Scoția, dacă exista un litigiu, îi spusese Ian, atunci acesta era discutat în cârciumi cu o varietate de opinii și cu multă pasiune. Iar atmosfera din cârciumi devenea în mod vizibil periculoasă.

Tess încercă să ignore împunsătura ascuțită de teamă, care o săgeta când și-l imaginează pe Ian luptându-se cu cei care erau capabili de asemenea violențe. Dar lui i se părea că e de datoria lui să se învârtă pe lângă acești turbulenți.

Uscaseră vasele împreună în seara aceea și Ian simți o căldură familiară trecându-i prin vene când Tess se înalță și se aplecă în față, pentru a pune un tacâm de servit în dulapul de deasupra mesei.

Părul ei negru alunecă pe umeri cu mișcări senzuale. Curba rotundă a feselor ei îl aduseră într-o secundă în stare excitată și, una din mâinile lui o luă înainte pentru a urma dulcea linie, chiar înainte ca gândul să se fi format în mintea lui.

Tess simți căldura mângâierii lui și roși când degetul mare trecu de tivul blugilor și se furișă mai jos. Simți apăsarea ușoară a buzelor lui pe ceafa ei sensibilă. Îi provoca acolo mici fiori și oftă, lă-sându-și ochii să se închidă de plăcere. Arcuindu-și spatele, Tess simți cum cealaltă mână îi cuprinde sânul. Magie. Era atâta magie în atingerea lui.

-Ai să ai grijă, nu, Ian? spuse ea moale, simțind cum un nor de dorință o cuprinde.

-Nu-ți face griji pentru mine, lassie. O mușcă tare o secundă, încântat de simțămintele ei pentru el, pe care nu și le mai arătase până atunci.

Ea nu răspunse, dar își întoarse capul și îi găsi buzele cu o foame care abia începuse să ardă. Mirosul ei dulce, insinuant, îi trimitea fiori de excitare prin corp. Putea s-o sărute pe vecie, dar mâinile i se mișcară pe trupul ei, cu o voință proprie. Sâni ei erau plini, ca piersicile coapte: mari și grei în palme.

O trase spre masa din bucătărie și o eliberă cu o singură mișcare a mâinii.

-Ian! protestă ea. Oh, protestul ei se transformă într-un oftat... Oh, Ian!

CAPITOLUL 8

Cu o mângâiere absentă, își trecu o mână peste pielea catifelată a șoldului ei. Era atât de frumoasă, tentantă și voluptoasă, așa cum era, purtându-i copilul. Trecuseră

deja trei luni și nu mai avea mult timp la dispoziție pentru a o convinge să se căsătorească cu el.

-*Tha gad agam ort,m'sidh*,șopti el cu voce scăzută.

-Ce-ai spus? Tess se așeză mai bine lângă umărul lui cald,adormită,zâmbind capricioasă la auzul cuvintelor rostite cadențat.

Relaxat,Ian își puse mâinile la ceafă.Cu un zâmbet satisfăcut pe chip,întrebă:

-Deci,ai vrea să mai auzi o dată? Când ea aprobă din cap,el se ridică și își puse mâinile în jurul taliei ei,peu a mângâia umflătura mică a stomăcelului ei, șoptindu-i: Te iubesc,zâna mea.Gura lui îi hărțui lobul urechii.Și o știi prea bine.

-Nu!Ea se ridică repede în capul oaselor.

-Nu? clipi Ian,încordându-și brațele,apoi deschizându-se încetișor pentru a o întoarce cu umerii spre el.

-Nu,te rog.Tess se ridică din pat și se întinse după capot,înnodându-l cu mișcări bruște.Când își lăsă părul liber,anunță: Nu vreau ca tu să ai asemenea sentimente pentru mine.

-Și cum ai de gând să mă oprești? întrebă el serios,sceptic,aruncând la o parte păturile cu mișcări furioase.

-Nu face una ca asta,Ian.Se întoarce încet spre el.Nu am așa ceva pe dinăuntru.

Nu pot să-ți răspund la aceste sentimente.Ștacheta era sus.Nici măcar nu mai cred în lucruri ca permanență sau fidelitate.Îl privi drept în ochi și spuse: Nu mai cred în promisiuni.Prea multe lucruri pot să nu meargă bine,indiferent de ceea ce credem noi că se va întâmpla.Știu că Ben m-a iubit și,dacă a putut...a putut să mă părăsească,oricine ar fi putut.Dar asta nu înseamnă că trebuie să mă remontez.Și nu vreau.

-Soțul tău nu te-a părăsit...a murit!

-Până la urmă e același lucru.Ochii ei erau atât de triști,încât îi sfâșiau inima.Și nu vreau să se mai întâmple lucrul acesta.Într-o zi te vei trezi și îți vei dori să recapeți viața dinainte și femeile de atunci.Și vei vedea că eu nu mă încadrez într-o astfel de viață.Dar n-o să fie o problemă să găsești pe altcineva, Ian.Femeile se bat pentru tine.Trecură câteva secunde și el vorbi cu o voce voit scăzută:

-Mi-ai adresat o insultă pe care n-aș suporta-o de la nimeni.Se întoarce cu o rotire înceată și îi aruncă o privire încruntată.Îmi pui sub semn de întrebare etica, loialitatea.Nu,nici nu pui un semn de întrebare.Afirmi,fără umbră de îndoială! Și crezi că am să accept ușor toate astea? Zguduită de intensitatea mâniei lui,Tess spuse cu voce aproape șoptită:

-Asta e problema,Ian.Nu-ți cer nimic.

-Da,Tess,zise el pe un ton monoton,trist.Ai dreptate.Aici e dificultatea.Nu vrei să accepți...și nu vrei să dai...nimic mai mult decât plăcerea corpului tău alb și dulce.Nu-ți pasă că mă gândesc ce devine ceea ce am împărțit noi.

-Ian! Răvășită,îl privi în ochi.Se întinse să-i mângâie obrazul,apoi își trecu degetele prin părul lui roșcat-castaniu.El părea că se transformase în piatră.Tess nu se gândise că ar fi putut să aibă un asemenea impact asupra lui.Nu aș vrea să te fac să suferi.

-Atunci de ce o faci? o întrerupse el brutal,privind dincolo de umărul ei. Tess era uluită.Nu se așteptase la o astfel de declarație din partea lui Ian.De când se întorsese de la ultimele operații,părea invincibil.

-Cum? întrebă ea,întorcându-și privirea șocată spre el.

-Afurisita ta de indiferență! Ce credeai?

-Crezi că sunt indiferentă? Nu îmi venea să creadă ceea ce spusese el.Dacă stai la mai puțin de o jumătate de metru de mine,încep să tremur! Niciodată în viața mea un bărbat nu a avut un asemenea efect asupra mea!

-Și ții în tine fiecare emoție adevărată,îți strângi sentimentele,așa cum o femeie bătrână ține de ultima coajă de pâine! Ridicase vocea,iar tenul căpătase o roșeață închisă.Putea să vadă chiar cum maxilarele i se încleștaseră,așa cum se lupta să se controleze.Niciodată nu îl văzuse atât de furios.Era ceva înspăimântător.

Totuși,stătea dreaptă și îl înfrunta.

-Concret,ce anume dorești de la mine,Ian? Poți să-mi spui?

-Vreau mai mult decât o afurisită de amantă,asta în mod sigur! tună el.Aș vrea să ții la mine mai presus de frica ta,oricare ar fi motivul pentru care te ferești de mine!O apucă de umeri,nedându-și seama că strânsoarea degetelor lui o durea. De ce faci asta,Tess? Știu că ții la mine.Se vede în ochii tăi când intru pe ușă.Se simte în sunetele dulci,atunci când strigi.De ce ascunzi asta,la naiba? Ea se luptă,prinsă între brațele lui.De ce fugi și apoi mă încolțești atât de tare,încât sunt sigur că am să te părăsesc?

O scutură tare,o singură dată,de parcă ar fi putut scutura emoția dinăuntrul ei.În cele din urmă începu să se agite în brațele lui.Prinsă,urând cuvintele lui,Tess își lăsă pe spate capul și cunoscu brusc o furie pe care n-o mai simțise înainte.

Vederea i se întunecă și brațele îi zvâcniră în sus pentru a-i îndepărta brațele.

-Nu,să te ia naiba!N-o s-o ai niciodată! Voia să-l lovească,dar se întinse după vaza cu trandafiri,pe care el i-o dăduse,aruncând-o de perete,cu o înjurătură de furie neajutorată.Orice am avut,a fost al lui! strigă ea,cuvintele izbucnind pe negândite.N-am s-o mai fac și nu poți face nimic ca să mă obligi,încheie ea în mod copilăresc.

-Pe tot iadul cel sângheros,femeie! N-auzi bine?' zbieră și Ian.Nu vreau să te părăsesc.Vreau să mă căsătoresc cu tine!Tess nu putu decât să rămână așa,în picioare,și să scuture din cap,fără speranță,cu ochii uscați,cu inima golită,cu privirea departe de chipul lui frumos și de ochii lui strălucitori.Într-un sfârșit,Ian își luă pantalonii,iar Tess își dădu seama că fusese gol-goluț tot timpul disputei presărate cu strigăte,destul de tari ca să cheme tot clanul.

Înainta spre fereastră cu brațele grele,încrucișate.Ascultă foșnetele produse de smuciturile lui în timp ce se îmbrăca și își trăgea cizmele.Prinse sunetul fiecărui pas pe care îl îndepărta de camera ei,în jos pe scări,apoi trântitul răsunător al ușii din față.Și pe urmă nu mai era nici un sunet,în afară de bătăile inimii ei cuprinsă de panică.

Ian traversă pe jos muntele *Halabhal Bheag*.Împreună cu *Halabhal Mor*,cei doi munți gemeni,ce aveau culmi plate,erau cunoscuți ca fiind Mesele familiei MacLeod.Acesta era locul lui privat.Cu o expresie firoasă pe chip,ca orice laird războinic ele demult,urca cu Duke,pledul scoțian fluturând în jurul lui,bătut de vântul puternic.Bărbia îi era ridicată,sfidător,iar dinții i se încleștau cu fiecare pas.Tess îi aluneca printre degete și nu știa nici o cale,ca să o oprească.Da,acum picta și râdea și cunoștea plăcerile pe care corpul lui putea să i le ofere.Dar,mai era zidul acela din spatele ochilor ei,care nu se dărâma niciodată,chiar și atunci când îi striga numele în întunericul nopții.Și-apoi copilașul.O să-și stăpânească dragostea și față de fiul lor?

Se așeză pe piscul înalt,cu o mână odihnindu-se în blana moale a lui Duke,în timp ce privea țintă,mohorât,deasupra ținutului.De aici avea o priveliște grozavă a orașului Glendale și puțin din drumul șerpuit din Dunvegan.Albeața oilor în haine de iarnă contrasta pe fondul verde al ierbii și,pe alocuri,pietre albe, domolindu-i simțămintele,pentru că vederea propriului castel îi amintea de lucrurile pe care le realizaseră oamenii lui,împotriva tuturor stihiiilor,de-a lungul secolelor.Dacă dorea să aibă liniște,de obicei aici o găsea.

Deodată auzi niște sunete ușoare,de întrerupere din vocea unei femei și,fără să se întoarcă,știu că numai Kyra putea fi.Stând în picioare în spatele lui,îi cuprinse umerii largi cu brațele și își rezemă obrazul de tenul lui aspru.

-Și ce faci pe aici,în vântul ăsta,brathair mo(fratele meu)? Reuși să obțină o frântură' de zâmbet când el îi prinse în palme mâinile ei.

-Mda,numai un frate s-ar ridica până la căile tale de interferență.Deci m-ai urmărit doar ca să nu prind o răceală? Ea oftă și se mută să se așeze lângă el pe piatra mare.

-Ți-am auzit chemarea inimii de după mlaștini.Zâmbetul amar se schimonosi ciudat.

-Dar nu pe tine te chemam,pasăre mică.Mâna ei mică o acoperea pe a lui,și vocea îi era liniștită când îi spuse:

-Știu.Cu capul sprijinit de umărul fratelui ei,cu cascada de păr roșcat-castaniu amestecându-se eu a lui,Kyra începu să cânte încetișor.Era un cântec pe care mama lor li-l cântase adesea când erau mici.

Printr-o tresărire obsedantă a memoriei,povestirea vorbea de Ian,al patrulea șef al clanului MacLeod,care a dat peste o prințesă frumoasă în pădure.Cutezătorul și mândrul șef și încântătoarea domniță au căzut imediat în mrejele unei mari iubiri.S-au căsătorit și au fost foarte fericiți până ce,într-o noapte încețoșată,după douăzeci de ani,zânele au chemat-o înapoi pe prințesă.Era o chemare pe care nu se putea să o refuze.Și,deși acest lucru le-a frânt inimile amândurora,iubita lui Ian l-a părăsit în locul numit de atunci ca Podul linelor.

Ian cel de acum își amintea cum,pe cât de mult dulce de Aileen iubea povestea aceasta de dragoste,nu fusese niciodată în stare să suporte sfârșitul.Așa că născocise altă strofă,în care MacLeod o fermeca pe nevasta lui,zână.

În versiunea ei,în fiecare noapte de singurătate,după ce nevasta lui,zâna,îi fusese luată,Ian se întorcea la acel pod și cânta la harpă cu o tristețe atât de obsedantă, încât zânele i-au adus-o înapoi,într-un sfârșit,știind că ei deveniseră prea mult o singură ființă,peutru a fi despărțiți.Și atunci,când ea apărură în fața lui Ian,din ceață,cu ochii umezi de lacrimi omenești,jură că niciodată,nimic nu îi va mai despărți.”Zânele au decis asta”,anunță ea,zâmbindu-i iubitului.Și așa a și fost.

Aici,pe *Halabhal Bheag*,Ian i se alătură lui Kyra în versul final.Vocile li se îmbinau și umpleau aerul răcoros.Liniștea se lăsă și o pace solemnă,de părea că și vântul s-a oprit ca să asculte.

-Mai bine ne-am întoarce acum,înainte ca să se ridice ceața,spuse Kyra într-un târziu.Mi-e teamă că și așa trebuie să grăbim pasul.

-Oh,da,răspunse Ian și îl mai scarpină o dată pe Duke în spatele urechilor.

Deși,singurul talent folositor al acestui animal pare să fie găsirea drumului înapoi spre castronașul de acasă.Haide,Duke.Kyra cunoștea bine instinctele protectoare ale fratelui ei.Probabil că îi dădea animalului din masa lui în fiecare seară.

-Ian,spuse ea cu un zâmbet misterios,ai grijă să-ți amintești de motto-ul clanului MacLeod.

-Mda,vrăjitoareo! La asta mă gândeam înainte să mă găsești aici.O luă de braț și o strânse aproape de el.Își coborî privirea spre chipul ei dulce,familiar și inspiră

adânc. Vocile lor răsunară împreună, în valea îngustă. Apoi răsără, pentru că fusese o șmecherie copilărească. Dar, această bătălie poate să necesite folosirea steagului zânelor înainte ca totul să se fi sfârșit.

Tess întâmpină Crăciunul cu căldura noilor prieteni și cu o mulțime de cadouri confecționate de mâna lor. Randal îi adusese un copăcel și ea se străduise să-l împodobească cu merișor și floricele de porumb și acadele și luminițe strălucitoare, pe care le adorase când era copil. Dar Ian nu era.

El și cu Tess plănuiseră să petreacă Ajunul Crăciunului în fața focului, iar ziua următoare la castel. În loc de asta, Tess tremura singură, în fața focului, masându-și ușor burta în timp ce fredona colindele de la radio. Se părea că Duke adoptase fie căminul ei, fie pe ea de sărbători.

La ora zece, Duke fugi la ușă și adulmecă, dând din coadă, făcându-i inima să o ia la goană. Merse încet spre ușă, așteptând, ascultând. Într-un târziu, când nu mai putu suporta, o deschise smucit. Dar nu era nimeni.

Dezamăgită, încercă să închidă ușa. Apoi o văzu. Mică, pătrată, cutia de pe trepte era învelită în hârtie roșie lucioasă și cu vâsc împodobită pe deasupra.

-Ian! Oftă și privi în întuneric, dar nu se vedea nimeni; văzu doar ceața învăluitoare. În casă, se cufundă în balansoar, cuibărind cadoul și încercând să îndepărteze lacrimile. Într-un târziu, găsi curajul să îl deschidă. Era un pandantiv mic, de aur, încrustat cu diamante delicate, în forma unui ciulin, un simbol timpuriu al Scoției. Își trecu degetele de nenumărate ori peste forma delicată, privind țintă focul. Apoi urcă scările, o puse în cutia, de bijuterii și închise capacul.

În ziua de Crăciun, Janet și Elsbeth, o târără după ele la centru, pentru o sărbătoare cu colinde. Vorbise deja cu fratele ei din New York pentru Crăciunul din anul acesta, tatăl ei era în Elveția și, ca de obicei, de negăsit.

Viața continua în aceleași tipare încurajatoare. Picta și preda la clase. Era încântată să vadă cum numărul elevilor creștea și cum se umpleau cu niște persoane destul de talentate. Copilașul ei îi solicita corpul, dar îi înviora spiritul.

Așa cum și elevii ei se obișnuiseră cu alergările ei din hol, din cauza „*răului de dimineață*”. Le lăsă pe Janet și Elsbeth să preia exporturile cu artizanatul, iar clasa de croitorie făcu o garderobă specială pentru ea. Se ținea totuși departe de viața socială, iar din când în când invita pe câțiva la un ceai sau la o cină. Până acum, presa o lăsase în pace. Existaseră niște bârfe cum că Ian ar fi locuit la Edinburgh și, deși îi era tare dor de el, își spuse că așa era bine. Cu toate că nu îi

răspunsese la cadoul lui de Crăciun, la câteva zile tot soseau mai multe pachete. Mai întâi sosi o carte de poezii de Robert Burns. Apoi o cutie cu ciocolată. Cel de-al treilea fu predat personal de Ranald. Stătea în fața scărilor de la intrare, îmbrăcat în kilt-ul lui. Când ea deschisese ușa, el se înclină și îi înmână, așa cum era învelit frumos în materialul ecosez MacLeod, spunând:

-Pentru mama urmașului. Fiecare cadou sfârâma câte puțin din învelișul protector, până ce ajunse să creadă că o să înnebunească dacă Ian nu venea acasă mai repede. Primea regulat telefoane de la dulcea Aileen, dar reușea să se scuze întotdeauna, refuzând invitațiile la ceai sau cină. Tess știa că doamna MacLeod ar face orice i-ar sta în puteri pentru a o influența și, punând la socoteală și hormonii ei, care o țineau într-un tumult emoțional, Tess simți că trebuia să evite această expunere cu orice preț.

Era o vreme blândă în februarie, mult mai caldă decât în sud, din cauza situației insulei cu mările calde, sau așa ceva. Aveau totuși porția lor de furtuni și ceață și Ranald o conducea la centru în fiecare zi, cu toate protestele ei.

Se simțea mai bine ca niciodată, cu sarcina ei de cinci luni și jumătate. Răul de dimineață trecuse și putea să se miște prin jur destul de ușor. Pentru exerciții, alesese stilul yoga al lui Betty Doon și cunoștea o stare de euforie pe care nu și-o mai amintea de la sarcina trecută. Râdea de sine când își dădea seama că era pasionată excesiv de mult după balansoarul din salonaș și după benzile pe care fratele ei i le trimitea din New York pentru casetofon.

Abia se ridicase din acel loc, pentru a-și face o ceașcă cu ceai, când auzi bătându-se puternic în ușă. Încruntându-se, se întrebă dacă o fi fost ceva de rău. Ceea ce văzu, când deschise ușa, îi adevări presimțirile. Lui Tess i se puse un nod în gât.

-Michael! Tatăl ei, cu păr argintiu, domina cadrul ușii, cu impermeabilul picurând, cu o privire aspră uitându-se la ea, semn al unei diplomații bruște a oricărui scoțian, deși vechea lui origine era irlandeză din Boston.

-Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci aici? întrebă ea cu mâinile în șolduri. Abia am aflat vești că te cațeri pe vreun munte elvețian!

-Ei bine, sunt tatăl tău, Tess! răbufni gigantul. Crezi că aș uita de singura mea fetiță... i-a cerut fratelui ei să jure că va păstra secretul, atunci când a dispărut? Și, apropo, mi-a spus numai când l-am amenințat că voi angaja o agenție de detectivi. Scoase un sunet de enervare și scutură din cap: Cât timp te așteptai să stai ascunsă de iubitoarea ta familie? Dragul, certărețul de Michael, se gândi ea când dădu drumul unui râs și unui oftat. Trebuia să se fi așteptat la asta.

Omul acesta era un detectiv înnăscut.

-Nu fără un motiv valabil,tată,încercă ea să-l domolească,pe când îi ducea haina îmbibată de apă lângă foc.Îl așeză într-un scaun mare,confortabil,lângă foc, surprinzându-i privirea ațintită asupra taliei ei.Cu un alt oftat se deplasă să-i aducă un brandy.

-După cum se vede,avem de discutat.Mă duc să fac un ceai.

Avea nevoie de un minut ca să se reculeagă.Ritualul o calmă și zâmbi gândindu-se cât era de iubită,încât tatăl ei i-ar fi căutat urmele pe jos prin toată Europa.

Bineînțeles,de când era aici își vorbiseră,dar ea făcuse în așa fel încât totul să pară ca o călătorie într-o vacanță prelungită.Ca și Ian,nu fusese foarte deschisă față de amestecul familiei,atunci când ea avusese greutăți.Când era mică,ea și Michael nu fuseseră atât de apropiați.Dar,insistența lui îi arătase dragostea nestinsă pentru ea.Și,sigur că ar ține și la nepotul lui.Zâmbi la gândul reacției lui explozive.Duse tava cu ceai în salonaș,în timp ce-și căuta cuvintele potrivite.

Felul ei era să abordeze calea directă.Așa fusese întotdeauna și nu avea să se schimbe acum.Așa că,inspiră adânc și zise:

-Cred că,de data asta,am intrat bine de tot în bucluc,tată.Mă refer...la un bucluc în genul filmelor din anii '60 cu Connie Stevens.

-Exact asta mi-au spus domnii aceștia,Tess,răspunse Michael îndârjit.

Bineînțeles,el pare să aibă impresia că tu ai încredere în tatăl tău.Tess ar fi scăpat tava din mâini,dacă Ian nu i-ar fi luat-o,peutru a o așeza în siguranță,pe măsuta de cafea.

-Cum ai...? Mâinile îi căzură fără vlagă în lateral,uitându-se la verdele ardent al ochilor lui.Nu! Aproape schiță un zâmbet înainte de a-și aranja expresia.Lasă-mă să ghicesc.De data asta a fost Kyra sau Angus? Ian părea într-adevăr vinovat.Deschise gura,dar Tess se răsuci spre Michael înainte ca el să înceapă o explicație.Se pare,tată,că au aici pe insulă un fel de rețea,of.E chiar foarte interesant,dacă privești dintr-un punct de vedere științific situația.Își dădu părul la o parte,învârtindu-l după urechea dreaptă.Era un gest de stinghereală,pe care Michael i-l cunoștea.Îi ardeau și obrajii.Bărbatul acesta însemna ceva pentru Tess a lui,peutru că nu mai fusese atât de afectată,în mod vizibil,de când cu Ben.În gând,Michael își frecă mâinile.În curând se va vedea și pământul la orizont și mai era și viitorul nepotului lui,de care trebuia să se îngrijească acum.

-O rețea,zici.Ei...Michael se ridică,ca să mai toarne un brandy și i-l înmână lui Ian,căruia i se urcase sângele în obraji.Asta poate fi un lucru binevenit.Nu cred că m-ar deranja niște răspunsuri.Cred că mi-ați servit numai jumătăți de adevăr

de câțva timp.Ian luă brandy-ul și luă loc pe scaunul pe care Michael i-l arătase,de partea cealaltă a șemineului.

-Orice doriți să știți,domnule.Se rezemă pe spate,apoi se deplasă în față,ținând paharul cu amândouă mâinile,degetele mișcându-i-se circular.

-Tată,protestă Tess,buzele-i pline strângându-se.Cred că e mai bine să vorbim în particular înainte ca această discuție să avanseze.Michael începu amenințator:

-După ce spune domnul MacLeod...

-Hm...e...Laird-ul MacLeod,tată,îl întrerupse Tess nervoasă,înainte să arunce o privire la Ian.Ciudat,cu cât era ea mai agitată,cu atât el părea mai calm.

Michael ridică o sprânceană și dădu din cap a acceptare.Apoi răbufni:

-După cum spune...laird-ul de față,el este tatăl viitorului meu nepot...despre care n-am primit până acum nici o vorbuliță...nici prin scrisoare,nici prin telefon,nici altfel.Michael se ambala singur într-o furie domolită și,ca de obicei,controlul lui,care se lupta cu acest temperament,era vizibil.Tess recunoscuse un tic lângă ochiul stâng.

-Tată,acum...Apucă marginea sofalei în timp ce încerca să se gândească la ceva ce ar putea să îl calmeze pe tatăl ei.

-Domnule Ryan,începu laird-ul,căutându-și simțul autorității,care ar fi putut fi,cel mai probabil,singura armă împotriva acestui strașnic gentleman,în aceste momente,Tess nu ar trebui să fie într-o dispoziție proastă.

Femeia despre care era vorba,îl privi îngrozită,înainte să se aplece în față și să-și pună fruntea în mână.Să ia o poziție de forță, chiar în fața tatălui ei? Michael ar fi avut un atac de apoplexie!Într-o sincronizare perfectă,se auzi o altă ciocănitură în ușă.

-O,Doamne! gemu Tess spre podea,murmurând: Cine a mai rămas,regina-mamă? După cum s-a văzut,nu era prea departe de adevăr,Ian se duse la ușă, purtându-se de parcă locul i-ar fi aparținut.La naiba! Acolo,o văzu pe doamna Aileen și pe Kyra după ea.Tess își roti ochii și anunță,fără a viza pe cineva anume:

-Cu siguranță,o să avem nevoie de mai mult ceai și alergă spre bucătărie, aruncându-și părul întunecat pe spate și cu o mișcare a umerilor inconștient de feminină.Tess trase o înjurătură când își arse palma la sobă și și-o văzu luată de o altă mică și albă.Ridicându-și privirea,în panică,o văzu pe Kyra.

-Încetișor,Tess.Frumusețea cu păr roșcat-castaniu îi presă mâna ușurel.Kyra oftă scurt.Dulcea de Aileen nu vrea să-ți facă nici un rău.

-De ce îi spunei așa,tu și Ian? întrebă Tess curioasă,cu ochii ei albaștrii,privind mâinile lor împreunate.Dar se gândea că dacă i-ar putea doar distrage atenția lui

Kyra,putea să mai supraviețuiască câteva minute,prefăcându-se că această noapte nu există.Kyra zâmbi amintirii și își puse mâna pe arsură.Tess descoperi că atingerea ei era fierbinte,dar,în mod ciudat,nu o durea.Din contră,părea că îi alină arsura.

-Așa o chema tatăl meu,atunci când nu țipau unul la altul.Aveau niște bătălii regale.Și apoi o striga „*dearling*”,fie că era mânios,fie că era în extaz.Chicoti ușor.Trebuie să fi fost eficientă,pentru că ei erau fericiți.Foarte fericiți.

Tess era distrasă brusc.

-Kyra,arsura mea...Sora lui Ian își coborî privirea și zâmbi:

-Da,sunt momente în care merge în felul acesta.Aș fi vrut să fi fost așa și pentru Ian.Păru mânioasă un moment.Nu pot să-l ajut în nici un fel.Se întoarce ca să închidă cuptorul,Tess uitându-se pironită la ea.Dar atunci,mă întreb dacă voi doi v-ați fi întâlnit,dacă ați fi împărțit totul,așa cum s-a întâmplat?

Toată durerea din degetele lui Tess dispăru,ca și roșeața.Bâigui un mulțumesc și Kyra zâmbi.

-El te iubește,Tess,indiferent dacă îți pasă sau nu.Înainte de a vorbi,Tess tăcu un moment.

-Ceea ce vrea Ian,implică un preț prea ridicat.

-Bine,răspunse Kyra,asta sigur e o decizie pe care o s-o iei tu.Cred că sunt câteva lucruri care merită prețul.Dar Ian îmi tot spune că mă amestec prea mult.

Până ce Kyra și Tess se întoarseră în salonaș,-era evident că se făcuseră prezentările.Aileen sorbea din brandy,iar Michael o privea de parcă ar fi fost o comoară de mare preț.Ian citea un ziar.Alte hârtii erau împrăștiate pe măsuța de cafea.Când ea și Kyra intrară,își ridică privirea.Strânse ziarele spre el,de parcă ar fi făcut pur și simplu loc pentru tava cu ceai,dar Tess văzuse deja fotografiile cu ea și Ian.Din nefericire,Aileen avusese dreptate cu prezicerile ei.Cineva strecurase povestea,ziarelor.Tess simți o mușcătură fugitivă de durere la gândul că printre oamenii la care ajunsese să țină în acest sat,era unul care voia să-i facă rău.Împărțiseră împreună atât de multe!Tess se așeză pe singurul scaun care rămăsese,balansoarul,și împietri.

-Acum,ai putea să-mi dai voie să le văd,îi spuse lui Ian.Trebuie să știu împotriva cui să lupt.În tăcere,i le dădu.Cu fiecă detaliu,erau înspăimântătoare,așa cum Aileen îi avertizase că vor fi.Libertatea presei.În Marea Britanie se părea că ziarele erau mai scandaloase decât știrile.La naiba cu el!

Un articol era în mod special virulent,etalând trecutul ei,de parcă ar fi pus mâna pe unul dintre aristocrații proprii,prin mijloace afurisite,din cauza golului tragic

din viața ei.Se referea la faptul că ea era o pictoriță care trăise în stil „boem” până ce se căsătorise.Apoi ziarele intrau în detalii senzaționale despre accident și declarau că,deși Tess Hartley era foarte bine primită ca artist,atât în Europa,cât și în Statele Unite,nu mai etalase nici o pictură de când cu tragedia.Relatau că venise în Skye pentru a înființa un centru al comunității la Dunvegan.Articolul lăsa să se înțeleagă că alesese centrul ca fiind calea cea mai rapidă de a ajunge la banii și la inima laird-ului.Era folosită,drept sursă principală de verificare,fosta lui logodnică,Fiona Blair.Își înalță privirea spre Ian,îndepărtându-și,clipind, lacrimile și îl văzu că o urmărește.

-Cum pot să spună astfel de lucruri și să știe atâtea detalii? Ne-au făcut viețile atât de urâte! Cum să răspund la asta? El îi susținu privirea și spuse hotărât:

-Nu e nevoie să spui nimic,dragă.

-Nu,Ian.Tess va dori adevărul.Aileen o privi drept în ochi.Ian nu vrea să te îngrijoreze,iubito.Dar adevărul este că vor tăbări asupra noastră...mâine sau poimâine.Mama lui Ian o preveni: O să caute reacția ta,ca să obțină mai multă publicitate.

-O să stea la casa de zestre cu mine,până se liniștesc lucrurile,declară Ian,dintr-o dată renăscut ca stăpân al casei.

-Cu siguranță că nu,spuse Tess înfierbântată.

-Pot să-mi protejez fiica de câțiva reporteri,își ridică vocea Michael.

-Nu cred că îți dai seama,Michael,vorbi Aileen moale,distins,dar cu o voce hotărâtă.Nu va fi unul sau doi,ci hoarde.O să fotografieze orice mișcare din casă și de la orice fereastră,chiar de la ferestrele dormitorului.Privi ochii aceia de un albastru-intens,atât de asemănători cu ai fiicei lui.Nu pot avea acces la ea.Apoi râse într-un fel care-i luminează chipul și îi încălzi inima.Nepotul nostru e în joc.

-Ai vreo sugestie,Aileen? întrebă Michael.Doamna își înclină capul maiestuos.

-Castelul Dunvegan.În ultimele șapte secole,familia MacLeod a rezistat la amenințări mult mai periculoase decât oamenii de presă.Nu trebuie decât să închidem porțile.Sau dacă asta nu ține,Andrew a exersat îndeajuns ca să respingă musafirii nepoftiți.Tess era sceptică.

-Crezi că am de gând să mă întemnițez în castelul tău? Am să găesc pur și simplu altceva.

-Și ei o să te găsească pe tine,spuse cu hotărâre Aileen.Va fi nevoie de timp.Dar dacă stai la castel,e cea mai bună cale pentru a descuraja această publicitate cu toate problemele ei.N-ar trebui să dureze mai mult de câteva săptămâni.

Tess se ridică în picioare.

-Aileen,mă faci să cred că încerci să mă forțezi să mă căsătoresc cu Ian și pentru

asta folosești publicitatea!

-Tess! Vocea lui Aileen era domoală,privirea directă.N-o să-ți ceară nimic din ceea ce tu nu vrei să faci.Se apropie să-și pună mâna pe umărul lui Tess.Acum însă,gândurile noastre se îndreaptă spre sănătatea ta și a odorului.Înțelegi? Lacrimi izvorâra în ochii ei și Tess își plecă în față capul în semn de aprobare. Michael ești invitat,spuse Aileen încă o dată cu pronunția ei irlandeză.Avem multe camere și poți sta cât dorești.Cred că îi vei fi de ajutor lui Tess,dacă te are acolo prin preajmă.Michael aprobă din cap solemn și își privi fiica.Observă încă o dată schimbările trupului ei,inima bătându-i la gândul că fiica lui va avea un copil.Odată,înainte,mai simțise așa ceva,dar apoi venise tragedia de asemenea proporții,încât rămăsese doar cu furia.Nu-i păsa dacă acest copil era nelegitim, sau moștenitorul tronului unui sultan,voia doar pace și fericire pentru fiica lui și pentru nepoțel.Poate că aceste sentimente erau rodul vârstei.Dar ideea de a ține în brațe copilul copilului lui îl făcea să simtă o bucurie,pe care cu greu începea să o înțeleagă.Probabil era firea umană,presupuse el.Ian nu își luă privirea de la Tess.Într-un târziu,spuse:

-Aș dori să fiu un moment singur cu Tess.

-O,Doamne! murmură Tess.Michael se îndreaptă spre Ian și spuse încetișor:

-Ai grijă de copil și vezi cât de supărată a fost! Ian se retrase ca să-l privească pe Michael în ochi și spuse:

-Michael,ei au toată iubirea mea și întotdeauna am să am grijă de ei.

Michael se întoarse spre Aillen.

-Pot să vă invit la cină,doamnă Aileen? Ochii lui albaștri fulgerară încăperea.

-O,nu! O petrecere mare mă așteaptă la castel,domnule Ryan.Kyra și cu mine am aprecia foarte mult compania dumneavoastră.Michael zâmbi,simțind cum revine la viață.

-Vă rog să-mi arătați drumul,doamnelor!

CAPITOLUL 9

Ian stătu așa,în picioare,bând în față ei,întrebându-se cum de devenise mai senzuală în timpul sarcinii.Deși încerca să-și controleze reacțiile,simțea binecunoscuta încordare a bărbăției lui,provocată doar de vederea ei.Gura lui Tess era roșie,obrajii îi erau rotunzi,făcând-o să arate ca o fetișcană de la țară,cu fața rumenă.Purta o tunică de catifea neagră,întinsă,subțire,și jambiere, accentuând albeața pielii ei și mătasea neagră a părului.Bogăția sânilor îi atrăgea privirea,ca întotdeauna,iar burtica rotunjită îl făcu să-și imagineze toate căile prin care puteau face dragoste în deplină siguranță.

Ah,ce dor îi fusese de ea!Tess se simțea grasă și stânjenită și știa că el va observa.Obrajii îi luaseră foc,atunci când privirea lui o cercetă.În sfârșit,izbucni:
-Trebuie să mă întorc în Statele Unite,Ian.Știi că o voi face.Nu e posibil să fiu încuiată ca o prințesă medievală,până ce voi naște și dacă stau cu familia ta,ei toți vor fi ținte pentru presă.Inima lui o luă la goană și vederea i se aburi un moment.La asta nu se așteptase.Încetișor,pornit,se apropie de ea,arcuindu-se deasupra ei,cât de aproape putu,fără a atinge burtica rotunjită,își coborî privirea în ochii ei albaștri ca marea.

-Mi-ai promis solemn.Nu putea să-i rabde expresia de pe chip,pentru că acum îl cunoștea destul de bine pentru a.vedea dincolo de caracterul rece,implacabil.

Văzu durerea.

-Eu...știu asta,Ian,dar nu putem să ne prefacem că va merge...

-Mi-ai dat cuvântul.

-Ian,începu ea,apoi simți pornindu-se lacrimile acelea nedorite.Eu...

Dar palma lui mare,caldă,cuprinse deodată stomacul ei,mișcându-se mângâietor.

-N-am să-ți dau voie să pleci,lass.Mi-ai promis.Scoase cu greutate aceste cuvinte și văzu o lacrimă curgând,traversând obrazul ei catifelat.Ținu mâna acolo unde o avea.Voi da un edict pe insulă ca nimeni să nu te ajute să pleci.Am să anulez toate feriboturile către continent.Am să apelez și la ajutorul lui Janet și al lui Elsbeth.Și am s-o pun pe Kyra pe urmele tale,ca să știi tot timpul pe unde-mi ești.Ei,acum ea știa că o necăjea.Dar,deodată,păru uimit.

A,își dădu ea seama cu o dulce năvală,simțise copilul lovind.Cât își dorise înainte să împartă cu el aceste dulci minunii Și,cumva,el nu părea să respingă sarcina ei.Din contră,trebuia să arunce doar o privire în jos pentru a vedea forța sexului lui excitat.O făcea să respire grăbită.Dar asta n-avea nimic de-a face cu situația de față.Nu putea să aibă.

-Bine,o să încercăm,cedă ea într-un sfârșit,apoi termină cu: Am să încerc,dar fără garanții.Atâta timp cât vei ști că acest copilăș e pe primul plan.

-Da,cu siguranță,spuse el încet,apoi zâmbi.Vino,am să te ajut să împachetezi.

Viața la castel era mult mai plăcută decât anticipase.Aileen îi oferise o serie de camere și chiar comandase oamenilor ei să schimbe una din ele în studioul lui Tess.Se trezise în acea primă dimineață ca să-și vadă șevaletul deja instalat și picturile ei acoperite,în cartoane proptite de perete.Pe când Tess cerceta locul, Aileen bătu la ușă.Intră ținând o tavă cu cafea.

-Dulce Aileen! începu Tess uimită.O,îmi pare...rău...Îi scăpase numele de alint!

-Ou,rosti Aileen cu pronunția ei irlandeză,e un nume de familie și încă unul pe

care îmi place să-l aud.Lackie mi l-a dat.Și copiii lui își aduc aminte de el,atunci când îl folosesc.Zâmbi misterioasă,părând cumva ca o cochetă de optsprezece ani.Și,mda...e măgulitor.Apoi își ridică hotărâtă bărbia și anunță cu o voce scăzută,domoală: Orice s-ar întâmpla între tine și Ian,draga mea,tu și copilașul veți face parte întotdeauna din familie.Nu trebuie să uiți asta niciodată, Tess.Expresia gurii alunecă spre un zâmbet.Am să te bat la cap și am să mă țin după tine ca un câine de pază la oi,dacă ai să o faci.Copiii îmi sunt mai mult decât dragi.Și,cu siguranță,nepotul meu va ști întotdeauna că e iubit!

Tess se gândi că nu mai auzise atâta pronunție irlandeză niciodată din partea doamnei.Un suspin scurt,grăbit,îi scăpă înainte ca Tess să-l poată opri.Nu.Nu era timp de sentimente.Copilul era prima și singura grijă.Copilul era tot ceea ce o lega de familia MacLeod,în orice caz.

-Ai vorbit cu Angus,spuse Tess normal,când o putu face.Totuși,ar putea fi o fată. Dar Aileen ridică o sprânceană,așa cum făcuse și Ian,și spuse:

-Ei,știi tu,Tess,Angus a prezis sexul,chiar și trăsăturile propriilor mei copii,așa că am un motiv să fiu influențată de intuiția lui.Dar acum ți-am adus niște pasat de ovăz cu stafide și migdale și puțin lapte.Mie îmi plăcea foarte mult,când eram însărcinată.O să-ți dea energie pentru ziua întreagă.Intenționat imparțială, întrebă: Ți-am zis că Ian ți-a aranjat singur studioul? Nu ar fi permis nimănui altcuiva să-ți atingă lucrurile.Aileen își coborî privirea.Dar să nu-ți faci griji,poți să le muți cum îți convine.Nici măcar n-a vrut să știi cât de posesiv poate fi.De la ușă privi,în spate,peste umăr.Mă întreb oare de ce? Și își făcu ieșirea,lăsând întrebarea să plutească în aer.

Kyra o luă pe Tess să facă un tur al grădinilor exterioare.Dădură peste o cădere de apă,înconjurată de ceață,toată verde și argintiu.Acolo,stând printre culorile bogate și mirosurile proaspete ale ferigilor și copacilor,își putea chiar imagina atmosfera mistică a unui fel de Camelot.

-Habar n-aveam,șopti Tess uimită și plină de admirație.Aici,cineva poate chiar să creadă în zâne și profeții...și intuiție.Am nevoie să pictez.

Și,oră de oră,picta.Callie mai era încă cea care avea grijă de ea,amintindu-i de fiecare dată când muncea prea mult timp fără pauză.Dar,deși se obosea un pic, simțea că pictura ei era mai bună ca niciodată.

După-amiezile,îl convinsese pe Ralald să o conducă cu mașina la ușa din spate a centrului comunității,pentru a se putea strecura înăuntru și pentru a continua lecțiile.Dar,îl pusese să jure că va păstra secretul.Amândoi știau că Ian nu ar fi fost de acord,deși,petrecea destul de puțin timp cu ea și deloc în pat...care

reprezenta un alt punct de interes.Iar Michael stătea la Dunvegan.Acceptase invitația lui Aileen,atunci când el nu mai stătuse într-un singur loc de la divorțul de mama ei.La două săptămâni,într-o vizită la castelul Dunvegan,o întâmpină cu o anumită expresie în priviri.

-Tess,vino și vorbește cu mine.O conduse în biblioteca de la primul etaj și o împinse într-un scaun mare,cu spătarul batant.Ea aștepta,în timp ce ei se plimba în sus și în jos.Într-un târziu,își puse mâinile la spate și se întoarse spre ea: Știu că atunci când erai mică trebuia să-ți fi acordat mai multă atenție.Cu siguranță,meritai așa ceva din partea mea...hei...eu am fost întotdeauna prea preocupat ca să vă asigur o existență și ție și fratelui tău și mamei tale.Mă bântuia gândul că trebuia să fiu tot ceea ce tatăl meu nu a fost.Trebuia să fiu un perfect întreținător al familiei.Ceea ce nu știam era că,cu cât faci mai mulți bani,cu atât mai multă grijă îți trebuie ca să îi păstrezi.Mama ta nu m-a iertat niciodată.Își scutură capul.De când a murit...nu prea am știut unde sunt.Dar tu m-ai făcut să fiu mândru,Tess.Ești o ființă extraordinară.Îți văd talentele și darurile strălucind în fața mea și sunt mândru.Ea se topi la auzul risipei de laude.

-O,tată...

-Dar,Tess...Oftă.Îmi fac griji pentru tine.E simplu de văzut că ești îndrăgostită de Ian MacLeod.Nu puteai să o ascunzi chiar dacă încerci,oricum nu de mine.Așa că,spune-mi,care e problema aici?Este el așa cum descriu ziarele: un afemeiat iresponsabil,un bărbat cu mici interese și cu puțină profunzime?

Buza ei de jos tremură un pic,atunci când îi răspunse:

-O,nu tată,trebuia să fi avut ceva timp ca să vezi că Ian nu e deloc așa.Nu e nici o problemă.Dar...știi...ce au însemnat pentru mine Ben și copilul.Eu mi-am consumat dragostea.Tot ceea ce vreau acum este acest copilaș și să pictez ceea ce vede inima mea.Vreau pace.

-Iartă-mă,Tess,îți știu supărarea.Toți l-am plâns pe Ben și pe copilaș,împreună cu tine.Dar a trecut cam mult timp.E vremea să lași totul amintirii și să-ți vezi de viața ta.

-Aș vrea să pot,tată,răspunse ea trist.Aș vrea să pot.

Reporterii ajunseseră în sat.Nu era de ajuns că diferendul în legătură cu podul căpăta proporții în același timp.Văzând o altă ocazie pentru un reportaj,reporterii incitau ambele părți,cei pentru și cei contra podului.Povestirile dădură podului Skye o importanță națională,ca o soluție a conservării contra economiei.

Majoritatea interviurilor împotriva podului erau date anonim,probabil de teama represaliilor împotriva pagubei deja făcute.Angus era în fruntea celor în

favoarea podului și dădea declarații mulțimii de reporteri, chiar dacă ar fi fost forțat să iasă mai devreme la pensie, dacă era vorba de construcție. Opoziția putea fi furioasă, dar, la o adică, cine ar fi îndrăznit să ridice mâna împotriva lui Angus al Insulelor? Randal nu mai avea tragere de inimă ca să o aducă pe Tess la centru. Se hotărâse că era prea aproape de locul unde stătea majoritatea reporterilor și, deși nici unuia nu i se permitea accesul în centru, se temea că prea mulți oameni știau că ea își continua orele de cursuri de artă. Era pe cale să se afle și, dacă ajungeau la Tess, aveau pe tavă capul lui Ian.

Dar tocmai din cauza urmării îndârjite a lui Tess Hartley, de către oamenii de presă și a relației ei cu laird-ul MacLeod, cei contra podului aleseseră intrarea din spate a centrului pentru a lua atitudine.

Așteptând până ce știau că Tess era înăuntru, Fiona și Jaimie Blair alertau oamenii de presă și începeau să dirijeze demonstrația. Jaimie era încrezător și încăpățânat în convingerile lui, dar Fiona, cu toată poza pe care o afișa, nu dădea doi bani pe politică. Urzise aceste intrigi pentru publicitate, pentru a se asigura că se va bucura de un venit satisfăcător, mult timp de acum înainte. Dacă nu putea să-l aibă pe Ian, putea încă să mai aibă viața pe care și-o dorise.

Așa că, atunci când erau toți adunați, familia Blair stârnea mulțimea să spună lozinci și să agite pancarte pentru aparatele de filmat.

Angus se trezise în dimineața aceea cu o neliniște de a conduce, atât de intensă, că o furie îi întunecă vederea. Dar știa că era ceva ce trebuia să vadă. Trecu de mlaștinile verzi, cu vânturile plutitoare, până ce avu ceva.

Forțând vechiul lui camion, la o viteză mult prea mare pentru drumurile încolăcite și înguste ale insulei, Angus îl găsi pe Ian care se întorcea de la Kyleakin. Într-adevăr, aproape dădu peste el. Angus întoarse mașina în iarbă și coborî într-o secundă, alergând cu mersul lui împiedicat.

-Ian, e necazul de care mă temeam!

Ian știa în acel moment că ceea ce voia Angus să spună, avea legătură cu Tess. Se întoarse și îi șopti numele. Aproape imediat se răsuci înapoi în fața lui Angus și ceru detalii, dar bătrânul putu să zică numai „*Urmează-mă!*” înainte de a se grăbi spre în camion și gonind iar pe drumurile șerpuite, urmat de mașina lui Ian.

Până când au ajuns la centru, acolo se dezlănțuise un circ de proporții.

Angus apăsă pe frâne, la fel și Ian în spatele lui. Ieșise din mașină și intrase în mijlocul mulțimii, înainte ca Angus să poată deschide măcar portiera.

Ian își făcu loc spre Jaimie Blair, care stătea cu pumnul ridicat și agita o pancartă pe care scria: *Vom sta și vom privi cum acest pod ne distruge orașul?*

-Cel puțin,am ieșit la lumină,nu-i așa,Blair? Și nu mai prejos decât în calitate de lider al acestei bande peștrițe? Acum,că ți-ai dat la iveală culorile,crezi că oamenii vor uita pur și simplu stricăciunile pe care le-ai făcut deja? Crezi că nu vor exista resentimente? Părerile sunt una,dar incitarea,sabotajul,vandalismul...păcatele astea ale tale,n-au ce căuta aici.

-De parcă ți-ar păsa câtuși de puțin de insulă și de ceea ce se întâmplă aici,înălțimea Voastră! Ceea ce dorești e ruina tuturor de aici! O să vină aici numai afurisiți de investitori englezi și o să fie numai apartamente stas.Și o taxă de cinci lire pentru fiecare excursie cu traversare.N-avem toți capitalul tău la dispoziție,dar avem dreptul să ne protejăm felul nostru de a trăi aici, chiar dacă îți place sau nu!Chipul lui Ian se întunecă.

-Podul va ușura doar munca neguțătorilor și a turiștilor.Chiar și meșterii vor putea să-și ducă oile sau lâna la piață,mult mai ușor în acest fel.

Trebuie să intrăm în secolul douăzeci,oameni buni,sau riscați să vă pierdeți toți tinerii care aleargă după șansele oferite la oraș.Nu există nici un motiv pentru care consiliul să nu poată pune limite,la noua construcție.Își dădu pe spate coama roșcată și ochii i se îngustară.Spui că îți pasă de insulă,Blair,dar ce despăgubiri plănuiesc demonstrații voștri să ofere pentru casa lui MacGregor și pentru pagubele lui,sau pentru magazinul lui Stuart? Vrei să urmeze o acuzație de crimă sau să vi se facă rău vouă? Energia lui de laird aproape vibra din interiorul lui,atât îi erau convingerile de puternice.Trebuie să înceteze lucrul acesta,Jaimie,și încă acum! Dumnezeu,gândește-te la propria ta mamă și soră! Ce crezi că o să li se întâmple dacă te arestează? Vrei ca ele să sufere pentru lucrurile pe care tu le-ai făcut? Jaimie se îmbujora violent,apoi izbucni:

-De parcă ți-ar păsa de Fiona,când ai la dispoziție o târfă yankee! Probabil că ai trecut direct la treabă cu ea dacă a ajuns așa de departe cu sarcina ei bastardă!

Lui Ian îi trebui mai puțin de o secundă pentru a sări înainte,cu o furie ardentă în spatele ochilor.Jaimie zăcea pe pământ,încleștându-și fălcile,când Fiona lăsă să-i cadă pancarta și se duse să-și ajute fratele să se ridice.Amândoi îi aruncau priviri încruntate lui Ian.Totuși,veninul fu scuipat tot de Jaimie.

-Te gândeai tu la „sora mea,când te culcai în fiecare seară cu stricata aia de americană brunetă?

De data aceasta,Ranald,Geordie și Davey Ferlow trebuiră să-l țină pe Ian,dar Ranald fu primul care zbieră la Jaimie:

-Nu contează că ești doar un flăcăiandru,Jaimie Blair,dar n-ai pic de rațiune.Mai bine ai părăsi insula repede și te-ai duce departe sau am să te târăsc chiar eu după ce laird-ul a terminat cu tine,peu gura ta proastă și pentru faptele tale

nebunești.Și mai sunt mulți care stau la rând după mine, pentru familia MacGregor și pentru răul pe care l-ai făcut unei familii nevinovate! Bastardule! Ranald se scutură de mânie. Fetița familiei MacGregor are numai patru ani și ar putea fi omorâtă de temerile tale prostești! În acel moment, ușa din spate se deschise și Tess făcu un pas afară. Mânioasă, frumoasă și mândră, era destul de vizibil că se apropia cu sarcina de luna a șasea. Flash-urile țâcăniră nebunește.

Jaimie strigă:

-Da, numai de ea mai aveam nevoie, stricata care i-a furat surorii mele logodnicul! Și vă spun că familia mea va da în judecată pe măreții MacLeod pentru încălcarea promisiunii! Jaimie se împinse înainte și îl privi dușmănos pe Ian. Înghite asta, afurisit de înălțimea Voastră!

-Jaimie, destul! trase Fiona de brațul fratelui ei. Dar atunci când el încercă să se elibereze, lovi accidental un operator, care la rândul lui căzu pe spate pe un altul, care o trânti pe Tess. Tess se prăbuși, brațele lovindu-i-se o dată înainte de a ateriza dur pe o parte cu un strigăt de durere. Se întinse, căutându-și ritmul normal al răsufării, Ian fu acolo într-o clipă, cuibărindu-i capul și umerii în brațul lui, cu obrazul lipit de al ei.

-Ah, Tess, șopti el. Stai liniștită acum; Respiră încetișor, lass și o să vedem cum stăm. Îi mângâia părul iar și iar, în timp ce ceața începuse să se risipească.

Jaimie și Fiona dispăruseră în mulțimea care aproape amuțise, în afara flash-urilor și a sunetelor făcute de aparatele de filmat. Corpul lui Ian îl acoperea pe al lui Tess în cea mai mare parte. Se concentra în întregime asupra ei, ignorând aparatele care înregistrau totul, inclusiv ceea ce ei ar fi considerat devotamentul lui.

-Tess, Ian era complet inconștient de prezența lor, atunci când șoptea numai pentru urechile ei: Am nevoie să te uiți la mine. Grija îi forță inima să-i bubuie în urechi când se trase mai în spate, pentru a o vedea mai bine. Când ea clipi încrezător, el șopti: Spune-mi unde te doare, chiar dacă numai puțin.

O privi din creștetul capului, în jos, spre sprânceana încordată și știu că are dureri. Când își mușcă buza și înghiți cu greutate, era sigur de asta. Aruncă o privire în spate, peste umăr și, deși nu prea voia să o miște din loc, nu putea să o lase să zacă, așa, pe jos, în ținta și la mila camerelor de luat vederi.

-E-n regulă, iubire. Ține-te bine! Ian o ridică repede și o duse înăuntru, în centru.

Ea reacționa cu un tremurat, iar el o ținu strâns până ce Janet o înveli cu o pătură și puse întrebări pe care Ian nu le putu auzi, înainte ca ea să murmure într-un târziu ceva despre a-i aduce lui Tess o „cuppa”. La ușa bucătăriei, rafala cu părul ondulat se răsuci și îl admonesta pe Ian:

-Ei,dar pune-o jos.Apoi cu o mișcare energică a capului,zise: Toți îi vrem binele lui Tess.Chicoti ușor.Și copilașului.Ceea ce se va putea face,va fi făcut.

Ranald era în preajma intrării din spate și părea să stea de pază cu Angus.Numai Elsbeth părea că lipsește din mica armată de protectori ai lui Tess.

-Îmi pare așa de rău,Ian,șoptea Tess mereu,îmi pare atât de rău,pentru toată atenția pe care am atras-o asupra ta!

-Nu te teme,dulcea mea,nu sunt decât o grămadă de scandalagii.Ce ne pasă nouă de ei? Ian îi îndepărtă părul ce căzuse deasupra sprâncenelor.Transpirase.Ea o să fie bine,sigur că așa o să se întâmple.

-Întotdeauna mă salvezi.Sughiița automat.Cu lacrimi curgându-i pe chip,simțindu-se stupidă,continuă:Dar ziarele vor face să pară că ești nesimțitor și...de...dez...dezonorant.

-Mda.Și?

-Și nu ești,nu ești așa!El se întinse și brațele lui o cuprinseseră strâns la pieptul lui mare.Ea se trase înapoi,să-l privească în ochi.Acum,se gândea el,ea era vulnerabilă și ar fi cedat la cea mai mică tentativă de șantaj.Dar nu putea să-i facă una ca asta micuței lui lass.Tess! Of,ce idiști mai erau! Negau ceea ce amândoi își doreau.Și totuși,știa el,cu adevărat,ce era cu teama ei de a se dăruie pe sine din nou,teamă ce o reținea la distanță de el? Poate că judeca greșit sentimentele ei pentru el,la urma urmei.

-Sunt bine,Ian.Înghiți iar.O să mă fac bine.Își îndoie un deget,făcându-i semn să vină destul de aproape,pentru a-i șopti la ureche: îl vreau pe Hamish.Dar,te rog,du-mă la casa ta,sau la a mea,oriunde,dar nu la castel...nu acolo...cu toată atenția asta.Și închise ochii,parcă de durere.Luă o gură de aer.Dacă se întâmplă ceva rău,trebuie să rămână între noi.Te rog.N-aș suporta să le văd fețele dacă...dacă...Ian oftă din greu,simțindu-se de parcă o nicovală i-ar fi apăsât pieptul.Murmură:

-Te duc la spital,draga mea.Într-o jumătate de oră chem un elicopter aici,îți promit.Tess profită de ocazie.Se întinse să-i cuprindă obrajii astfel în palme,încât el nu avu nici o șansă,decât să o privească în ochi.

-Îl vreau pe Hamish.Apoi,propriii lui ochi se îngustară,pentru că își dădu seama că era un motiv,un plan.

-Încerci să reduci publicitatea la minimum? întrebă el,știind că era adevărat.Nu m-ai mințit niciodată înainte,Tess.N-o face acum.Într-un târziu dădu moderat din cap.

-Dar am să merg pe continent,dacă nu ai încredere deplină în Hamish.Am să merg la Glasgow sau la Londra,dacă tu crezi că e vreo diferență,Ian,spuse ea

încet.Vreau acest copil mai mult decât îți poți imagina.Nu cred că sunt decât puțin julită.Stomacul mi s-a contractat,dar cred că era din cauza panicii.Hamish poate verifica bătăile inimii copilășului și să ne spună imediat dacă am nevoie de mai multă atenție.Te rog,Ian...toată publicitatea...nu o doresc nici pentru tine,nici pentru Michael.Ian aprobă și îi mângâie obrazul,înainte de a da instrucțiuni lui Ranald cu o voce răgușită.Elicopterul o să-i aștepte,în orice caz.Afară,o armată de reporteri stătea între centru și mașina lui' Ian.Angus crea o interferență și Ian o purtă pe Tess în brațe,printre ei,de parcă ei nici n-ar fi existat.

CAPITOLUL 10

Cu fața aproape de gâtul lui cald Tess nu putea să se gândească decât la cât rău îi făcuse lui Ian și la cât de mult ura el o asemenea publicitate.

Apoi începu întrebările din partea reporterilor: *Ai de gând să te căsătorești cu Lordul MacLeod,Tess? Te-a cerut? O să duci copilul cu tine înapoi în Statele Unite,sau crezi că familia laird-ului o să te dea în judecată pentru a li se încredința custodia copilului,în timp ce ești în Marea Britanie?*

Această întrebare se distingea de celelalte și Tess simți cum culoarea din obraji se stinge.Înainte de a avea ocazia de a răspunde,altele năvăliră: *Când trebuie să se nască copilul? Este într-adevăr copilul lui MacLeod? Este adevărat că ai rupt logodna laird-ului? O să semnezi un contract prenupțial?*

-Fără comentarii! Cu ajutorul lui Ranald,Ian își făcu loc prin aglomerație,spre mașina lui.Nici un afurisit de comentariu!

În sfârșit,o puse în mașină și închise portiera înainte de a-și croi drum spre partea cealaltă și a se așeza la volan.Când Tess privi afară pe geam,o văzu pe Janet atacându-i pe reporteri cu un ziar rulat,de parcă ar fi fost niște cățeluși obraznici și aproape că începu să râdă.Ceea ce ar fi vrut într-adevăr să facă,era să plângă,dar nu ar fi cedat impulsului.Calmă,trebuia să rămână calmă.

Ian îi vorbi cu o voce alinătoare,conducând pe drumul spre casa lui.

-E-n regulă,lass a mea.Un braț coborî în jurul ei,pentru a o strânge încurajator,impuse o notă de caim în vocea lui: Spune-mi ce simți.E vreo durere...Ce fel de durere?

-N-am să pierd acest copil,Ian! N-o să se întâmple! Mă auzi? Tess stătea cu pumnii strânși în poală.Nici să nu te gândești!

-Vino aici,spuse el.Totul o să fie în regulă.Continuă cu vocea cea mai caldă pe care și-o putea impune: Relaxează-te,acum.Spune-mi exact,ai vreo durere sau vreo contracție? Ea își înclină capul și îl scutură,apoi spuse:

-Puțin.Erau aproape de conac.

-Hamish și elicopterul o să fie acolo de îndată ce vor fi anunțați. Tess răsuflă ușurată:

-Un pic, se corectă ea. Apoi scoase un suspin. O, Ian... și dacă... dacă...?

Ochii lui Ian se înverziră puternic.

-Ascultă-mă, Tess. Nu te mai îngrijora acum. Nu ești sigură și tot ceea ce se întâmplă, o să-i rănească pe copilaș. Acum alungă orice gând. Poți să faci asta pentru mine? Poți să încerci? Tess își mușcă buza.

-Da.

-Așa te vreau, lass. Privind-o în ochi, îi smulse un zâmbet, așa cum reușea întotdeauna. Un moment mai târziu, trase pe drumul spre conac și opri mașina înainte de a se înclina, pentru a-i oferi un sărut iubitor, tandru. O purtă în brațe înăuntru, inima ei bătând tare lângă a lui.

Ian o îmbrăcă într-una din cămășile de noapte ale mamei lui, cu aceeași grijă pe care i-ar fi arătat-o unui copil de doi ani și stătu lângă pat, cu mâna ei în a lui, șoptindu-i că ar fi bine să închidă ochii. Apoi așteptă, cu capul în jos.

Nici nu își dădea seama că se roagă. Sosi și Elsbeth. Îl împinse pe Ian din cameră și masă cu mâinile pânțelele lui Tess în timp ce începea să o asigure pe tânăra femeie, așa în felul ei drag, direct, că asistase sute de mame să dea naștere la copii sănătoși. Își ridică o sprânceană cărunță, rară, și îi spuse că oricare dintre ele căzuse măcar o dată în timpul sarcinii, dar cel mai periculos era la începutul ei, iar Tess trecuse de mult de această perioadă vulnerabilă. Asta era informația ei cea mai încurajatoare. Verdictul pe care îl așteptau veni peste o jumătate de oră, când își făcu apariția Hamish. Tess trebuia să stea în pat câteva zile, ca să fie siguri, dar cu copilașul părea să fie în regulă.

În noaptea aceea, când Tess făcu un duș, Ian își așternu un pat lângă al ei. Când veni în cameră, el stătea la fereastră, o siluetă, o umbră mare, întunecată, cu un pahar cu brandy în mână. O auzi venind în spatele lui, se încruntă și spuse:

-Nu-mi spune să plec, Tess, pentru că nu vreau să o fac. Aici sunt, aici rămân. Ai nevoie de grija mea la fel de mult, cât eu am nevoie să știu că tu ai pe cineva la îndemână, ca să te ajute.

-Bine, spuse Tess încet, zâmbind în timp ce se întreba: Când oare, în toată viața ei, fusese atât de supusă?

-Bine? Vocea profundă a lui Ian părea aspră. Nici el nu o putea crede.

-Da, bine! își mușcă buza. Se decisese că avea de gând să riște. Pe miză mare. Dar mai degrabă te-aș dori aici, să mă îmbrățișezi. Asta, dacă... nu te deranjează.

-Of, Tess, Tess a mea, oftă Ian venind și cuprinzând-o în brațe. Unde ai învățat atâtea feluri de a deconcerta un bărbat?

Statură întinși,îmbrățișați,brațe și picioare,capul ei pe umărul lui,întunericul neajutându-i pe nici unul să adoarmă.

-M-am lăsat atât de mult implicată în familia ta,Ian,șopti Tess.Nu pot să nu mă întreb,dacă se întâmplă ceva?

-Încă nu-ți cunoști propria valoare? Ian se sprijini de tăblia patului,trăgând-o după el.În afară de ceea ce reprezintă tu pentru mine,ești o persoană care trebuie să fie prețuită,Tess,și i-ai făcut pe toți de aici să o știe prea bine! Uită-te la centrul tău și la felul în care-a schimbat Dunvegan-ul! Privește prosperitatea din timpul iernii,stima de sine pe care le-ai adus-o oamenilor! Lăsa cuvintele să pătrundă,înainte de a continua: Iar în privința fiului nostru,el e bine și sănătos.

Mâna lui îi mângâie pânțelele rotund cu o mișcare circulară,înceată.

Totuși,agitat.Chicoti,apăsând locul care-i dăduse mâinii lui o lovitură energică.Deci,acum,încetezi odată cu conversația asta inutilă? O apropie mai mult.Mda,a fost o zi chinuitoare,dar am trecut de ea.Își aplecă capul spre ea și o întrebă,acum mângâind pielea moale a arcuirii brațului:

-Acum e bine,draga mea? Ea dădu din cap,apoi înghiți și mai aprobă o dată din cap.

-Ian...

-Da,dragoste.Amuzant,se gândi ea,ce repede se obișnuise cu cuvintele lui de alint.

-Dacă...copilașul e sănătos și dacă peste câteva zile Hamish o să spună că totul e în regulă,o să mai vrei să te căsătorești cu mine? El respiră.Inspiră.Expiră.

Apoi,trebuia să învețe din nou să respire.Știa că ea se oferea doar din simțul obligației,dar o accepta și în aceste condiții.Venise timpul.

-Da,spuse el grav,zâmbindu-i în timp ce-i privea ochii.

-La urma urmei,mărturisi ea după câteva minute,după câteva sărutări dulci,mai târziu,cred că ai dreptate despre faptul că este cea mai bună soluție.Și,cum ai spus și tu,putem divorța după nașterea copilului.

-O,da,spuse el repede,fără o urmă de emoție.Pe naiba c-o s-o facă! se gândea el în timp ce o așeza confortabil lângă el.Tess îi răspunse la zâmbet și oftă,apoi depuse o altă sărutare pe gura perfectă a iubitului ei.

-Dacă este băiat,o să-l numim ca pe tine,apoi ca pe tata.Dar dacă,am zis doar dacă,Angus se înșeală și e fată,aș vrea să o cheme Aileen Marie,murmură ea printre mușcăături și mângâieri,peste buzele acelea viclene,zâmbitoare.

Obrajii lui se îmbujorară de plăcere.Ea îi simțea arzând.Oare ce era ce simțea acum? se întreba.Hormonii sarcinii? O simplă ușurare? La sfârșit nu-i pasă care era cauza acestui cald flux de emoție.

O făcea să se simtă legată de acest bărbat frumos și încântător.

-Știi,spuse Ian,înflorindu-i un zâmbet la acest gând,sigur o să fie crize puternice cu Aileen în privința răsfățului micuțului.

-Cred că sunt pregătită,răspunse Tess.Ian o studie din creștet până la degete,în felul lui senzual,damol.

-Mda,s-ar putea pentru asta să fii.Se ținură îmbrățișați așa pentru un timp,înainte ca Tess să întrebe:

-Ian,îmi spui despre tatăl tău?

-Cum? Ian era șocat.Cu siguranță,era o întrebare neașteptată și simți cum palmele îi devin reci și umede.Ea îi simți corpul tensionat,dar asta nu o opri.

-Mama ta mi-a spus că aproape ți-ai dat sufletul,încercând să-l salvezi.Urmă o tăcere lungă.Era un bărbat bun? Era amabil? sondă ea,gândindu-se că era un subiect delicat.

-Ce-ți pasă ție? întrebă el iritat.Dar brațele o cuprinsă și mai strâns..

-Copilul nostru va moșteni ceva de la el...și,mama ta vede în tine multe asemănări cu el.Și,pe cât de puțin te cunosc,sunt din nou surprinsă.

Brațele lui Ian se strânsă și mai tare.Vocea îi era înecată când spuse:

-Cunoști tot ceea ce merită știut,

-Poate doresc să știu și lucrurile acelea pe care crezi că nu merită să le cunosc.Îi sărută pieptul,descoperind o umflătură întărită,pe care o alintă cu vârful nasului, mai înainte de a se cufunda în mirosul bogat al lui.Și dacă mă vrei de soție,ar fi bine să-mi îndeplinești dorințele,înălțimea Voastră,șopti ea,ridicându-și privirea spre ochii aceia adânci.E un caz limită.

El îngădui unui zâmbet să se furișeze pe buze și întrebă categoric:

-Vrei să spui că e vorba de un pic de șantaj? Zâmbetul ei era capricios.

-Poate.Apoi așteptă.Într-un târziu,el rosti-cu o voce gravă,joasă:

-Era un mare om.Îndemânatic.Zâmbi pe jumătate.Nu era el omul conversațiilor sterile.Dar el și cu dulcea Aileen nu aveau nevoie de multe cuvinte.Ei se uitau pur și simplu unul la celălalt.Ochii lui aveau expresia a ceea ce simțea la gândul amintirii și ea se întinse spre el.Ian oftă.Vocea tatei era un bubuit scăzut.Nu-mi amintesc să o fi ridicat vreodată la furie.Dar îți arunca o privire și vocea căpăta un ritm mai rar și tăios.Atunci știai că erai în încurcătură.Ultimul lucru pe care ți l-ai fi dorit era să-l dezamăgești,Ian privi țintă o fereastră,preț de câtva timp înainte de a-și drege glasul.Știai că fiecă cuvânt rostit de el era purul adevăr.Toți eram convingși că era invincibil.Se ținură de mâini câteva minute,până ce degetele lui puternice se încordară atât de mult,încât ea dădu un strigăt de durere.El slăbi strânsoarea,cu un murmur și îi sărută degetele,ca iertare.

-Ce s-a întâmplat? întrebă ea, sigură că el se gândea la ziua în care tatăl lui murise.

-Ce s-a întâmplat!? Ian o privi cu o expresie voalată pe chip. M-a luat cu el să navigăm. Era vară și, una dintre acele puține ocazii când era numai al meu. Fratele și sora mea vizitau amândoi niște prieteni la Edinburgh, cu Aileen. Mi-a dat voie să conduc pentru prima oară și am crezut că inima îmi va sări din piept de mândrie. Mersesem mai departe decât ar fi trebuit, dar vântul era atât de prielnic, încât nici unul din noi nu a observat. Înghiți cu greu și, apoi, cu cealaltă mână își frecă obrazul aspru. Nu se uita la ea. Și pe urmă a fost o furtună violentă, neașteptată. Nu-i mai văzuse o astfel de expresie pe chip.

-Nu trebuie să spui mai mult, Ian, se grăbi Tess să-i spună. Respirația lui se transformă într-un acces.

-Un val mare a venit peste noi și a spart catargul, încurcând liniile. Am fost amândoi prinși, dar tata a fost aruncat peste bord în timp ce eu am fost prins la bord, până ce am găsit niște sticlă spartă pe punte și m-am eliberat. Gura lui frumoasă se încorda și ea șopti îngrozită:

-Of, Ian.

-M-am scufundat după el... până ce n-a mai rămas nici o speranță. Măinile și picioarele îmi erau atât de amorțite, încât n-am mai putut... N-a fost de ajuns. Tess privi fix. Deci asta ascundea în spatele răcelii ochilor lui verzi. Ridică o mână spre chipul lui mohorât și cu degetul mare șterse umezeala lacrimilor care îi alunecaseră pe obraz.

-A fost totul, Ian, orice lucru eroic pe care ai fi putut să-l faci. Suspină ușor și îl sărută ca o dulce binecuvântare. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că ești aici și încă sănătos. Obrazul ei îl mângâia pe al lui, lacrimile lor amestecându-se.

Ian eliberă un geamăt și o trase lângă el, de parcă ar fi putut s-o soarbă în propriul lui corp. Pe raiul cel sfânt, nu putea spune când s-a întâmplat, nici cum, dar o iubea pe Tess, așa cum nu credea că va iubi o femeie în toată viața lui.

CAPITOLUL 11

Se căsătoriseră pe insulă, pentru că Ian refuzase să o lase pe Tess să călătorească fie și până la Edinburgh. De asemenea, se mai gândea că vor fi mai puțini reporteri pe insulă, față de expunerea din oraș. Rochia ei avea un design clasic, cu umeri căzuți, din dantelă, cu periute cusute în mare grabă de Elsbeth și clasa ei. Dacă tot avea să semene cu o bărcuță, măcar să fie o ambarcațiune frumoasă.

Niște cercei, stil baroc, din perle, erau cadoul lui Michael. La centru se ținuse o petrecere surpriză, prenuptială. Janet îi împrumutase brățara de perle a bunicii

ei. Aileen îi dădu lui Tess o îmbrățișare călduroasă și vălul pe care propria ei mamă i-l dăduse jos.

-Nu l-am văzut pe Ian așa mulțumit niciodată,.șopti ea.Și abia aștept să încep să-mi răsfaț nepotul.Tess zâmbi cu un colț al gurii.

-Ian m-a avertizat deja de acest pericol.Și apoi râseră.Kyra se prezentă cu o jartieră din satin albăstru, brodată. A fost o petrecere încântătoare.

La nuntă, Tess purtă pandantivul cu diamante încrustate, iar Michael o conduse, în timp ce Kyra era domnișoară de onoare. Ranald, cu fața roșie, era șocat să fie cavalerul de onoare, iar Janet și Elsbeth plângeau în tandem. Aileen strălucea, dându-și astfel consimțământul, atunci când erau făcute jurămintele. Chiar și Angus era acolo. Plecând de la biserică, întâlnește câțiva reporteri, dar în câteva minute fură iar singuri. Nu a fost nici o festivitate de sărbătorire, Ian nu mai voia alte ținte pentru presă. Ținuse secretă destinația lor, deși îi spusese că o să rămână pe insulă. O instala pe Tess în mașină, de parcă ar fi fost de cristal. Încă îi mai era dificil cu mașinile, dar voia să ascundă acest lucru de Ian, pe cât posibil. Avea destule probleme la care el trebuia să facă față, în afară de paranoia ei..

În douăzeci de minute, parcă lângă o casuță acoperită cu iederă, cu două etaje.

-E una dintre casuțele de vacanță ale lui MacDonald și ultimul loc în care ne-ar căuta cineva, îi spuse, ajutând-o să coboare din mașină, apoi așteptându-i reacția.

Privi cu atenție, de la coșul ce scotea fum, la ferestrele cu canaturi plumbuite, în jos la ușa sculptată, din stejar. Cărarea era făcută după un desen unduitor, în formă de steag și o pajiște verde, bogată, cu trandafiri, se întindea de o parte și de cealaltă. Un izvorăș sălbatic, pe care Ian îl numea pârâiaș, aluneca printre pietre negre și curgea pe sub un mic pod.

-Oh, Ian. Zâmbi recunoscătoare pentru atenția lui. E perfect! Nu mi-aș fi putut dori o casuță mai frumoasă ca asta pentru luna de miere. Ian zâmbi.

-Cea mai bună parte este că Callie a venit și a plecat, iar noi vom fi -privirea pe care i-o aruncă o făcu să i se accelereze pulsul în felul acela atât de cunoscut - absolut...complet...splendid de...singuri. Ea se întinse să-i dăruiască un sărut.

-Sunt atât de fericită, îi șopti la ureche, înainte de a-l mușca ușor de ureche. Acum trebuie să mă treci pragul în brațe. Râse. Sper că înălțimea Voastră e capabil să o facă.

Fiona Blair mototoli scrisoarea pe care o primise de la avocatul ei, azvârlind-o peste ziarul cu fotografia de pe prima-pagină a lui Tess și Ian părăsind biserica din Portree. Răsucindu-se pe călcâie, strigă:

-Jaimie!

Zâmbind,Tess aprinse cu atenție lămpile pe care le luase din salon și puse o casetă cu muzică de Mozart la casetofonul cu compact-discuri din dormitor.

Balonașe spumante erau aproape de margine,atunci când dădu drumul la robinete și lăsă ca rochia să-i lunece în josul brațelor,pe podea.

Cu genele pe jumătate închise,se cufundă în apă,până ce capul îi rămase sprijinit de un prosopel de mâini,pe care îl așezase la un capăt al căzii de porțelan.Începu să săpunească buretele gros cu săpunul ei parfumat.Se lăsă pe spate,cu un geamăt de plăcere,relaxându-se.Îl visase noaptea trecută,un vis sălbatic de erotic, care o lăsase în dureri.Se sculase târziu în după-amiaza aceea,iar când intrase în bucătărie,îl descoperise stând în picioare.Abia putea să dea ochii cu el, bâlâbâindu-se și roșind din nimic,Ian îi aruncase niște priviri întrebătoare,iar,în final,o și întrebuse cum se simte.

-Bine...adică...foarte bine.De ce?

Își trăsesese gulerul înalt al puloverului de dimensiuni uriașe,pe care îl purta.

Nu știa cum îl cucerise starea ei de stângăcie,sau câtă nevoie avea el de ea și de gura ei dulce,roșie și senzuală.Din nou.Încă.Mai mult.Zâmbise într-un fel tipic masculin,pentru că fru-musețea ei voluptoasă încă îl mai copleșea.

-Ești frumoasă,lass.Tess scuturase din cap,privind spatele lui Callie,așa cum stătea la sobă,apoi se coloră în obraji precum piersica.

-Nu pescuiam complimente,spusese ea repede.Vreau să spun,nu am nevoie de complimente.

-Știm noi prea bine ce e cu pescuitul în Scoția,lass,anunțase Ian,abținându-se la maximum,tachinând-o cu ochii lui mari,verzi.Și,se poate să-ți faci plăcere un compliment.Propriii ei ochi îl admonestaseră furios,dar el apelase pur și simplu la femeia masivă de lângă sobă.

-N-ar trebui ca un bărbat să-i spună iubitei lui că este o frumusețe,Callie? N-ar trebui să-i spună cum se simte el când o vede?

Callie aproape că râsese,deși Tess n-o văzuse niciodată înainte făcând așa și era surprinsă să o audă.Apoi,femeia care foarte rar îndrăznea să zică mai mult de un da,sau un nu,spusese hotărât:

-Știți,domnișorule,unele fete au nevoie de un ritm mai lent ca altele.

Asta îi lăsase pe amândoi cu ochii holbați la spatele lui Callie,înainte ca ochii să li se întâlnească,șocați reciproc și Ian răspunsese cu un zâmbet înflorit numai pe jumătate:

-Am să mă străduiesc să-mi amintesc asta,Callie.Ochii lui străluceau când văzu roșeața urcându-i în obraji.Acum,în baia caldă,Tess ridică buretele,storcând apa pe un umăr,apoi pe celălalt,în timp ce dădea din cap.Forței acestui bărbat era din

ce în ce mai greu să-i rezisti.El părea să fi devenit modelul ei și totodată slăbiciunea ei.Deodată,Tess auzi o ciocănitură scurtă și scârțâitul ușii de la dormitorul ei,înainte de a-l vedea pe Ian stând în cadrul ușii deschise de la baie.

-Oh,Doamne! respiră el disperat și-și scutură capul a mirare.Ah,Tess! gemu.Ea își ridică privirea și înghețã văzându-l acolo,cum se uita țintă la ea cu o foame aprinsă,pe care știa că și el o vede în ochii ei.

Nu-și ridică mâinile să se acopere.Trebuia să fie sigură.Trebuia să-l vadă,apoi își coborî privirea în josul corpului lui pentru a se asigura asupra efectului pe care-l avea asupra lui.Când el atinse proporții mari,destul de vizibile,nu-și putu reține zâmbetul feminin care se ivi și dispăru atât de repede.El nici nu era sigur că-l văzuse bine.Apoi,ea își înălță ochii la el,ochii ei părând imenși și plini de promisiuni,mâinile ei apu-când ambele părți ale căzii antice.

-S-ar părea că ai nevoie de cineva care să te frece pe spate.

Tess observă strălucirea din ochii lui când își coborî pleoapele grele.

-Poate,dacă cineva n-ar fi deranjat de dimensiunile mele.

-Din contră,această...dulce formă a ta are o atracție specială.Plină de viață,de viața noastră,șopti el fiecare cuvânt cu o pronunție dramatică.

Ea își coborî genele.Doamne,bărbatul acesta știa cum să vorbească despre femei și dragoste.

-Ești cucerit,Ian? întrebă ea categoric.Tess inspiră adânc și așteptă,gândindu-se cât de americană era ea,în timp ce el era atât de englez...sau scoțian...

Ceea ce ar fi putut fi catalogată drept o expresie amară,umbri chipul lui Ian și își înălță bărbia mândru.

-Mai e nevoie să mă întreb așa ceva?

Ochii ei se umplură iar de lacrimi,pe care părea că nu le mai putea reține.

-Sigur că da,bărbat stupid ce ești! Uită-te la mine!Atunci el veni la ea și se lăsă pe un genunchi,teatral,cuprinzându-i chipul în palme.

-Pentru mine ești încântătoare.Și dacă ai rotunjimi în-plus,ele vin de la corpul tău,care îmi adăpostește fiul.Nu poți ști ce înseamnă asta pentru un bărbat, Tess.Dar și dacă ar fi fost urmașul altuia,dacă ar fi fost al lui Ben,tot ai fi frumoasă pentru mine.Pentru că tu ești femeia pe care o iubesc.

Ea îl inundă cu lacrimi,iar el o strânse în brațe,neluând în seamă umezeala.O sărută în tihnă,intenționând să fie ceva scurt,dar foamea birui și,curând,amândoi fură copleșiți în mod sălbatic de dorință.Ian inspiră și se trase înapoi,zâmbind când ridică buretele de baie și săpunul mirositor,pe care ea îl folosea.Privirea din ochii lui îi înteeți dorința.El o spală,murmurând cât de bine își amintea când o îmbăiasc,atunci când fusese bolnavă.

-Corpul tău frumos a fost un test teribil pentru reținerea mea.Te doream în fiecare moment.Vocea lui dădu un nou impuls simțurilor ei.Draga mea,descopăr acum că sunt mult mai afectat.O ridică în picioare și o uscă cu un prosop imens,înainte de a o lua în brațe și a o duce în pat.Acolo,se așează pe margine, ghemuind-o în poală cu o dulce adorație.Ca întotdeauna,ea era copleșită de dimensiunile acestui bărbat,de puterea lui și de gentilețea față de ea.Mâna ei descoperi un obraz aspru.Brusc,ea începu să tremure.Trecuse prea mult timp.

-Ah,iubire,murmură el,presărând sărutări calde,ademenitoare de-a lungul gâtului.Îi putea simți sexul excitat sub ea,împingând prin materialul strâmt al pantalonilor.Îi întoarse un sărut pe părul moale și el gemu.

Când se trase înapoi,o privi fix în ochi,în același timp plimbându-și degetul peste lucrătura complicată a inelului de nuntă,pe care i-l pusese pe deget în după-amiaza aceea.Îi ridică mâna spre buze pentru un sărut și o lăsă ușurel în poala ei.Apoi alunecă un deget de la ceafa ei spre linia adâncă a decolteului, slăbind strânsoarea prosopului până ce căzu în lateral și ea fu dezvelită în fața lui.Pieptul i se umplu,stomacul i se încorda.Chiar și degetele de la picioare erau strânse.Gura lui fierbinte îi descoperi sânul.De jur împrejur,sărutările lui desenau mișcări circulare.Ea se arcui lângă el,arzând de dorința ca acea fierbințeleală să ajungă la sfârșitul dureros de tare.

Puțin mai târziu o cuprinse cu gura și supse cu atâta forță,încât ea țipă fulgerată de o excitare între coapse.Brusc,el se îndepărtă și ea rămase gâfâind.

-Te-a durut,lassie?Vocea îi era răgușită și îngrijorată.

-Vino înapoi,îi spuse ea grăbită,apoi se relaxă: Te rog.

Zâmbetul lui Ian era tandru,atunci când se aplecă ascultător.Făcu o adevărată artă din gesturile lui,dezmierdând un sân plin,apoi pe celălalt.Mâna îi alunecă pe porțiunea din spatele genunchiului,mângâind pielea sensibilă,catifelată.Într-un sfârșit,el se întoarse odată cu ea,așa încât ea ajunse întinsă pe pat și el îi sărută și dezmierdă cu limba pânțelele.Trecându-și mâinile peste dulcea rotunjime,nu părea în stare să se mai sature.Privind-o lung în ochi,el se trase înapoi destul pentru a-i îndoi genunchii,desfăcându-i picioarele pe saltea,descoperindu-i carnea ei roză.Tess roși violent când îl văzu cum o cercetează.Își simți propria ei fierbințeleală umedă și închise ochii când el își trecu degetul mare peste partea cea mai sensibilă a cărnii umezite.Îi împinse picioarele în lateral,mângâind-o ușor la început,apoi în mod provocator,atingând-o peste tot.

Ea pulsa puternic acum,cuprinsă de vraja lui.Simțea cum degetele lui alunecă mai ușor și dorința ei crește.Dar când se întinse să-i apuce brațele și să-l tragă lângă ea,el se dădu înapoi.

-Nu,șopti el cu o voce îngroșată,lasă-mă să...îi lăsă din nou brațele în jos,în lateral și murmură.Nu te mișca.Se strecură în baie și se întoarse aproape imediat cu o sticlută de ulei,deschis la culoare,în mâini.O puse pe noptieră și se ridică pentru a se dezbrăca la lumina focului din cămin.Tess oftă ușor când îi văzu pieptul lat,musculos,acoperit de păr ondulat.Mâinile lui ajunseră la catarama curelei și ea îi șopti:

-Grăbește-te.Trecându-i un gând prin minte,zâmbi în colțul gurii.

-Nu prea cred.Privirea lui se opri asupra sânilor și simți sân-gele pulsându-i în tâmples și în locul dintre coapse.Când mâna ei se mișcă pe jumătate conștientă spre stomac,el gemu:

-Nu-ți dai seama că așa cum ești,emani un erotism special,încât simt că nu-mi mai încap în piele? Tess își stăpâni emoțiile și inspiră profund,Ian se întinse după sticluta cu ulei.Zâmbindu-i,turnă puțin în palmă și o puse la loc pe noptieră.Își frecă mâinile și puse apoi un genunchi pe marginea patului,înainte de a-și strecura mâinile peste umerii ei,peste brațele ei și în sus,cu mișcări languroase.La sfârșit le lăsă să alunece pe plinătatea pieptului ei.

Ah,era delicioasă!El zăbovi,masând pielea delicată,transparentă,făcând ca fiecare nerv să tremure ca și cum ar fi avut viață proprie.

Nările ei se umpleau de mirosul bogat,erotic,de migdale,și genunchii începură să-i alunece în jos,până ce Ian le opri mișcarea.Ochii li se întâlneau,plini de promisiune caldă.Apoi,el continuă să maseze și mai mult ulei pe pânțele ei rotunjite,făcând o pauză scurtă când simți ceea ce crezuse că este un picioruș micuț sau un cot ascuțit.El îi zâmbi într-un fel care-i făcu inima să bată și mai repede ca înainte.Era o privire posesivă și protectoare.

Când se întinse din nou după ulei,îi spuse:

-Acum întoarce-te pe o parte,nevastă.În partea asta.Și arată cu degetul.

Ea își înfrână un tremur de emoții și își ridică privirea la el,cu niște ochi întrebători,căroro Ian le răspunse curând:

-Am citit și eu puțin,spuse el,deși adevărul era că devorase fiecare carte despre starea de sarcină,pe care o putuse găsi.Își unse palmele din nou cu ulei și îi adresă un zâmbet leneș.Mă gândeam că ți-ar plăcea să te frec puțin pe spate.

Se simți ciudat de vulnerabilă,asa cum stătea cu spatele la el,până la prima atingere caldă,binecunoscută.Începu un masaj complex,experimentat,pe mușchii de la umeri,la mijloc și în josul spatelui.Mâinile îi erau și puternice și blânde.De unde până atunci Tess fusese excitată de atingerea lui Ian,acest fel de ușurare și plăcere era diferit și îi distrăgea simțămintele.

-Oh,Ian.Oftă.E atât de...minunat...ah!

De săptămâni de zile simțise o durere aproape constantă în zona de jos a spatelui. Elsbeth o asigurase că era destul de normal, dar era liniștitor ca durerile să-i fie alinate de sălbaticul și tandrul laird MacLeod.

Aproape ațipise când el începu să lucreze la șoldurile ei și la curbele dulci ale șezutului ei, diferețindu-și atingerea abia sesizabil. La mângâierea lui ritmică, se trezi din nou dorința sexuală. El masă mușchii coapselor, apoi își încetini mișcarea în timp ce se îndrepta mai jos până ce ea se agită și gemu de plăcerea deplină. Într-un târziu, ea se răsuci pe spate cu o mișcare agilă și se întinse spre umerii largi ai lui Ian. Înălțându-și privirea, ea șopti cu vocea răgușită:

-Mi-a fost dor de tine! El o apropie și o legănă, murmurându-i la ureche:

-La fel de mult mi-a fost și mie dor de tine, iubire! Risipi răsuflări calde pe buclele moi ale părului ei întunecat și mirosul ei delicat îl izbi ca răspuns, amețindu-l.

-Tu...crezi că...?

-Da, îl întrerupse ea în febră nerăbdării, mâinile ei mișcându-se continuu pe umerii lui și în jos, pe brațele vânjoase. Oh, da! Ea simți tremurul, care-l trecu pe Ian, cum își găsește ecou în propriul ei corp și își întoarse gura spre el: Ian, șopti ea nerăbdătoare.

-Da, lass. Degetele lui trecură prin părul mătăsos și îl strânse în pumni.

Sângele ei o luă la goană prin vene, până ce ajunse în stomac, mai jos, între coapse, în piept și în vârful furnicătoare ale degetelor. Murmurând pe un ton plângăreț de nerăbdare, ea își trecu degetele cutezătoare peste nasturii de la cămașa lui, până ce pielea ei o atinse pe a lui. Trebuia să-l simtă. Ea se mișcă într-o parte, apoi într-alta, pielea fierbinte pe piele fierbinte și desigur de păr ondulat care-i acoperea pieptul larg. Cu mâinile, îi trase cămașa în jos, pe brațe.

Când cămașa se opri la încheieturile mâinii, Ian își croi cale liberă. Odată eliberat, brațele lui o încercuiră pentru a-i mișca corpul lângă al lui, cu o mișcare prelungă, sinuoasă. Frământându-i spatele și șoldurile, respirația lui se înteti și se îngreuna. Tâmpilele i se zbăteau, iar durerea arzătoare, care luase naștere în josul stomacului, deveni aproape de nesuportat. Mâna lui descoperi cuibul de cârlionți moi dintre picioare. Era fierbinte și umedă și se mișca odată cu fiecare mișcare a degetelor lui. Propriile ei mâini coborâră la cureaua lui și, fiind prea tentantă, alunecă spre întăritura care se profila într-o mângâiere ușoară, înainte de a-i desface cureaua, apoi pantalonii.

-Ridică-te, șopti ea, apoi zâmbi ironică. Și ajută-mă să mă ridic.

El îi zâmbi și îndeplini ceea ce îi ceruse. Răsplata lui fu să simtă mâinile ei pe corpul lui încă o dată. Lăsându-i să alunece pantalonii și chiloții la podea, își

ridică privirile odată cu mâinile,ca să încâlzească șoldurile lui zvelte și musculoase.Sexul lui pulsa printre desişul de cărlionți roșcat-închis și ea își pierdu răsuflarea.

-O,dar ești un bărbătuș strașnic,îl tachina ea.Când el roși,ea izbucni în răs.Nu știam că îți mai reușește chestia asta.Ian ridică o sprânceană.Știa exact de ce râdea ea.Și știa exact cum putea să-i abată la loc atenția spre niște sensuri mai importante.O comandă simplă,cu o voce gravă.

-Întinde-te!Și reuși să câștige controlul încă o dată..Își aținti privirea asupra ei,pielea ei albă strălucind de ulei și își închise ochii un moment,anticipând alunecarea ființei ei,atunci când el o va pătrunde.Doamne! Cât timp trecuse!

Ea tremură,văzându-i trăsăturile încordându-se.

-Ian,șopti ea.Vino la mine!Rugămintea ei nerăbdătoare era la fel de incitantă ca o dezmierdare îmbătătoare și el fu lângă ea într-o clipită,alunecând o mână prin spatele genunchilor ei,ridicându-i în timp ce își stabilea o poziție.

-Depărtează un pic genunchii,iubire,spuse el cu o voce gătuită,acum fiind la fel de nerăbdător ca și ea.Când ea îl ascultă,el își făcu drum spre intrarea umedă și o mângâie până obținu din partea ei un icnet slab de cedare.Îi ridică șoldurile pentru a o umple cu căldura lui fremătătoare.Propriea ei căldură umedă îl pârjoli și gemu,contractând,rotindu-și șoldurile,posedând-o adânc.

Ea își înăbuși un suspin,iar el începu să se miște într-un ritm deplin,care o făcu să geamă abandonată plăcerii.El așteptă ca ea să fie aproape de extaz,înainte de a se retrage pentru a o trage pe ea cu picioarele desfăcute între coapsele lui încordate.Ochii ei rătăceau,dar membrele urmau fiecă mișcare a lui.Și,curând,se regăsi cufundându-se adânc în bărbăția lui,mâinile lui fiind pe șoldurile ei,coapsele ei strângând cu plăcere.

-Nu puteam să-ți văd chipul.El respiră cu greutate,atingându-i sfârcurile întărite și sânii plini.

-Voiam să-ți văd chipul.Privirea lui o răscoli și degetele lui atinseră ușor triunghiul sensibil de carne dintre picioare,cu mișcări circulare.

-Ian...Șoldurile lui o ridicau precum un ponei de nestăpănit și ea se sprijini pentru a primi în continuare penetrarea minunată.El o lasă pe ea să imprime ritmul,până ce îl înnebuni atât de tare că se temu că ar putea termina înaintea ei.

Ea își azvârli capul pe spate,aruncându-și părul frumos peste umeri.Buzele îi erau desfăcute,ochii închiși,Ian zâmbi și o mai pătrunse o dată și iar,înainte ca întreaga lume a ei să explodeze într-o senzație sălbatică,de extaz.Ea țipă, chiar fără să conștientizeze că scosese vreun sunet.Și când el ajunse în interiorul ei,se cutremură de fiori.

CAPITOLUL 12

Petrecură două săptămâni în acea căsuță primitoare și deveniră mai apropiați decât Tess și-ar fi imaginat vreodată că vor fi. În a doua lor noapte, Tess așteptase ca Ian să iasă, pentru a umple lada de cărbuni, apoi se concentrase să-i ridice portretul, în sfârșit terminat, din cuțar.

Probabil că el auzise ceva pentru că fusese chiar în spatele ei când ea închisese cu zgomot cuțarul. Luându-i pânzele masive, înrămate, el o dojeni pentru că încercase să ridice ceva atât de greu. Odată intrat în casă, le sprijini de șemineu și o ajută să-și dea jos haina. Tess își feri privirea

rușinată și se așeză într-unui din fotoliile confortabile din fața focului.

-E pentru tine, spuse ea, trăgând nervoasă de brocart.

Sesizând importanța acestui dar, Ian zâmbi, îndreptându-se spre șemineu și întoarse pânza. Apoi se îndepărtă până la scaunul ei și se așeză pe unul din brațe, lângă ea. Privi lung pictura, mult timp înainte de a-i acoperi mâna cu palmă lui călduță și a-i șopti:

-Mulțumesc, nevestă. Mâna ei se răsuci într-a lui și degetele li se înlănțuiră.

În aceeași noapte, Ian îi arătă lui Tess cadoul lui de nuntă, un colier de smaralde cu cercei asortați într-o încrustare de aur, model antic. Ea oftă de încântare.

-Au aceeași culoare cu ochii tăi.

-Atunci o să-ți aduci aminte de mine, spuse el.

-Da, răspunse ea, râzând ușor.

Odată la două zile, Callie lăsa la ușă alimente, bunătăți gătite, chiar și flori. Tess și Ian găteau împreună, făceau împreună curat. Spre surpriza ei, Tess descoperi amuzată că răsfățatului de laird nu-i era necunoscută bucătăria, că era un adevărat bucătar și un ajutor la spălatul vaselor foarte eficient.

Majoritatea timpului era petrecută în pat, explorând plăcerea din timpul sarcinii, dar Ian o purta și prin plimbări lungi, aiurea, prin împrejurimi.

Râdeau, gândindu-se la poznele de la început, Ian o învăță să pescuiască și se trezi pocnit în cap de prima ei captură, când era scoasă din apă. Râseseră atât de tare de acel accident, că peștele scăpase din cârlig și, încă mai râzând, se hotărâseră să-i răsplătească eforturile eroice, redându-i libertatea.

Serile stăteau în fața focului, jucând scrabble sau ascultând muzică, Ian o învăță reel-ul (dans scoțian) și alte câteva dansuri tradiționale. Ea îl învăță pasul în doi și niște mișcări din dansul Cazon. În unele nopți, Ian cânta la plan, în timp ce Tess desena. Și dormeau înlănțuiți în fiecare seară, iubind, împărțind.

Era minunat. Și, când, în cele din urmă, se întoarseră la conac, erau legați unul de celălalt prin aceste legături de intimitate. Și, chiar dacă își redusese programul, nici unul nu era prea departe de gândurile celuilalt.

În ultima lună de sarcină, Tess încetini ritmul. Era foarte incomodată și nu prea putea face multe. Apăsarea asupra rinichilor era atât de mare, încât întotdeauna se asigura că se află la mică depărtare de toaletă. Ian îi frecționa spatele în fiecare seară și căuta să-i îndeplinească fiecare capriciu și dispoziție. Iar atunci când ea izbucnea în lacrimi de frustrare la gândul neputinței de a se autocontrola, Ian o strângea la piept și îi cânta cântece scoțiene de dragoste.

-Cum poți să mai suporti? întrebă ea într-o seară. Urăsc felul în care mă port!

-Ești suprasolicitată, asta-i tot, lass a mea. Îi îndepărtă părul întunecat, mătăsos de pe față. Și, dacă tu te acomodezi cu tot ce trebuie de dragul copilășului nostru, pot să am și eu puținică răbdare cu temperamentul tău de vrăjitoare.

-Diavole! Ea se retrase pentru a-l lovi în brațul puternic.

-Stăpână! aprobă el din cap batjocoritor, știind că o va face să râdă.

Așa și reuși, după care ea-i comandă:

-Întinde-te!

-Tess? O sprânceană roșcat-castanie se arcui. Iubire, au trecut de mult timpurile pentru jocurile care-ți trec prin cap.

-Mda, poate. Zâmbi ironică, îndreptându-și umerii. Dar te știi întotdeauna inventiv.

În noaptea aceea, nu mult după ce ațipiseră, începură durerile nașterii și continuă timp de optsprezece ore. Așteptând elicopterul, coordonând sosirea lui Hamish și a lui Elsbeth, Ian găsi că aceste ore sunt cele mai lungi. Când ajunseră la spital, fură despărțiți, în timp ce Tess era pregătită. Apoi începu testul puterii ei de îndurare. Într-un anumit moment, Hamish aproape se hotărî să-i facă o cezariană. Dar ea hotărî să aștepte până în ultima secundă. Ian îngenunche lângă ea, cu lacrimi în ochi, care nu trecură mai departe de gene, trecând prin durerea fiecărei contracții alături de ea.

-Așa, lass a mea, zise el. Așa trebuie, tot așa. Uite și capul...și acuma...gata, a trecut! Propria răsuflare expiră ușurată. Mda, excelent. Copilășul nostru e pe drum. Te descurci de minune.

Michael fusese chemat înapoi din Elveția, iar Kyra aștepta împreună cu Aileen la reședința din Edinburgh de o săptămână. Așa că toate trupele erau reunite, când Ian intră în camera de așteptare cu un zâmbet larg.

-Ian Michael Lachlan MacLeod a venit pe lume ca o furtună! Echipa l-a numit deja Lackie, ca alint. Se înclină spre Michael. Fără nici o supărare, domnule, dar cred că toate planurile noastre au fost degeaba. Se aseamănă prea mult cu un mic sălbatic. Un sunet slab veni din partea lui Aileen și Michael își încercui brațul în jurul ei.

-Ei, mă felicită cineva, ce naiba! Sunt tată! Toți se aplecară ca un val înainte:

-Tess e bine? întrebă Kyra.

-Foarte bine, răspunse el mângâind obrazul surorii lui. Se odihnește. Ah, dar Kye, trebuia să-i fi văzut chipul în primul moment când l-a ținut în brațe pe Lackie. N-am să uit niciodată acea expresie!

Era frumos, nou-nouț, un adevărat miracol al vieții. Lackie... Fiecare zi aducea o surpriză proaspătă, o nouă realizare. Tess știa că era pierdută în toată acea minune și n-avea nici o rețineră. Ian era entuziasmat atât de mult de micuța ființă care era fiul lui! El era cel care-i cânta cântecele de leagăn cu stele și lună și cu zâne de pe insulă. Și, când o privea pe Tess hrănindu-l pe Lackie la piept, în balansoarul bunicii, își întipări acest moment în minte, pentru vremea când va îmbătrâni și va fi cărunt. Dacă viața de acasă era pașnică, nu așa stăteau lucrurile și cu politica pe insulă. Un investitor britanic, care vizita Portree, suportase scâlâmbăielile și fusese bătut de doi bărbați cu chipurile înnegrite, un gen de delict nemaiîntâlnit pe insulă, în Skye. Un alt vizitator, Alistair Clark, care venise pe insulă ca să vorbească la o adunare despre avantajele economice ale podului, fusese pus pe goană în Glendale. Rămăsese cu o comoție și cu un braț rupt. Unul din hanurile din Dunvegan fusese spart și prăduit. Mai mult, căsuța familiei Blair fusese arsă până-n temelii. Consiliul votase să angajeze mai mulți oameni pentru a patrula pe ambele drumuri și orașe, în perechi. Bărbați și femei, unii chiar voluntari, erau dotați cu bîte de cauciuc și radiouri. Cărciumarilor li se ceruseră să închidă devreme și totul era ză-vorât până la miezul nopții. Oamenii începuseră să fie înspăimântați. În seara dinaintea ultimei întruniri a consiliului, în privința podului, Angus apărură la ușa conacului.

-Bună, Angus. Tess îi zâmbi în întâmpinare. Știi că Duke are un fel de a lătra special pentru tine? Ai venit la țanc la friptura lui Callie. Intră, intră.

-Cum o duce copilașul? Angus își șterse umezeala de pe încălțări și păși în casă, mângâind câinele, care sări lângă el. Ea râse cu o mândrie maternă.

-Gras,tot timpul cere câte ceva și,pe zi ce trece seamănă mai mult cu tatăl lui. Are șapte săptămâni și arată de trei luni.Îi turnă lui Angus obișnuitul whisky. Vrei să-l vezi?

-Da,lass.Luă paharul și înclină capul.Dar poate aș schimba o vorbă cu Ian mai înainte să urc la copilaș.

-O,nu,afirmă ea cu aroganță.Lui Ian i s-a stricat de multe ori apetitul,cu toate necazurile din ultimele zile.O să cinezi cu noi,apoi voi doi puteți vorbi.Lackie o să aștepte.

-Bine,lass.Angus făcu o plecăciune în fața doamnei casei.

Tess se răsuci să-și ascundă zâmbetul ironic.Mai târziu,Ian îl conduse pe Angus în biroul lui.De îndată ce ușa fu închisă în spatele lor,Angus începu să vorbească.

-Jaimie Blair n-a părăsit insula nici o secundă și nici Fiona.Stau la verii MacDonald,făcând adunări și punând la cale necazuri.Ian se încruntă.

-Gordon MacDonald știe ceva de treaba asta?

-Nu.Angus scutură din capul lui încărunțit.Știi că el e în favoarea podului.În orice caz,n-ar încuraja violența.E prea partizan.Unul din familia MacDonald, tânărul Chris,a venit la mine.

-Crezi că mai sunt încă acolo? Acum avem destule dovezi împotriva lui Jaimie Blair,ca să-l dăm în judecată.

-Casa e părăsită.Am trecut pe acolo cu mașina.Dar Chris mi-a spus despre un loc pe care se poate să-l fi încropit: biserica părăsită din Uig.Altceva,au frecvența noastră radio.Ian era cufundat în gânduri.

-Chris o să vrea să depună mărturie?

-Da.Eu și unchiul lui,Gordon,l-am bătut la cap în acest sens.Angus își aprinse pipa și cei doi bărbați zâmbiră satisfăcuți.

-Atunci e bine.Ian merse la fereastră și dădu la o parte draperiile ca să privească afară,prin întuneric și ceață.Am de dat niște telefoane.O să vedem dacă putem să aranjăm să ne întâlnim cu niște prieteni pe acest drum.Angus n-a mai reușit să urce scările să-l vadă pe Lackie.El și cu Ian vorbiră cu Ranald,dar Ian îi spuse lui Tess doar că voia să iasă să discute cu câțiva dintre dizidenți.

-Nu mă aștepta,iubire.O îmbrățișă de rămas-bun,trecându-și un braț după umerii ei.Știi cum se petrec lucrurile de genul ăsta.Fiecare parte tot vorbește,până când cealaltă parte e prea obosită să mai vorbească în contradictoriu.Să dormi bine și să nu întrebi nimic,dacă simți un trup cald că ți se alătură la noapte.

-Hmm...Ea își încordă strânsoarea.Vrei să spui că s-ar putea să existe un final surpriză al acestor lungi săptămâni fără tine?

El o trase după ușa bucătăriei și supse ușurel pielița moale a gâtului ei, dezvăluindu-și pasiunea ardentă.

-Hamish chiar ți-a dat undă verde?

-Chiar așa.Îi apucă bine amândouă urechile,ferm conturate și strânse.Așa că,diseară,vorbește repede și poate am să-ți dau voie să mă trezești.

-La naiba,murmură el,sărutând-o zgomotos pe buze.Apoi zâmbi malițios.Acum o să rămân întărit toată noaptea.Se întoarse și ieși din bucătărie murmurând: Am să ți-o plătesc mai târziu.

-Nu te lua la bătaie,Ian.Și când pleci,lasă-l pe Duke pe afară,strigă ea după el.Când o să fiu gata de culcare,îl las eu înăuntru.Ian ridică o mână în semn de aprobare și pe urmă plecară.Tess îl hrăni pe Lackie la ora zece și nu mai putu să mai aștepte trează.Pleoapele îi căzură grele ca plumbul.Privind afară pe fereastra de la bucătărie,în timp ce încuia,zări luminile de la căsuța lui Ranald și,ca întotdeauna,fu liniștită să știe de prezența lui.Găsise ciudat faptul că Duke nu venise când strigase după el,dar se gândi că Ian putea să-l bage el în casă când se întorcea acasă.Cu ultima încuietoare gata,se întinse și se întoarse spre scări.

După un duș grăbit,în mai puțin de zece minute,era deja în pat,iar peste încă trei minute,adormită.Dar nu dormea de mult,când se întâmplă totul.

De la interfonul din camera copilului se auzi un mic zgomot și ea se trezi din instinct matern.Dar când deschise ochii,nu avu decât timp să vadă cum un material de culoare închisă o acoperă.Pe urmă,simți înăbușirea unei pături aspre și strigă revoltată.Mâinile îi erau legate în lateral și simțea ceva asemănător,unei frânghii cum era înfășurată în jurul corpului ei.Știu imediat că zbaterile ei erau zadarnice,dar nu se putu abține.

-Lackie! țipa ea.Lackie! O trecu un gând cu privire la ceea ce se întâmpla și strigă,intrată în panică: Nu-i face rău copilașului meu...te rog...nu-mi răni copilașul!Deodată se simți ridicată în aer și purtată prin cameră.Își dădu seama că se opriseră în fața dulapului.Auzi scârțâitul ușii,apoi fu aruncată fără menajamente pe jos.Ușa se trânti și se încuie în urma ei.Sunetul făcut de,cheie îi răsună ca un ecou în urechi și ea șopti disperată numele lui Ian.

Cincisprezece minute mai târziu,Tess reușise să-și elibereze torsul după vânzoleli și suceli.Era tot ceea ce avea nevoie.Ușile de la dulap erau duble,cu o singură încuietoare pentru chei.Greutatea corpului îi fu suficientă pentru a le depărta.Pierzându-și respirația de disperare,se ridică împleticindu-se în picioare și alergă la ușa camerei copilului.

-Nu! țipă ea când văzu leagănul gol.Unghiile i se înfipseră în vopseaua cadrului ușii,în timp ce strigă: Nu!

Căzu în genunchi, suspinând. Apoi, amestecând sughițurile cu guri de aer, se înalță în picioare și alergă spre telefon. Firul fusese tăiat. Gândul următor îi fu la Ranald. Probabil că i-au făcut ceva! Deschise grăbită ușa din spate și alergă la mica căsuță. Îl văzu zăcând pe podea. Capul îi sângera și era inconștient. Dar cum îi controla să vadă dacă are vreun os rupt, el gemu și începu să își revină. Se încordă, începând să se zbată, apoi îi recunoscuse vocea ei, spunând:

-Eu sunt Ranald, Tess. Ai fost lovit la cap, așa că ia-o încetinel. Sigur, în tot acest timp plângea, așa că el nu era pe deplin încredințat. Ea continuă să vorbească printre lacrimi.

-Trebuie să văd dacă telefonul tău funcționează. Îl văzu pe măsuta din hol și auzi binevenitul sunet al tonului și formă numărul de la castel. Când Aileen veni la telefon, Tess suspina printre explicații. Aileen îi spuse că Hamish era acolo și va ajunge la ea în câteva minute. Apoi porni în căutarea lui Duke.

-Nu te duci nicăieri fără mine, doamna mea, spuse Ranald, împleticindu-se, cu o voce slabă, care-ți smulgea inima. S-a făcut destul rău.

Îl găsiră pe Duke lângă drum, zăcând într-o încolăcire inconștientă de blană albă și neagră. Dar când Tess se aplecă să-l controleze, descoperi un puls ușor. Mai descoperi și un fel de os cu carne crudă, acoperit de unul din propriile ei pulovere, pentru miros, presupuse ea. Ranald îi strânse corpul lui Duke în brațe și îl duse înăuntru, spunând:

-Am să am grijă eu de cățelușul bolnav, doamnă.

-Am să-ți aduc aceva pentru cap. Și apoi se îndreptă să urce scările. Pe palier fu atrasă de ușa deschisă a camerei copilului. Picioarele îi erau deodată nesigure când pași în cameră, dar parcă trebuia să vadă că totul se întâmplase în realitate. Poate totul fusese un soi de halucinație bizară.

Capul i se mișcă încetitor de la dreapta la stânga. Aici era dulapul cu sertare, leagănul unde îl hrănise acum câteva minute. Și apoi...pătucul...pătucul gol, fără nici o pătură pe el. Punga cu scutece dispăruse și ea, observă ea imediat. Cu ochii goi, intră în baie și luă trusa de prim-ajutor de sub chiuvetă.

Jos, îl văzu pe Ranald cum îl forța pe Duke să înghită o fiertură. Deschise frigiderul căutând gheață și, un moment, ce păru că nu se mai termină, fu paralizată, mai înainte de a trage de o tavă de plastic, s-o deschidă.

-Chiar mi l-au luat, spuse ea, privind la tava din mâinile ei. Mi-au luat copilul meu.

-N-o să-i facă rău copilașului, doamnă, o asigură Ranald. Duke începu să se agite în brațele lui. Din orice motiv ar fi făcut-o, nu o să-i facă nici un rău. Clipind cu greu, ea speră să aibă dreptate. Aileen sosi împreună cu Hamish. Îi aruncă o

privire chipului împietrit al lui Tess și o împinse pe un scaun, lângă foc. Propriile mâini îi tremurau când turnă la amândouă un brandy. Tess scutură absentă din cap și spuse:

-Nu! Laptele copilului! Își acoperi gura cu mâna, dându-și seama ce cuvinte rostise. Aileen îi luă cealaltă mână și îi puse paharul de brandy, spunându-i:

-Bea-l Tess. Dă-l pe gât, acum. Tess ascultă, așa cum toți oamenii ascultau de dulcea de Aileen. Într-un târziu, întrebă:

-Kyra e aici? Poate ea ar putea... să vadă ceva.

-O să vină imediat, dragă. Caută pe cineva cu un radio, ca să-l contacteze pe Ian. O văzu pe Tess că-și mușcă buza. Apoi, o să adune tot clanul. Tess nu știa exact ce însemna asta, dar era ceva ce-i dădea încredere.

-Și Scotland Yard-ul? întrebă ea absentă.

-Sunt pe drum. În următoarele douăzeci de minute, Tess își dădu seama ce însemna să aparții unui clan scoțian. Deși se aflaseră în pace de aproape două sute de ani, la numai o singură chemare, hoarde de membri MacLeod veniră în ajutor. Atât de mulți, de fapt, încât Tess fu copleșită și se refugie sus.

Hamish voise să-i dea un sedativ, dar ea nu acceptase. Orice avea să vină, voia să fie trează, ca să înfrunte situația. Pe cuvertura patului descoperi nota boțită pe care răpitorii o lăsaseră, adresată laird-ului MacLeod.

CAPITOLUL 13

Ian năvăli într-o casă de nebuni parcă, luminată din plin și cu o mulțime de membri ai familiei MacLeod mișunând și bubuind în jur. Trecuse de ușa de la intrare și era la jumătatea scărilor, înainte de a-și da seama de ce era în preajma lui. Ca și Tess, trebuia să vadă goală camera copilului, cu propriii ochi, înainte să creadă o asemenea grozăvie. Dar, în fața ușii deschise de la camera copilului, fu oprit. Tess stătea în balansoarul de lângă leagăn, ținând un mieluț din lână albă, cu un năsuc negru de pluș, jucărie pe care Lackie o preferase din toate.

-Of, iubire, spuse el slab, din cadrul ușii.

-Ian? Ea își întoarse chipul spre el cu o privire în care se oglindeau atât speranța, cât și deznădejdea. Văzu urmele lacrimilor ei și se deplasă repede, ca să îngenuncheze în fața scaunului ei și să o cuprindă în brațe.

-Ne-au luat băiatul. Abia reuși să rostească aceste cuvinte în părul lui des, trăgându-l într-o strânsoare puternică. Avea nevoie de ființa lui, de puterea lui.

-Știu, lass. Dar o să-i facem să ni-l dea înapoi, orice ar fi. Se retrase un moment, căutându-i chipul ca să-o privească. Ți-au făcut vreun rău? Ea scutură energic din cap, apoi izbucni din nou în lacrimi.

-Simt ceva rece pe dinăuntru,șopti ea.Brațele lui o ținu strâns câteva minute,cât ea mai plânse.Nu putea să dea mai mult...lacrimile erai zadarnice.

-Dă-mi și mie batista ta.Ochii lui Ian erau umezi,dar tandri,privind-o în timp ce scotea din buzunar batista albă ca zăpada.Ea ar fi făcut orice,dar nu să-i zdrobească inima.Drăguț lucru,nu suferea să pară slabă,neajutorată.

Tess își șterse ochii și își suflă nasul.Apoi se ridică din balansoar.

-Au lăsat un bilet.

Înghiți cu greutate și îi înmână hârtia,de parcă ar fi durut-o numai atingerea.

Timpul își încetini curgerea când el apucă cu două degete hârtia albă.Deși se îndoia că vor fi ceva amprente,era sigur că domni de la Scotland Yard vor vrea să verifice acest lucru.Literele,uneori chiar cuvinte întregi,erau tăiate din reviste.O furie oarbă îi trecu prin vene când începu să citească:

Ian MacLeod.O sută de mii de lire pentru pachet.Mâine,ora 9 p.m.să fii la Kyleakin cu banii,într-o geantă neagră și să aștepti instrucțiuni.

Privirile li se întâlneau.

-Spune-mi ce s-a întâmplat,poți,iubire? Știa că îi cerea să retrăiască cele mai rele momente din viața ei.Își dorea să fi fost și o altă cale.Ea aprobă din cap,cu ochii măriți.Încet,începu să povestească,pas cu pas.

-Au luat lucruri pentru el.Acum...Punga cu scutece,pături...chiar și lapte din frigider...lapte de la sân.Le-au luat pe toate,Ian.

-Sfinte Dumnezeule,rosti el cu vocea scăzută și o ținu strâns.Într-un târziu îi spuse: Trebuie să cobor acum.O să se discute mult despre ceea ce va fi de făcut și o să sosească în curind și Scotland Yard-ul și o să pretindă că ei vor avea de hotărât.N-o să acceptăm așa ceva.Ea zâmbi trist.

-Hai,du-te!

-De ce nu vii cu mine,lass? S-ar putea să fie mai bine să știi tot ce se va face,nu crezi? Doar nu vrei să aștepti aici singură? El o cercetă cu privirea,până ce ea aprobă din cap.

-Vreau doar să-mi spăl fața,mai întâi.Oftă ușor și Ian îi ținu obrazii în palme,apăsând un sărut pe gura ei moale,pe buzele umflate.Apoi o ajută să se ridice în picioare.Hai,du-te,Ian.Sunt sigură că toți te așteaptă.Îți promit că nu o să dureze decât un minut.Atingându-l încă o dată pe bărbia aspră,nerasă,ea îl lăsă.

Jos,Ian o văzu pe mama lui înconjurată de toată ceata,dând ordine.Când intră în cameră,auzi murmure de compătimire.Cineva îi puse un pahar cu băutură în mână și îl ținu așa,din politețe.Se îndreptă mai întâi spre Ranald,care avea un bandaj de un alb strălucitor,pe creștetul capului.

-Ce-ți mai face capul,prietene? spuse Ian,punându-și o mână pe umărul omului

mai în vârstă.Văzuse și vânătaia, care adăuga o pată de culoare pe obrajii lui Ranald.

-O nimica toată,Ian stăpâne.Toată încăperea se cufundase în tăcere și Ian se uită în jur la prietenii și rudele lui.

-Vă mulțumesc că ați venit aici.Până acum ați aflat ce s-a întâmplat.Din păcate,nu avem prea multe urme pe care să mergem,doar un bilețel.Au cerut bani și au stabilit seara de mâine, pentru a face schimbul.În acel moment,Tess stătea în cadrul ușii,Kyra în spatele ei.El le făcu semn să intre.

-Vino,Tess și tu,Kyra.Cred că suntem cu toții aici.O luă pe Tess de mână și își înlănțuiră degetele.

-Cred că răpitorii sunt localnici.Au trecut de Ranald și au intrat în casă prea ușor,ca să fie niște străini.În seara asta am fost la Uig,sperând să-l găsim pe Jaimie Blair și pe cei ce ne fac neazuri.Cred că am fost atrași într-o cursă.L-am rugat pe Angus să-l aducă pe Chris MacDonald la noi.El e cel care ne-a indicat că Blair ar fi în Uig.O rumoare se răspândi prin încăperea la auzul acestora și pe urmă se auzi o încăierare în cadrul ușii când Gordon MacDonald și Angus îl azvârliră pe tânărul Chris în cameră,Ian simți cum furia îi umflă pieptul,dar Gordon începu imediat cu vocea lui tunătoare:

-Îți spun că n-am nici un amestec în astfel de fapte rușinoase,MacLeod și că sunt la dispoziția ta sau a doamnei,oricum crezi tu de cuviință.Ian îl cercetă cu privirea un moment,luptându-se să se stăpânească,apoi dădu din cap.

-Îți mulțumesc,Gordon.O simți pe Tess înghețând lângă el.

-Adu băiatul aici,Angus,spuse ea cu o demnitate liniștită.Chris MacDonald n-avea decât șaptesprezece ani și tremura.Dar Tess nu îl compătinea de fel,nici pe el,nici pe oricine altcineva care ar fi implicat în răpire.Singura ei grijă era îndreptată spre fiul ei.Ian mârâi:

-Știi în ce te-ai băgat,Chris? Știi care-i pedeapsa pentru răpire?

-Nu știam ce au ei de gând,o juri După ce casa lui Jaimie și a lui Fiona a ars toată,Fiona tot spunea cum cineva va plăti bani grei pentru asta.Își trecu prin păr o mână tremurătoare.Spuseseră doar că biserița din Uig era un loc potrivit.N-au spus pentru ce.După ce a fost spart și magazinul lui Tim,am crezut că lucrurile au scăpat de sub control.N-am vrut să fiu amestecat într-o violență și mai mare,așa că m-am dus la Angus.Sunetul aspru al respirației lui se auzi și Tess spuse calmă:

-Vino mai aproape.Vreau să te privesc în ochi și să-mi spui că n-ai avut nici un rol în răpirea copilului meu,un copilaș de șapte săptămâni,neajutorat.Chris se apropie cu câțiva pași.Și dacă mă minți,Chris MacDonald,voi găsi o cale să te

ucid eu însumi,cu mâinile astea două.Nimeni din încăperea nu o condamnă pentru această amenințare.Dar Chris se ținu drept când spuse:

-N-am avut știință de o astfel de faptă,înălțimea Voastră,vă jur.Și voi face orice pot ca să vă ajut să-i găsiți pe ticăloșii aceia.Ochii lui,privind-o fix,erau limpezi și nu mai tremura.Tess luă o gură de aer și,într-un târziu,se întoarse spre Ian:

-Îl cred,spuse ea.

-Și eu,fu Ian de acord.Îi mai puseră întrebări lui Chris încă o oră,mai întâi Ian,apoi ceilalți bărbați de la Scotland Yard,dar ajunseră la concluzia că nu fusese implicat în planurile celor din familia Blair.Îl folosiseră doar ca un fel de curier.Prietenii și rudele fuseseră trimiși cu instrucțiuni pe toată insula,să dea de urma oricărei informații posibile.Ian era în bucătărie cu Tess și Ranald,așteptând ca apa din ceainic să fiarbă.Tess abia telefonase tatălui ei,care spusese că o să închirieze imediat un avion din Germania.Kyra intrăși Ian întrebă:

-Ceva nou? Kyra scutură din cap,obosită.

-Îmi pare rău.Angus și cu mine am cercetat fiecare colțișor al camerei copilului.Nici un lucrușor nu poate fi forțat,Ian dădu din cap a aprobare, resemnat.

-E ceva ce nu înțeleg,spuse el când Tess turna ceaiul.Așteptară toți.Ei trebuie să fie conștienți de faptul că Scotland Yard-ul a fost anunțat în această privință. Cum pot ei să spere că vor face schimbul complet,în tot văzul lumii,pe afurisitul de chei în Kyleakin? Nimeni nu avea răspuns.

La patru dimineața,Ian insistă ca Tess să încerce să se odihnească puțin.Ea fu de acord doar atunci când el spusese că va veni cu ea.Trecu un moment dureros când ea se dezbracă în baie și-și văzu pieptul umflat și plin de lapte.Inspiră profund și deschise sertarul unde se afla pompa ei de sân și-și fixă sticla.Când termină,își puse cămașa de noapte și reveni în dormitor.

-Ian? îl chemă ea încetișor,buza de jos tremurându-i.El stătea pe marginea patului,preocupat de imensa greutate de a-și scoate șosetele.

-Da,iubire.Ce e? Ea își feri privirile.

-Poți să duci asta în frigider pentru mine? Atunci văzu el că ea avea în mână o sticlă de lapte,și nu mai respiră.Putu doar să geamă și să aprobe din cap.Nici nu mai știu cât timp stătu în fața ușii deschise a frigiderului.

În noaptea aceea,pentru prima dată,nu fu în stare să-i facă plăcere lui Tess când făcură dragoste.Vru să se oprească,atunci când văzu lacrimile ce-i curgeau pe față,dar ea îl îndemnă când el încetinea ritmul,strigând:

-Te rog! Da! Te rog!

Nu știa că de apropierea aceasta,de sentimentul lui înăuntrul ei,avea ea nevoie

mai mult decât de eliberarea fizică. Dar el întotdeauna i-ar fi dat ceea ce ea își dorea. Într-un târziu, când nu mai putu să se rețină, explodă cu un strigăt agonizant.

-Te iubesc, Ian. Te iubesc atât de mult! Iar el îi sărută obraji și îi șterse lacrimile încă o dată. Dormiră foarte puțin, dar când se treziră în dimineața următoare, împărțeau aceeași durere nerostită și siguranța că orice s-ar fi întâmplat, se aveau unul pe altul. În a doua zi primiră rapoarte de la oamenii lor. Orice urmă fusese cercetată, indiferent de cât de ne semnificativă putea părea. Nici una nu se dovedise roditoare. Janet și Elsbeth apărură amândouă cu mâncare, dar Tess le trimise să adune orice informație, cât de mică, care putea fi vitală.

Până la șase seara, primiseră banii cash de la bancă și îi puseseră într-o geantă de piele neagră, cu un senzor de detectare minuscul, atașat de căptușeală, prin amabilitatea celor de la Scotland Yard. Toți se adunară în bucătăria încăpătoare.

Ian îi dădu lui Gordon MacDonald votul lui de împuternicire în privința podului. La șapte și jumătate, lui Ian i se dădu o vestă anti-glonț, ca să o poarte pe dedesubtul puloverului negru. Apoi se află sub tirul privirilor îngrijorate, din partea femeilor din familie. Domniile de la Scotland Yard îi dăduseră și alte instrucțiuni în privința schimbului. Sub nici un motiv nu trebuia să intre în mașină cu vreunul din răpitori. Trebuia să rămână la vedere și dacă îl recunoștea pe Blair, să dea un semnal, trecându-și mâna stângă prin păr.

Dar lucrurile nu aveau să se petreacă așa cum fuseseră plănuite.

Ian stătu pe chei și așteptă. Minutele treceau, iar el se asigură că sosise cu cincisprezece minute mai devreme. O răcoare neașteptată veni ca vântul din partea golfului. Așteptă. Fiecare sunet, fiecare respirație și sosirea fiecărei mașini care aștepta pasagerii veniți cu feribotul îi atrăgeau atenția lui și celorlalți șase polițiști îmbrăcați în haine civile, care erau în preajma lui.

La zece minute după timpul stabilit, Ian încă mai privea țintă prin ceața care se ridica de pe chei, când auzi țârâitul unui telefon. Interesul lui era formal, până ce își dădu seama că era sunetul strident al unui telefon. Întorcându-se în direcția sunetului, văzu două cabine telefonice, la vreo șase metri depărtare.

Respiră grăbit și fugi cu toată viteza până ce apucă telefonul la al șaselea țârâit.

-Da, își trase el sufletul. La telefon Ian MacLeod.

O oră mai târziu, Ian asculta sunetul produs de motorul limuzinei și își rezemă capul pe canapeaua locului din mașina pusă la dispoziție de guvern. Șoferul era un tânăr ofițer, concentrat asupra drumului și a ceții. Se gândi la ei, la cei de acasă, care-l așteptau să aducă vești. Le văzu în minte chipurile îngrijorate și

nerăbdătoare. Al lui Tess, cu ochii măriți și plini de speranță, pe ai lui Aileen, ocupată cu pregătirea ceaiului, orice o ținea în mișcare... al Kyrei vorbind despre orice subiect la care se putea gândi și care ar fi putut să le distragă atenția, pe al lui Angus... Se ridică în capul oaselor, cu o smucitură care îl surprinse pe șofer.

-Vă simțiți bine, lordul meu? Dar Ian nu îl auzi. Kyra, se gândi el. Kyra și Angus. Dar încercaseră deja. Nu întrezăriseră nimic. Totuși inima îi bătea cu putere și gânduri îi zumzăiau în minte. Era caraghios. Nu aveau nici o șansă.

Totuși, parcă era condamnat să stea pur și simplu și să aștepte să audă cum cadavrul unui copilăș a fost găsit într-un șopron! Se întoarse spre șofer și îl întrebă:

-Mașina asta nu poate merge mai repede, omule?

-Ba da, domnule, răspunse tânărul și apăsă pe accelerație. Ian ieșise pe portiera mașinii, chiar mai înainte de a se opri complet. Așa cum își închipuise, îi găsi pe toți stând în bucătărie. Presiunea lui se făcea simțită și ei așteptară să vorbească.

Privind-o pe soția lui în ochi, vorbi:

-Au luat banii, dar notița privind locul în care se găsește Lackie era îmbibată de apă și deteriorată. N-am putut să o descifrăm. Îmi pare rău, Tess, ei n-au intenționat să avem notița. M-au sunat pe chei, la un telefon public și mi-au cerut să mă aventurez în golf... de unul singur. Fălcile i se încleștară, luptându-se să se elibereze de sentimentul de frustrare. Văzu cum de pe chipul ei dispărea strălucirea și simți gustul amar al propriei neputințe. Nenorocitul acela m-a obligat să înot după notița aceea, după ce i-am aruncat banii. Până când m-am întors la barcă, el plecase de mult. Apoi se întoarse spre sora lui cu o nouă intenție: Știu că ai încercat, Kyra. Știu că și tu și Angus ați încercat. Dar vreau să veniți cu mine. Am nevoie de voi. Lackie are nevoie de voi.

Se uită intens la Angus și vechiul lui prieten dădu din cap a aprobare.

Kyra înainta și îl luă de mână.

-O să facem orice vrei tu, orice putem, frate al meu.

-Bine, spuse el, simțindu-se încă o dată plin de speranță. Haideti!

Apoi îi conduse la etaj, în camera copilului, deasupra leagănului și Tess și Ranald îi urmară îndeaproape. Luă mieluțul alb al lui Lackie din leagăn și i-l dădu lui Kyra, pernuța i-o dădu lui Angus. Apoi o așeză pe Tess mai aproape, astfel încât toți patru ajunseră să înconjure leagănul. Ranald stătea lângă ușă, ca un fel de santinelă de apărare.

-Nu am știință de când sau de ce funcționează darurile voastre. Am doar instinct și dragoste de tată. Tess îl urmărea cu atenție, privindu-l cu imensitatea ochilor ei

albaștri.Nimeni nu a iubit un copilăș mai mult decât eu și Tess.Trebuie să fie o forță în această dragoste.Poate că împreună o să avem destulă putere pentru a stârni în voi ceva viziuni.Se uită la fiecare și întinse mâinile în lateral.Putem încerca.Se luară de mâini și făcură un cerc în jurul leagănelui,cu mieluțul între Kyra și Tess și pernuța între Ian și Angus.Ian închise ochii și și-l închipui pe fiul lui hrănindu-se la sânul mamei lui.Tess se gândi la o imagine cu Ian stând în fața focului,în dormitorul lor,ținându-l pe Lackie pe deasupra capului.Durerea constantă din inimă,pe care o cunoscuse de la dispariția lui,era risipită într-un fel de plinătate iubirii pentru el.Încercă să-și imagineze că intensitatea simțămintelor dădea într-adevăr și lui Kyra și lui Angus o imagine vizionară despre Lackie și locul unde se afla el.Fie din cauza concentrației depline a tuturor gândurilor lor,sau din cauza a ceva misterios,simți deodată un flux de energie trecând prin mâinile de care era prinsă și își pierdu răsuflarea de emoție.Simți dragostea lui Ian atât de puternic,de parcă ar fi ținut-o în brațe și mintea ei se umplu cu un caleidoscop de imagini cu toți trei împreună.

Așteptară până ce timpul păru că zboară.Apoi,Kyra începu să vorbească.

-E un miros.Ochii ei se deschiseră și bărbia se ridică de parcă mirosul ar fi venit cu vântul.De pământ jilav...un miros de stătut și...de...petrol de la o...lampă.

Ian simți un entuziasm nemărginit și trebui să se autocontroleze.Era un loc unde electricitatea nu ajunsese.Dar avea nevoie de mai mult,mult mai mult,pentru a-i găsi.

-Întuneric,spuse Angus cu o voce gravă.Pereți de piatră,pereți vechi,de sute de ani.Tess icni,pierzându-și răsuflarea de groaza gândului.Angus îi apucă mâna și mai strâns și continuă: în cameră e rece.Copilașul e bine învelit pentru răcoare, într-un coșuleț,dar scutecele îi sunt ude și e agitat.Se făcu tăcere.

-Poți să vezi locul? Ceva însemne de teren? îl zori Ian la sfârșit.Dar nu primi răspuns.Poți să-mi spui mai multe despre cameră? Are ferestre? E un șopron,o parte dintr-o casă? Inima i se încheșta,dar trebui să întrebe: Poate un mormânt?

Kyra răspunse:

-Este o singură cameră și are o fereastră,dar a fost acoperită cu scânduri de mult timp.Aud o apă.Minutele trecură și Kyra scutură din cap.Angus mai avea încă ochii închiși,dar curând și el scutură din cap.Așteptară.Trecură zece minute,apoi cincisprezece.

-Nu!strigă Tess,uimindu-i pe toți,trăgând de mâinile lor și aducându-le la pieptul ei.Nu s-a terminat! Nu accept să se termine! Tremura chiar și când le comandă: Să nu îndrăzniți să cedați! Privind-o fix pe Kyra,apoi pe Angus,continuă cu violență: Nu-mi pasă dacă durează toată noaptea sau tot anul,nu-mi pasă dacă

stăm aici până ce ne transformăm în piatră! Să-l găsiți pe fiul meu!

-Așteaptă!Începu Kyra,dar de data asta ceva era diferit la ea,un fel de siguranță.E o roată și apă.E pe un deal,sau înlăuntrul lui,nu sunt prea sigură.Apoi ochii ei se măriră și strigă: Ian! Propria lui respirație era neregulată și aspră când întrebă:

-Kyra,e moara veche de pe drumul Glendale?

-Da! răspunse sora lui și lacrimile începură să-i curgă pe față.

Apoi el se făcu nevăzut.Kyra nu simți nimic,până ce Tess nu o zgâlțâi.

-E într-adevăr în viață? E bine?

-Da,șopti Kyra.Du-te după Ian,Tess.Și Tess fugi,trecând de ușă și repezindu-se pe scări.Afară,Ian accelera deja mașina,dar Tess știa calea spre drumul Glendale. Trebuia doar să găsească cheile de la camionul lui Ranald.

Într-o explozie de teamă și nerăbdare,se repezi spre căsuța lui Ranald.Cheile trebuiau să fie pe o etajeră,chiar la intrare,unde le mai văzuse de o sută de ori înainte.Uite-le! înhățându-le din cârlig,alergă spre camionul de culoare închisă și trase să deschidă ușa.

Făcu o pauză să-și tragă sufletul.Nu mai șofase de trei ani.Dar Kyra îi spusese să se ducă după Ian și Lackie al ei o aștepta la capătul drumului.Se săltă în cabină și porni motorul,fără nici un alt gând.Aproape imediat începu ploaia.Dar Tess trebuia să-l ajungă pe Ian din urmă,șa că lăsă de o parte orice precauție.

Știind că moara nu se vedea după următoarea cotitură,Ian intră pe gazon de-a curmezișul drumului îngust și înconjură delușorul care domina pârâiașul.Ploua bine acum.Chiar în urma lui,Tess gonea după el.Ian ieși din mașină într-o secundă,alergând prin ploaie,spre camion.Fortă ușa s-o deschidă,cu un cerc de fier de roată ridicat într-o mână,apoi eliberă un oftat scurt.

-Of,Tess! Eram pe cale să te nimeresc,crezând că erai unul dintre ei.Ploaia i se scurgea pe față și cădea pe buclele lungi,roșcate de păr când se aplecă înăuntru.

Moara e un pic mai sus de aici.N-am vrut ca ei să audă motorul.Stai aici și lasă-mă cincisprezece minute.Dacă nu mă întorc în acest timp,du-te după ajutor.

-Iubitule,nu fi lipsit de sens.Merg cu tine.Ian își privi soția fix un moment, conștient de caracterul ei încăpățânat.

-Nu e nimic sigur,nu știm cu certitudine ce sau pe cine vom găsi...Ea dădu din cap a acceptare.Bine,cel puțin,atunci,stai aici până ce vom ști cum stau lucrurile! O privi serios,cu toată convingerea.O să fii cu capul pe umeri și o să ai grijă,nu,lass? Ea îl îmbrățișă puternic,cu capul aplecat pe pieptul lui.

-Și tu,iubirea mea.Apoi,cu un ultim sărut,el o îndepărtă și porni pe cărare.

Moara cea veche fusese locul favorit,frecvent vizitat în timpul copilăriei.

Datorită acestui iucru îl știa Kyra.Fusese construită în interiorul dealului,acum

vreo două sute de ani și fusese abandonată de cel puțin șaiszeci de ani. Acum, abia dacă era o bornă de hotar și o curiozitate. Curentul de apă alerga în josul apei, între roata cu palete și drum. Ian văzu că, de fapt, fereastra era acoperită de scânduri. Când fu la distanță de un metru de ușă, auzi un radio, un curent încurajator prin vene. Apoi auzi sunetul făcut de un copil plângând. În momentul următor năvăli pe ușă. Fiona Blair stătea acolo, în picioare, imensă cum era, în spatele unui scaun pliant, ținând niște andrele de lucru și un fir într-o mână. Cu o privire scurtă, aruncată în jur, văzu că era singură, fără a fi o primejdie pentru copilașul care țipa într-un coș, lângă un aparat de încălzit portabil, cam la un metru distanță. Ea făcu o mișcare spre copil și Ian o avertiză:

-N-am lovit o femeie niciodată în viața mea, dar dacă mai faci un pas spre coșul ăla, nu mai sunt răspunzător de ceea ce fac. Apoi strigă: Tess?

Ea era în spatele lui, dar trebui să-l împingă de umeri ca să treacă de ușă.

-Ian, spuse ea cu mare nerăbdare în glas și îl mai împinse o dată. Copilașul ei plângea. Se grăbi să traverseze camera și îl luă în brațe pe Lackie. Oh, cât era de bine să-i simtă din nou căldura corpului lui dulce! îl sărută pe curbura moale a cefei și îi murmură dezmiertări. În depărtare îi auzea pe Ian punându-i întrebări lui Fiona.

-Unde e fratele tău? A avut timp suficient ca să fi ajuns aici.

-Ce vrei să spui? își azvârli Fiona capul pe spate, încordându-și strânsoarea mâinii pe andrelele de împletit.

-Crezi că nu l-aș fi recunoscut în spatele unei măști? Ideea cu notița deteriorată a fost a ta? Ce aveai de gând cu băiatul meu? Tess se întoarse spre ei la auzul acestor cuvinte. O privi fix pe femeia care-i ținuse copilașul ostatic toate aceste ore lungi și nu putu nici măcar s-o urască. Era prea patetică, așa cum stătea acolo, strângându-și andrelele, știind că toate planurile ei ajunseseră la capăt.

Cumva, părea că se face mai mică.

-Jaimie nu se mai întoarce, nu-i așa? întrebă ea, ignorându-l pe Ian. Apoi se întoarse direct spre Ian și el putu să vadă ura în ochii ei. L-ai prins, nu-i așa?

Tess strânse mai tare la piept copilașul, gândindu-se la ceea ce s-ar fi putut întâmpla cu el. Ian puse cercul de fier de la roată jos și răspunse cu foarte mare calm:

-S-a terminat. Ea își coborî privirea asupra ghemotocului din brațele ei și schiță un zâmbet. Ian o privi un moment pe Tess, încercând să o avertizeze printr-o privire scurtă să fie pregătită de orice. Privirile lor li se întâlneau, înțelegându-se, și ea măsură distanța până la ușă. Ian putea, cu siguranță, să se descurce singur în fața unei perechi de andrele de tricatat, în timp ce brațele ei erau ocupate de

Lackie.Când Tess făcu prima tentativă de pas,Fiona ridică andrelele,Ian înhață vârful de metal,amenințătoare și ținu strâns cu o mână încheietura mâinilor lui Fiona.Ranald năvăli ca o furtună înăuntru,urmat de inspector și de doi dintre oamenii lui.Ian o eliberă pe Fiona,lăsând-o în grija lor și Ranald îi anunță că Jaimie Blair fusese arestat aproape de coastă,încercând să ancoreze barca de pescuit pe care o închiriasse.Tess îi ignoră cu desăvârșire,peu a se grăbi în brațele calde ale soțului ei.Ea și cu Ian alcătuiau un adăpost iubitor pentru Lackie și lacrimi izvorâră din ochii ei,stând așa și strângându-și în brațe familia.Ritmul bătăilor inimii începu să revină la normal sub sărutările solemne, recunoscătoare ale lui Ian.Mângâie cu un deget obrazul fin al fiului său și Tess îi zâmbi când el îi șopti numele.Conștienți de oamenii din jur,se despărțiră din strânsoare și dădură cu ochii de polițiști.În timp ce erau explicate detaliile privind urmărirea și capturarea lui Blair,Tess avu în sfârșit ocazia de a merge într-un colț și de a-l hrăni pe Lackie,apoi îi schimbă scutecele.Îl mai îmbrățișă o dată.Era perfect,cu ochisorii lui ca smaraldul strălucind și făcând balonașe la guriță,gângurind la atingerea ei.Tess răsă,plină de veselie și își privi soțul.El încremeni la auzul sunetului,apoi-zâmbi peste umăr și făcu cu ochiul,înainte de a se întoarce spre inspector.Tess își îndreptă privirea spre Lackie și îi zâmbi fericită.

-Bravo pentru eroul nostru!Mai târziu,în seara aceea,după o întoarcere acasă măreață și gălăgioasă,Ian îi luă pe Tess și pe Lackie la căsuța unde petrecuse luna de miere,peu a avea puțină liniște.Se întinseră toți,aproape,unul lângă celălalt,pe patul larg,și Ian își strânse brațele în jurul lui Tess.O sărută pe creștetul capului,gândindu-se cât de curajos se descurcase cu această situație tragică.Doamne,era pe măsura unei neveste de șef al clanului MacLeod,ba chiar mai mult.Dar mai era o singură chestiune,unde ea afișa încă o timiditate nedorită.

-M-am gândit,spuse Ian trăgându-se înapoi pentru a o privi.Pleoapele ei păreau grele.E ceva între noi care mai trebuie pus la punct,lass a mea.

-La ce...?Văzu privirea din ochii lui ca pietrele prețioase și termină cu un „Oh” moale.Vânzolinu-se puțin,ea privi peste tot,numai la el nu-și întoarse privirea.

-Mai spune-mi.

-Ce?

-Spune-mi!

-Ce prostie! El așteptă.Ea se întinse,ocupându-se de păturile lui Lackie.

El fluieră,doar ca să-i dovedească că el tot mai aștepta.Ea scoase un țâțâit scurt. El zâmbi șmecherește și fluieră mai tare.Era un fluierat subțirel,care pierdu din

intensitate,transformându-se în râs.

-Haide,Tess.Sau vrei să-i dai copilaşului nostru un exemplu strălucit de cât ești de laşă? întrebă el timid.

-Te iubesc,izbucni ea în râs.Lackie gănguri și ea își întoarse zâmbetul spre fiul ei,care era așezat între ei și îl învinui și pe el direct: Bărbații! Ce pacoste!

Cu aceste cuvinte,iși luă frumosul copil în brațe și îl puse pe neașteptate pe stomacul plat al tatălui lui.

-Of! răsuflă el grăbit.Și eu te iubesc!

-Bine.Ea afișă un zâmbet de sirenă și îl mușcă ușurel de umăr.Apoi ai să mă înveți dansul acela cu săbiile.

-Îhm...,răspunse el,gândindu-se că,în sfârșit,ea o să scandalizeze insula,pentru că dansul săbiilor era executat în mod tradițional de bărbații clanului.

-Sigur,șopti ea presărând mușcăături ușoare pe gât,l-aș putea convinge pe Angus să mă învețe.

-Și să facă un atac de cord? Nu,lassie,aventurile tale îmi aparțin doar mie.

Ea se cuibări fericită la umărul lui și își trecu degetul mare peste degețelele moi de la piciorușele lui Lackie,cu o mișcare absentă.

-Când o să am kilt-ul meu,am să schimb ceva la el,continuă ea visătoare,Ian chicoti și mormăi,dar ea nu-l băgă în seamă.Cred că vreau ca al meu să fie cu câțiva centimetri mai scurt...

SFARSIT